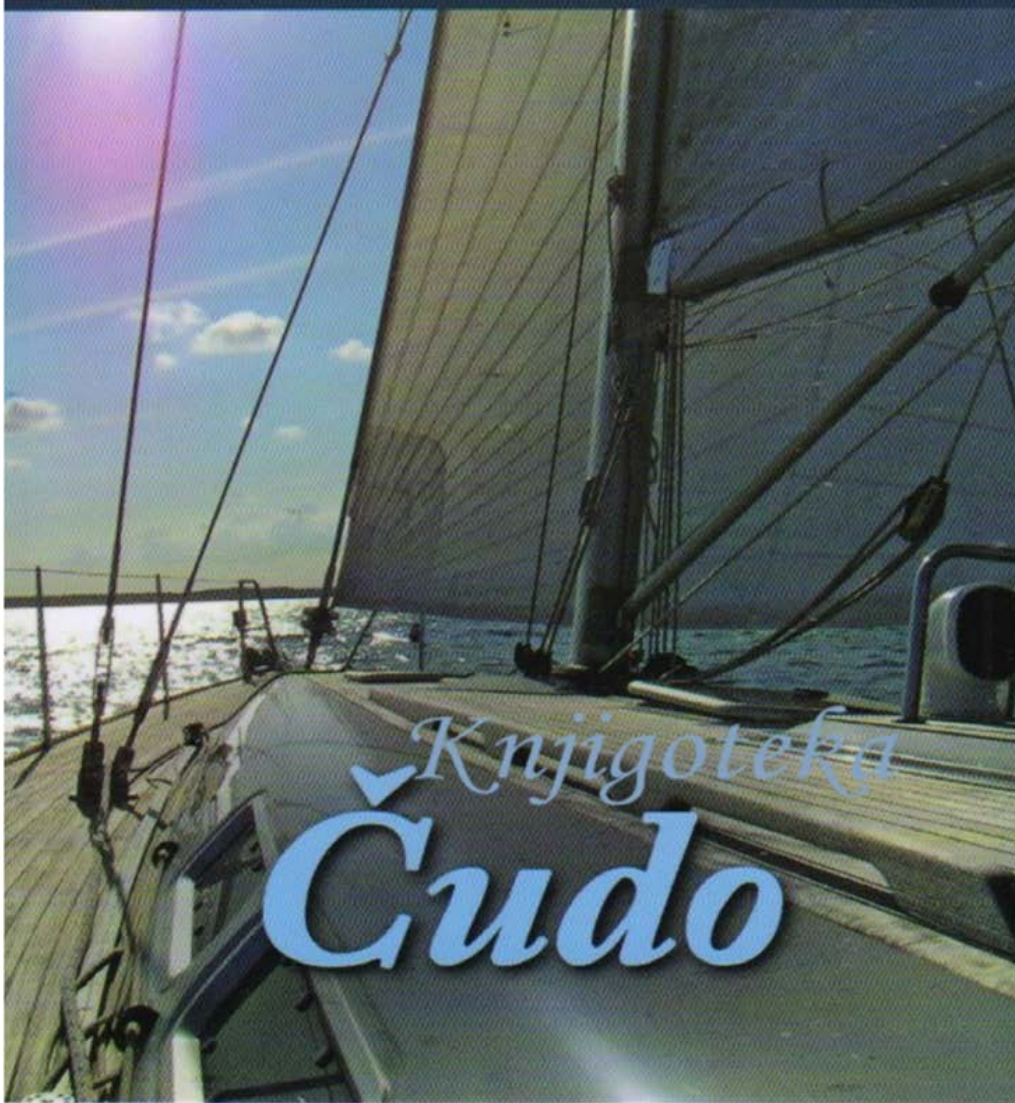

Zvončica & neky

DANIJELA STIL

~ 1 ~

Knjigoteka

Zvončica & neky

Naslov originala:

DANIELLE STEEL

MIRACLE

Copyright © 2005 by Danielle Steel
Copyright za Srbiju © BDR MEDIA d.o.o. 2016.

~ 2 ~

Knjigoteka

Zvončica & neky

DANIJELA STIL

Čudo

© 2016. BDR MEDIA d.o.o.

~ 3 ~

Knjigoteka

Kada je sve izgubljeno
dešavaju se čuda,
a život iznova počinje.

ČUDO

Pohvale Danijeli Stil

“KNJIŽEVNI FENOMEN... I ne može se smatrati
piscem koji piše knjige sa predvidivom radnjom.”

- *The Detroit News*

“Njen stil, lagan za čitanje, čini da čovek zaboravi na vreme dok okreće
listove knjige.”

- *The Pittsburg Press*

“Gospođa Stil je narativno izvrsna i konstantno napreduje”

- *Nashville Banner*

“Danijela Stil sigurno nudi PRIČU KOJA ZABAVLJA I OBAVEŠTAVA.”

- *The Cattanooga Times*

“STILOVA JE U ZENITU SVOG STVARALAČKOG NABOJA.”

- *Houston Chronicle*

“Potpuno je neverovatno da Danijela Stil nakon toliko romana može da
nas zainteresuje nečim novim.”

- *The Star - Ledger*

POHVALE ROMANU "ČUDO"
DANIJELE STIL

ČUDO

"Stilova je prisutna na plaži skoro koliko i sunce."

- *New York Post*

"Još jedan roman Stilove maestralnog preokreta. Životi troje stranaca su se ispreplitali nakon stravične oluje koja je zahvatila sever Kalifornije."

- *Lowell Sun*

Za čuda
velika i mala
koja donose oproštaj.
I velikim ljubavima,
o, tako retkim
koje se teško pronalaze.

Svom svojom ljubavlju.
D. S.

“... sva ljudska mudrost sadržana je
u ove dve red: Čekanje i Nada!”

ALEKSANDAR DIMA
Grof Monte Kristo

Knjigoteka

Prvo poglavlje

Jahta *Pobeda* elegantno se kretala duž obale ka staroj luci u Antibu jednog kišnog novembarskog dana. More je bilo uzburkano dok je Kvin Thompson mirno stajao na palubi, posmatrao jedra i pamtio poslednje trenutke provedene na njoj. Njemu nije smetalo vreme, niti sivi dan, čak ni nemirno more. Bio je vešt i iskusan mornar. *Pobeda* je bila brod dug četrdeset i pet metara, sa pomoćnim motorima, koji je zakupio od čoveka iz Londona, sa kojim je poslovno saradivao. Njenom vlasniku je protekla poslovna godina bila teška, a Kvin je bio zahvalan što mu je *Pobeda* bila na raspolaganju do avgusta. Dobro mu je služila, a i on njoj. Vreme provedeno na njenoj palubi prijalo mu je na sve moguće načine. Bio je zdrav, jak i mnogo smireniji nego što je bio kada je krenuo na putovanje. Bio je zgodan, snažan mladolik muškarac. I što je bivao stariji, bivao je i pomireniji sa svojom sudbinom.

Usidrio je jahtu u Italiji nakon plovidbe španskim i italijanskim vodama. U Lionskom zalivu je upao u tradicionalno nemirne vode i osetio uzbuđenje neočekivane oluje. Nakon toga je plovio za Norvešku i Švedsku i polako se vratio preko nekoliko nemačkih luka. Tri meseca je bio na jahti i odlično mu je služila. Pružila mu je vreme samo za sebe koje mu je bilo potrebno, vreme da razmisli i oporavi se od svega što se desilo. Mesecima je odlagao svoj povratak u Kaliforniju. Nije imao razloga da se vraća kući. Mada, kako se zima približavala znao je da neće još dugo moći da odlaže svoj povratak. Vlasnik *Pobede* želeo je njom da otplovi na Karibe za Božić, što je i rekao Kvinu kada mu je ustupao jahtu. Kvin je basnoslovno platio njeno korišćenje za ta tri meseca, ali nije zažalio nijednu paru. Novac dat za zadovoljstvo Kvinu Thompsonu nije ništa značio. Mogao je to sebi da priušti, i još mnogo više. Materijalno i profesionalno, bio je veoma srećan čovek.

Vreme provedeno na *Pobedi* podsetilo ga je koliko strasno je voleo plovidbu. Nije mu smetala samoća, naprotiv, prijala mu je, a posada je bila diskretna i stručna. Bili su oduševljeni njegovom veštinom i ubrzo su shvatili da je o *Pobedi* znao dosta toga, znao je da upravlja njom snažno i vešto, za razliku od njenog vlasnika koji je uopšte nije poznavao. Povrh svega, za Kvina je plovidba bila istovremeno i beg i

put u neistraženi raj. Uživao je u obilasku fjordova, u njihovoj isklesanoj, gruboj i nepristupačnoj lepoti koja mu je više odgovarala od romantičnih i ukrašenih luka Mediterana, koje je vešto izbegavao.

Koferi su mu stajali spakovani u kabini, dok je on stajao na poznatoj palubi razmišljajući o tome kako će, pošto je znao koliko je posada marljiva i efikasna, ubrzo pošto bude napustio *Pobedu*, nestati svi tragovi njegovog boravka na njoj. Na jahti je bilo šest muškaraca - članova posade i jedna žena, kapetanova supruga, koja se ponašala kao stjuardesa. Kao i svi ostali bila je diskretna i ljubazna i retko mu se obraćala. Svi su bili Britanci, kao i vlasnik. Uživao je sa kapetanom u predaji raporta.

“Izvinite zbog malog truckanja”, rekao je kapetan sa osmehom kad se pridružio Kvinu na palubi. Znao je da Kvinu to nije smetalo. Kvin je samo klimnuo glavom ne obraćajući pažnju na talase koji su zapljuskivali pramac i kišu koja je padala na njih. Na sebi je imao vetrovku i voleo je, u stvari, izazov burnije plovidbe, uzburkanog mora i povremenih oluja. Jedino što nije voleo bio je odlazak. Kvin je sa kapetanom satima razgovarao o plovidbi i mestima koja su obišli. Kapetan je bio oduševljen Kvinovim uzbudljivim putovanjima i obimom njegovog znanja. Kvin Thompson bio je čovek sa mnogo šešira i mnogo lica, legenda u svetu međunarodnih finansija. Pre nego što je upoznao Kvina kapetan je čuo od vlasnika jahte da je bio siromah koji zaradio ogromno bogatstvo, čak ga je nazvao izvanrednim. Posle tri meseca provedena na brodu sa njim, kapetan je u potpunosti delio njegovo mišljenje. Kvin Thompson je bio čovek kome su se mnogi divili, neki su ga se plašili, nekolicina njih ga je mrzela, ponekad su za to imali dobar razlog. Kvin Thompson je bio direktan, siguran, moćan, misteriozan na neki način i neumoljiv po pitanju onoga što je želeo. Bio je čovek sa beskonačno mnogo ideja, beskrajnom maštom na polju svog interesovanja, malo je pričao, osim u retkim trenucima kada bi ga obuzimalo ekspanzivno uzbuđenje u kome je i kapetan *Pobede* imao prilike da uživa, obično posle nekoliko konjaka. Uglavnom su se njihovi razgovori odnosili na plovidbu, to je bila tema u kojoj su obojica uživali više nego u bilo kojoj drugoj.

Kapetan je znao da je Kvinu preminula supruga prošlog proleća, a Kvin ju je pomenuo jednom ili dva puta. U početku su mu dani bili tužni, a lice zamišljeno. Ipak, najviše vremena su provodili na palubi. Kapetan

je znao da je Kvin imao i ćerku, jer ju je jedanput spomenuo, ali je i o njoj retko pričao. Bio je čovek koji je rado i brzo delio ideje, a vrlo retko osećanja.

“Mogli biste gospodinu Berkliju da ponudite otkup *Pobede*”, predložio je kapetan dok je posada spuštala jedra, a on gasio motor i gledao Kvina preko ramena dok su uplovljavali u pristanište. Kvin se osmehnuo umesto odgovora.

Bilo je teško izmamiti osmeh od njega, ali svaki trud je bio vredan. Osmeh mu je obasjavao lice kao što sunce obasjava zemlju. Ali veći deo vremena bilo je hladno kao usred zime. Bio je sasvim drugačija osoba kada se smeja.

“Razmišljao sam o tome” priznao je Kvin, “ali ne verujem da bi je prodao.” Kvin je već pitao Džona Berklija ima li šanse da je proda. Odgovorio mu je da bi to uradio samo kad bi bio prinuđen. Kazao je da bi se pre odrekao žene i dece nego što bi prodao *Pobedu*, što je Kvin potpuno razumeo i poštovao. Ali taj razgovor nije spomenuo kapetanu. Ipak, u prethodna tri meseca Kvin se zaludeo idejom da kupi brod. Godinama je već bio bez njega i sada ništa nije moglo da ga zaustavi u toj nameri.

“Trebalo bi da imate brod, gospodine” nagovestio je pažljivo kapetan. On bi voleo da radi za Tompsona. Kvin je bio težak, ali pošten, vredan poštovanja, i sa njim je bilo uzbudljivo putovati. Sa Kvinom je obišao mesta o kojima Berkli neće moći ni da sanja. Cela posada uživala je ta tri meseca koja je provela sa Kvinom Tompsonom. I sam Kvin je od avgusta intenzivno počeo da razmišlja o kupovini broda, a naročito sad kad se njegova avantura sa *Pobedom* završila. Bio bi to savršen način da pobegne iz San Franciska. Već je rešio da proda kuću i razmišljao je da kupi stan negde u Evropi. Bila mu je šezdeset i jedna godina, već dve godine je bio u penziji, a sada kad Džejn više nema, nije bilo razloga da ostaje u San Francisku. Shvatio je da bi brod mogao da vrati radost u njegov život. U stvari, jedino brod je to i mogao. Nije voleo činjenicu što se ljudi uvek razočaraju jedni u druge. Međutim, brodovi i čamci ga nikad nisu razočarali.

“Jutros sam i sam došao do tog zaključka”, rekao je Kvin tiho. Nije voleo što odlazi sa *Pobede*. Znao je da za dva dana ona plovi za Gibraltar, pa za Sen Martin, gde će je vlasnik čekati za Božić sa svojom ženom i decom. Novac koji mu je Kvin isplatio za iznajmljivanje mu je to

omogućio. Zadržaće je sigurno još godinu. "Znaš li prodaje li se nekakav brod sličan ovome?", pitao je zainteresovano Kvin, dok je kapetan gledao ispred sebe pazeći dok ulaze u kanal. Nakon nekoliko trenutaka odgovorio je na pitanje.

"Sumnjam da bi išta od toga zadovoljilo Vaše standarde." Uvek je na prodaju bilo velikih brodova sa snažnim motorima, koji su često menjali vlasnike, ali finih brodića za plovidu, onakvih kakvi bi Kvinu odgovarali, bilo je vrlo retko u ponudi. Uglavnom su ih vlasnici voleli i nisu se lako odlučivali da se rastanu od njih. Još uvek je razmišljao o tome, kad mu je prišao jedan član posade, pa ga je Kvin pitao ima li kakav fm čamac na prodaju. Pažljivo je slušao kad je mladić klimnuo glavom i kazao:

"Pre dve nedelje sam čuo da se jedan prodaje, kad smo napuštali Norvešku. Još nije završen, ali jeste na prodaju. Usidren je u Holandiji. Bob Remsi ga je kupio prošle godine, ali je rešio da ga proda. On želi veći. Čuo sam da je jahta prava lepotica." Sva trojica su verovala da je tako, pošto je Bob Remsi o njoj vodio računa. On je bio poznati mornar koji je posedovao tri prelepe jahte sa kojima je učestvovao na trkama širom Evrope i odneo sve nagrade. Bio je Amerikanac oženjen Francuskinjom i živeli su u Parizu. Bio je junak međunarodne plovidbene zajednice i svi brodovi koje je pravio bili su izuzetni.

"Znaš li gde je?", pitao je Kvin razmišljajući da li je ta jahta koju spominju odgovor na njegove molitve.

"Znam. Pozvaću da se raspitam za nju čim siđemo na dok."

Kvin je tog popodneva imao let za London. U Londonu je trebalo da prenoći u hotelu, a ujutru da leti za San Francisko. Pozvao je svoju ćerku Aleks u Ženevi, hteo je da je vidi pre nego što se vrati kući. Kazala mu je da ima suviše obaveza oko dece. Znao je pravi razlog zbog koga nije želela da se vidi sa njim, a on nije imao snage da se bori sa njom. Njihove bitke su bile suviše gorke i suviše dugo su trajale. Nikada mu nije oprostila sve što je smatrala njegovim greškama u svom detinjstvu. Odavno mu je kazala da mu nikad neće oprostiti što joj je kasno javio za majčinu bolest. On je danas bio svestan da su ga poricanje činjenica o bolesti svoje supruge i slepa nada da će se ona oporaviti sprečile da joj javi ranije. I on i Džejn su odbijali da veruju da će ona zaista umreti. Neprestano su govorili sebi, ali i jedno drugom, da će preživeti. Kad mu je Džejn konačno dozvolila da javi njihovoj ćerki ostalo je još samo

nekoliko dana do kraja. Čak ni tada nisu mislili da će umreti. Ponekad se pitao jesu li možda on i Džejn želeli da te poslednje zajedničke dane provedu sami i nesvesno isključili Aleks iz svega. Kada je Aleks doputovala kući da poseti majku, Džejn je već bila na samom kraju. Aleks je stigla dva dana pre nego što je Džejn umrla. Džejn je trpela velike bolove i bila je pod jakim sedativima, pa je Aleks vrlo malo mogla da komunicira sa njom, osim u retkim trenucima u kojima je Džejn neprestano ponavljala da će se oporaviti. Aleks je bila luda od šoka i žalosti i sav bes je iskalila na oca. Svu tugu i žalost zbog gubitka pomešala je sa ozlojeđenošću koju je već osećala prema njemu. Čim se vratila kući poslala je Kvinu jedno zaista neprijatno pismo i mesecima nije odgovarala na njegove telefonske pozive. Uprkos Džejninoj poslednjoj molbi da se pomire i brinu jedno o drugom, Kvin je pokušao sve, ali je ipak odustao posle Džejnine smrti. Znao je koliko bi Džejn bila uznemirena zbog njihovog odnosa i loše se osećao zbog toga, ali ništa po tom pitanju nije mogao da uradi. U dubini duše je mislio da je Aleks u pravu. Bez ikakve svesne namere, on i Džejn su joj uskratili mogućnost da se oprostí sa majkom.

Telefonski poziv koji joj je pre dva dana uputio sa *Pobede* bio je njegov poslednji pokušaj da promeni odnose među njima, a naišao je na hladno odbijanje. Izgleda da nije bilo načina da se nesuglasice prevaziđu, a njeno nezadovoljstvo detinjstvom suviše dugo ju je mučilo. Za sve one godine u kojima je gradio svoju poslovnu imperiju, skoro da uopšte nije provodio vreme sa Džejn i decom. Džejn mu je oprostila, uvek je imala razumevanja za njegov posao, znala je koliko mu znači i nikad mu zbog toga nije prebacivala. Bila je ponosna na njegove uspehe, bez obzira na to što je plaćala cenu. Međutim, Aleks ga je mrzela zbog odsustvovanja i nedostatka interesovanja za ranije godine njenog detinjstva. To mu je rekla nakon majčine sahrane, a krivila ga je i što joj ranije nije javio za majčinu bolest. Iako je izgledala krhko kao njena majka, bila je jak karakter na oca - ponekad je čak bila i jača. Bila je odlučna i čvrsta kao što je on nekada bio. On sada nije imao načina da se odbrani od njene ljutnje. Znao je da je ona u pravu.

Kvin je imao i svoju nežnu stranu koju je malo ko poznavao i koja je uvek bila rezervisana za Džejn. Znala je da je bio grub, ali nežan, mada je to bilo teško primetno na njemu. Aleks je nasledila njegovu snagu, ali ne i Džejninu saosećajnost. Imala je onu ledenu stranu koja je čak i Kvina plašila. Godinama je već bila ljuta na njega i bilo je jasno da

nema nameru to da promeni, naročito sada kada je verovala da ju je prevario i onemogućio joj da provede malo više vremena sa majkom pred njenu smrt. Bio je to završni udarac njihovom odnosu oca i ćerke. Sada mu je bilo jasno kad su se stvari malo stišale, da je tih poslednjih dana njenog života želeo Džejn samo za sebe i da nije želeo da je deli sa Aleks. Preplašen od pomisli da će umreti on je tu činjenicu poricao. Imali su toliko toga da kažu jedno drugom nakon svih onih godina u kojima je on bio odsutan, bilo je stvari koje joj nikada nije rekao, niti ikad pomislio da će imati želju da joj kaže. Na kraju joj je sve ispričao. I ona je njemu ispričala. Tih poslednjih nedelja zajedno su čitali njene dnevnik i pesme. Uvek je mislio da poznaje svoju ženu, tek na kraju je shvatio da nije bilo tako.

Ispod njene mirne i tihe spoljašnjosti živela je žena neobuzdane topline, ljubavi i strasti koje su sve bile upućene njemu. Ti osećaji su bili toliko duboki da ih on nije sagledao u pravim razmerama, sve dok nije bilo prekasno. Teže od svega za šta ga je Aleks optuživala, padala mu je činjenica da nikada neće moći da oprostí sebi. Skoro nikad nije bio tu za Džejn. Shvatio je da je zapostavio svoju ženu, mnogo više nego što je zapostavio ćerku. Džejn je trebalo da bude ljuta na njega koliko i Aleks, ali ona ga je samo volela još više tokom tih njegovih beskonačnih odsustvovanja. On se istinski kajao zbog toga i osećao krivicu koju je znao da će večno nositi. Čak je i za njega to bio neoprostiv zločin, naročito otkad je pročitao njene dnevnik. Poneo ih je sa sobom na put i mesecima ih čitao, svake noći. Međutim, njene pesme su ga mnogo više bolele, sekle su mu dušu kao oštrice i cepale srce. Ona je bila najsaosećajnija i najvelikodušnija žena koju je ikada znao, spremna sve da oprostí. Bila je blago koje je imao, veće nego za koje je mogao da zna. Ironija je što je on bio svestan toga tek sada kada nje više nije bilo. Prekasno. Suviše, suviše prekasno. Sada mu je jedino ostalo da žali zbog svojih propusta i grešaka koje je pravio, do kraja života. Nije bilo načina da ih ispravi, da se iskupi, čak ni da bude kažnjen za njih, mada joj se izvinio za sve pre nego što je umrla. Što je još gore, Džejn ga je uveravala da nema zbog čega da se izvinjava, niti zbog čega da se žali ili kaje. Zaklela mu se da je bila srećna sa njim svih tih godina koje su proveli zajedno, što je njemu krivicu činilo još težom. Kako je mogla biti srećna pored čoveka koji nikad nije bio pored nje i koji skoro da nije obraćao pažnju na nju? Znao je u čemu se sastojala njegova krivica i zašto je bilo tako. Bio je opsednut svojim poslovnim carstvom,

uspesima i poslom. Nije mislio ni o kom drugom, a najmanje o ženi i deci. Aleks ima puno pravo da bude ljuta na njega, znao je, a Džejn je imala sve razloge da ga mrzi, ali nije. Umesto mržnje, pisala mu je ljubavne pesme i bila mu je istinski odana. Kvin je od bilo koga drugog bolje znao koliko to nije zaslužio. U stvari, svake noći ga je to mučilo u snovima. Sanjao je kako ga Džejn preklinje da dođe kući i moli ga da je ne ostavi i ne zaboravi.

Kvin se penzionisao godinu dana pre nego što je Džejn umrla i putovali su na sva mesta koja su želeli da upoznaju. Kao i obično, Džejn ga je savršeno pratila u svemu. Obišli su Bali, Nepal, Indiju, stigli su čak i do Kine. Vraćali su se u mesta koja su oboje voleli: Maroko, Japan, Turska. Cele godine su putovali i prvi put nakon toliko godina bili su bliski jedno sa drugim. Zaboravio je koliko je bila zabavna, koliko mu je bilo prijatno u njenom društvu i koliko je uživao sa njom. Ponovo su bili zaljubljeni i nikad srećniji.

U Parizu su saznali da je bolesna i koliko ozbiljno. Mesecima je imala stomadne probleme. Smatrali su da je to zbog čestih putovanja. Odmah su otišli kući i ponovo proverili rezultate. Bilo je još gore nego što su mislili, mada su oboje poricali istinu. Međutim, iz njenih dnevnika je sada saznao da je ona mnogo pre nego njemu priznala sebi istinu. Ipak je i dalje bila ubeđena da će se izvući. Mesecima je patila bez reči, ne želeći da upropasti putovanja u kojima su oboje toliko uživali i koja su toliko dugo čekali. Nije bila srećna što su se vratili kući pre nego što su planirali i otkazali put u Brazil i Argentinu. Sada mu je sve izgledalo besmisleno i prazno bez nje.

Džejn je bilo pedeset i devet godina kada je umrla, a u braku su bili trideset i sedam godina. Aleks je imala trideset i četiri, a njenom bratu Dagu sada bi bilo trideset i šest. Stradao je u nesreći na brodu kada mu je bilo trinaest godina, Kvin je shvatao koliko ga je malo poznavao. Imao je za mnogo čim da žali. Imao je vremena do kraja života. Džejn je umrla u junu, a sada dok su plovili ka Antibu već je bio novembar. Bilo je to izuzetno teških pet meseci bez nje. Kvin je bio sasvim siguran da nikad neće oprostiti sebi što ju je izneverio. Njegovi snovi i Džejnini dnevnici neprestano su ga podsećali na njegove greške. Aleks ga je mnogo pre proglasila krivim. Potpuno se slagao sa njom.

Kad su pristali, kapetan je ušao u Kvinovu kabinu da mu kaže šta je saznao o brodu koji je bio usidren u Holandiji. Malopre je zvao brodogradilište. Osmehivao se dok je prelazio prag.

“Jahta je duga pedeset i pet metara i kažu da je prava lepotica” kazao je. “Kažu da ima zainteresovanih, ali da je još niko nije kupio. Remsi je tek nedavno rešio da je proda.” Pogledi dvojice muškaraca se sretoše. Jedva primetan osmeh zaigrao je na Kvinovom licu. Kapetan ga nikad nije video srećnijeg. Celim putem činilo se da Kvina nešto muči. “Hoćete li otići da je vidite, gospodine?”, pitao je kapetan zainteresovano. “Sa zadovoljstvom ću Vam zameniti let. Pola sata nakon leta kojim bi trebalo da odete u London, ima avion za Amsterdam.”

Kvin nije mogao da veruje šta je čuo. Bilo je to pomalo suludo, jahta duga pedeset i pet metara. Mada, što da ne? Do kraja života mogao bi da plovi svetom. Ništa drugo mu ne bi bilo draže. Mogao bi da živi na brodu i plovi ka mestima koja je voleo, kao i ka onim u kojima nikada nije bio. Bili su mu potrebni samo Džejnne pesme i dnevnic. Više mu ništa nije bilo važno. Neprekidno ih je čitao. Njihova kristalna jasnoća i otvoreno izražena ljubav prema njemu bili su udarac koji je osećao svaki put kad ih je čitao.

“Koliko je to suludo?” pitao je Kvin kapetana sedajući u kožnu fotelju u svojoj kabini. Na trenutak je zamišljao tu jahtu. Imao je osećaj da je bila više nego što je zaslužio, ali je istovremeno bila sve što je želeo. Život na jahti bio bi savršen beg i utočište.

“Uopšte nije suludo, gospodine. Šteta je da takav mornar kakav ste Vi nema svoj brod.” Želeo je da kaže Kvinu da bi sa zadovoljstvom radio za njega, ali nije želeo da se nameće. Mada, ako Kvin zaista kupi tu jahtu, neće prećutati. Između njega i Džona Berklija nije bilo razumevanja. Kvin Tompson je bio upravo onakav čovek za koga bi voleo da radi, bio je strastan i iskusan mornar. Džon Berkli se prema *Pobedi* odnosio kao prema vikendici i nije mu bio potreban kapetan. Vreme su uglavnom provodili u lukama ili usidreni dok je on plivao. “Još nije završena, mada biste Vi mogli da ubrzate njeno sređivanje. Do kraja narednog leta mogli biste da putujete njom kuda god želite. U najgorem slučaju za godinu dana.”

“U redu”, rekao je Kvin. Iznenada je delovao odlučno. “Neka bude tako. Hoćeš li da mi zameniš let? Mogu da otputujem za London kad je

vidim." Nije imao nikakve obaveze, sastanke, nikoga koga je čekao, a prethodna tri meseca potvrdila su ono u šta je sumnjao. Želeo je brod. Sada više niko nije mogao da ga zaustavi. "Hoćeš li da javiš u brodogradilište da ja dolazim?" Kvinov pogled je postao veseliji, a oči svetlije.

"Naravno, gospodine. Razgovaraću sa vlasnikom brodogradilišta i javiti mu da Vas očekuju."

"Treba da mi se rezerviš i prenoćite u hotelu, samo za večeras. Sutra ću pravo iz brodogradilišta na aerodrom i u London." Bila je to uzbudljiva odluka. Ukoliko mu se brod ne svidi, ne mora da ga kupi. Mogao bi da se dogovori da mu se napravi brod, ali bi to predugo trajalo. Bilo bi potrebno bar dve godine da dođe u fazu u kojoj je trenutno bila jahta koju je Remsi prodavao, a možda i duže.

Kapetan je sve organizovao, pola sata kasnije Kvin se rukovao sa njim i sa celom posadom i zahvalio im se na ljubaznosti. Svima im je ostavio veliku napojnicu, a kapetanu je napisao ček na poveću sumu. Obećao je da će mu javiti šta je uradio u Holandiji. Dok je u limuzini jurio ka aerodromu u Nici, Kvin je osetio isti onaj bol koji ga je mučio već mesecima. Želeo je da javi Džejn šta namerava i čemu se nada u Holandiji. Uvek je postojalo nešto što je želeo da podeli sa njom, nešto što ga je podsećalo na nju i mučila ga je praznina u njegovom životu koja je ostala posle nje. Na trenutak je zažmurio misleći o njoj, a zatim je ponovo otvorio oči. Od juna bije istu bitku, ali u jedno je bio siguran i u to je verovao svim svojim bićem - brod je bio jedini način da ponovo obiđe sva mesta na kojima je bio srećan sa njom, a koja su mu zadavala previše bola. Brod je bio ono što bi ga vratilo u život. Mada, niko i ništa nikada neće moći da zameni Džejn. Kako se približavao aerodromu, sve više ga je obuzimao osećaj da bi ona bila zadovoljna njegovom odlukom. Uvek je bila. Šta god da je odlučio da radi, ona ga je uvek podržavala i hvalila svaku njegu novu ideju bez obzira na to koliko suludo izgledala nekome drugom. Džejn bi ga razumela bolje od bilo koga. Ona je bila jedina osoba koja je imala razumevanja za njega. Jedina osoba koja ga je istinski volela, više nego što je znao dok je bila živa, sada je toga bio sasvim svestan. Njegov život sa njom bio je ljubavna pesma, poput neke od onih koje mu je Džejn napisala i ostavila.

Drugo poglavlje

Avion se spustio na *Shiphol* u Amsterdamu u šest sati, a Kvin je uzeo taksi do *Amstel* hotela. Bio je to jedan od njegovih omiljenih hotela u Evropi. Njegovo staro zdanje i izvrsna usluga podsećali su ga na *Ric* u Parizu. Ubrzo nakon što je stigao u hotel, naručio je da mu donesu večeru u sobu. Shvatio je da se našao u procepu između činjenice da mu je nedostajala udobnost *Pobede* i njena posada i uzbuđenja u vezi sa brodom koji je nameravao da kupi, ukoliko mu se bude dopao. Sada se jedino tome nadao.

Nemirno je spavao. Već u sedam je bio budan i obučen. Trebalo je da sačeka automobil i vozača još jedan sat i prekraćivao je vreme čitanjem *Herald Tribjuna* dok je doručkovao. Pristanište je bilo udaljeno od hotela sat vremena vožnje i već u devet sati Kvin je bio u kancelariji vlasnika brodogradilišta, snažno građenog muškarca, energičnog stila, koji je očekujući Kvina razvio skice broda na svom stolu. Čuo je za Kvina i godinama je čitao o njemu, sinoć je obavio i nekoliko telefonskih poziva da bi se o njemu detaljnije raspitao. Odlično je znao ko je bio Kvin *Tompson*, a bio je svestan i njegovog oštrog jezika i reputacije navodno nemilosrdnog čoveka koja ga je pratila. Kvin je umeo da uliva strah onima koji bi ga izdali ili mu stali na put.

Kvin je spustio svoje dugo vitko telo u fotelju, a pogled njegovih plavih očiju nemirno je prelazio preko planova koje mu je pokazao vlasnik brodogradilišta. Zvao se *Tem Heker* i bio je nekoliko godina stariji od Kvina. Sa njima su u kancelariji bila i oba njegova sina koja su Kvinu objašnjavala detalje. Obojica mladih ljudi bili su zaduženi za taj projekat i veoma su se ponosili njime, s razlogom. Brod će biti veličanstven. Dok ih je slušao Kvin je osećao veliko poštovanje prema *Bobu Remsiju*. Taj veliki brod imao je skoro sve što je želeo. Kvin je imao nekolicinu sugestija koje su se svidele mladim *Hekrovima*, ali i njihovom ocu. Njegovi predlozi bili su tehničke prirode i doprinosili su *Remsijevom* prvobitnom konceptu.

“On je lud što prodaje taj brod”, rekao je Kvin dok je ponovo pregledao planove. Jedva je čekao da vidi brod.

“Dug je osamdeset metara”, rekao je Tem Heker ponosno. Dve stotine pedeset stopa, to se Kvinu činilo dovoljno prostrano. Brod je imao sve što je Kvin ikada želeo i što mu je bilo potrebno.

“Trebalo bi da uživa na njemu”, rekao je Kvin, a zatim ih je zamolio da mu pokažu brod koji je još uvek bio u fazi izrade, a koji je Remsi prodavao. Kad ga je ugledao Kvin je sasvim zanemeo. Čak mu je i takav nedovršen odlično izgledao. Veliki deo broda već je bio sklopljen. Glavni jarbol biće visok pedeset i osam metara i držaće pet hiljada i petsto kvadratnih metara jarbola. Kad bude bio gotov oduzimaće dah. Čak i tako nedovršena jahta za Kvinu je već bila prava lepotica. Zaljubio se u nju na prvi pogled i znao je da mora da je ima. To je bio njegov način. Kvin Thompson je bio čovek koji je donosio trenutne, ali nepogrešive odluke.

Sat vremena su proveli u razgledanju jahte, pričali su o predlozima izmena koje je Kvin imao sada kada je video, a zatim se Heker polako vratio u svoju kancelariju. Heker i Bob Remsi su se dogovorili oko cene i posle nekoliko brzih preračunavanja u koja su uzeli u obzir Kvinove predloge o izmenama, Kvinu je ponuđena cena od koje bi mnogi prebledeli. Kvin nije pokazivao nikakve emocije i brzo je računao. Nastala je duga pauza ispunjena tišinom. Heker ga je posmatrao procenjivački. Kvin je klimnuo glavom. Heker mu je tada ispružio ruku. Pogodba je sklopljena, postignuta je izuzetno visoka cena, ali nijedan od dvojice muškaraca nije sumnjao u to da jahta zaista toliko vredi. Obojica su bili uzbuđeni. Kvin je kazao Temu da želi da jahta bude sasvim gotova do avgusta, mada je znao da je to suviše optimistično, ali sada kada ju je video nije mogao da sačeka da raširi njena jedra i prepusti se usamljeničkom utočištu na njenoj palubi. Meseci koje će morati da provede čekajući na nju činili su mu se beskrajno dugi, ali iščekivanje ga je uzbuđivalo.

“Nadao sam se da ćete se složiti da to bude novembar. Možda bismo mogli da je spremimo do oktobra”, rekao je oprezno Tem Heker. Kvin Thompson je bio opasan pregovarač.

Na kraju, posle kratke diskusije, napravili su kompromis za septembar. Tada će, mislio je Heker, biti spremna bar za prvo testiranje po moru. Uz malo sreće biće spremna za plovidbu do kraja septembra ili početka oktobra. Kvin je rekao da će prihvatiti, ako baš mora. Nameravao je da dolazi da vidi kako teku radovi onoliko često koliko

bude mogao i da ih pritisne da jahta bude gotova u dogovorenom periodu. To je bilo skoro za godinu dana, a jedva je čekao da zaplovi na njoj.

U podne je Kvin napustio brodogradilište, napisao je ček sa velikim brojem nula i pre nego što je krenuo, pozvao je kapetana *Pobede* da mu javi novosti i zahvali mu se.

“Napravili ste odličan posao, gospodine”, rekao je kapetan uzbuđeno. “Jedva čekam da je vidim.” Imao je nameru da nešto kasnije piše Kvinu i pita ga da radi za njega, nije želeo da mu to pitanje postavi sada, preko telefona. Kvin je o njegovom angažovanju već razmišljao.

Sada je imao hiljade planova. Mahnuo je Hekerima kad je odlazio. I oni su bili zadovoljni pogodbom jednako koliko i Kvin, možda čak i više. Brod tog obima i veličine nije lako prodati, ali kupac je bio Kvin Tompson. Ni na trenutak nije oklevao i dok se vozio ka aerodromu znao je da je dobio novi dom, ali i novu strast. Sve što je sada želeo bilo je da proda kuću u San Francisku. Trebalo je da reši nekolicinu stvari pre nego što je proda. Međutim, sada je jedino mogao da misli o jahti. Znao je da će to za njega biti jedan sasvim novi život koji će živeti onoliko godina koliko mu je ostalo. Sada će mu povratak u praznu kuću biti lakši ili je bar tako mislio.

Ranije je imao manju jahtu i ohrabrivao je oba svoja deteta da nauče da voze brod. Aleks to nije volela, kao ni njena majka, a nakon Dagove smrti u nesreći na brodu u letnjem kampu u Mejnu, Džejn ga je konačno ubedila da proda brod. Tada ionako nije imao vremena da uživa na njemu i poslušao ju je. Više od dvadeset godina bio je osuđen da povremeno plovi na tuđim jahtama bez Džejn, jer ona nije volela brodove, a sada se iznenada pred njim otvarao čitav novi svet. Delovao je kao savršen scenario za poslednje poglavlje njegovog života. On je upravo na taj način želeo da provede poslednje dane - plovidbom oko sveta na brodu boljem od onoga kakvog je sanjao. Na licu mu je i dalje lebdeo osmeh dok je ulazio u avion za London. Celu noć je proveo praveći zabeleške u hotelskoj sobi. Nova jahta sasvim mu je promenila raspoloženje i dala novi smisao njegovom životu.

Dok je Kvin sutradan ulazio u avion za San Francisko na Hitrou, shvatio je da mu taj grad neće još dugo biti dom. U njemu su bila sva njegova sećanja na Džejn i zajedničke godine koje su proveli, a njih će poneti sa sobom. Kuda god da ode, šta god da radi, ona će uvek biti sa

njim. Njene dragocene dnevničke nosio je u svojoj torbi i čim su uzleteli, uzeo je jednu njenu pesmu da pročita. Čitao je iznova i iznova, kao što je uvek radio, a zatim se zagledao kroz prozor. Čak nije čuo stjuardesu kad ga je pitala šta želi da popije. Odbio je šampanjac i odlučio se za Krvavu Meri koju mu je donela pre nego što je poslužila ostale putnike. Na sreću, sedište do njegovog bilo je prazno. Nije voleo da razgovara sa strancima u avionu. Kad se stjuardesa vratila u kuhinju, kazala je koleginici kako Kvin izgleda kao neko veoma značajan i ugledan. Međutim, kad ga je njena koleginica pogledala, rekla je da joj nije poznat, ali se složila da je bio zgodan i dobrodržeci, mada nije delovao srdačno i pristupačno. U stvari, delovao je sasvim drugačije.

“Sigurno još jedan direktor umoran posle poslovnih sastanaka u Londonu.” Upravo to je nekada bio, i to ne tako davno, ali sada je bio neko sasvim drugačiji. Bio je vlasnik jednog posebnog i izuzetnog broda. Niko ko ga je posmatrao to nije mogao da zaključi, ali što je najvažnije, on je to znao. Bila je to jedina stvar u njegovom životu kojom je bio zadovoljan, dok je leteo ka San Francisku. Žena mu je umrla, ćerka ga je mrzela ili je on barem tako mislio, sin mu je odavno poginuo. Bio je sam na svetu bez ikoga ko bi ga voleo i koga bi zanimalo šta on radi. Za nekoliko sati ući će u praznu kuću koju je delio sa ženom za koju je verovao da je poznaje, a nije; ženom koja ga je volela više nego što je mislio da zaslužuje i prema kojoj je istovremeno osećao zahvalnost i krivicu. U stvari, bio je siguran koliko nije bio vredan nje dok je ponovo čitao jednu od njenih pesama, a zatim je lagano vratio svesku u torbu. Nakon toga je zažmurio misleći o njoj trudeći se da se seti svakog detalja na njenom licu, njenog glasa, zvuka njenog smeha. Očajnički se plašio da će mu sećanja izbledeti, ali je uveravao sebe da neće sve dok njeni dnevnički budu bili pored njega. Oni su bili njegova poslednja veza sa njom, deo nje koji mu je ostao, ključ tajni koje nikad nije razumeo, niti mario da ih otkrije. Pesme i dnevnički, njegova ljubav i tuga, bili su sve što mu je ostalo, a što je vredelo.

Treće poglavlje

Avion je na vreme sleteo na aerodrom u San Francisku, a Kvin je brzo prošao carinu. Uprkos svom dugom odsustvu iz Sjedinjenih Država, nije imao ništa da prijavi na carini. Bio je namršten dok je uzimao kofer i torbu i spuštene glave požurio ka izlazu. Nije žurio da se vrati u praznu kuću. U avionu je shvatio da se vratio neposredno pre Dana zahvalnosti. Dok je pravio planove to mu nije palo na pamet, ali sada nije bilo izbora. Njegovo putovanje na *Pobedi* se završilo i više nije imao valjani razlog da se zadržava u Evropi, naročito nakon Što je Aleks odbila da se vidi sa njim..

Bila je ljubazna, ali kruta. Njeni izlivi besa bili su usmereni ka njemu neposredno pre i nakon Džejnine sahrane. Otada svaki razgovor koji je vodio sa njom bio je rezervisan, formalan i hladan. Ionako je godinama već bila ljuta na njega. Sa majkom je bezbroj puta razgovarala o tome i uprkos majčinim naporima da ublaži njenu ljutnju, Aleks se i dalje ponašala okrutno i osuđivački. Tvrdila je da njen otac nikad nije imao vremena ni za koga od njih, čak ni kada je Dag poginuo. Kvin je došao kući na tri dana da bi prisustvovao sahrani. Bio je u Bangkoku, ugovarao posao kada su mu javili. Jutro nakon sahrane okrenuo se i otišao, ostavivši jedanaestogodišnju Aleks sa majkom da tuguje i žali i da njih dve same podnose bol zbog strahovitog gubitka.

Tada je bio odsutan mesec dana. Napravio je takav posao da je izašao na naslovnoj strani *Vol strit* žurnala, nakratko se vratio, a zatim proveo dva meseca u Hong Kongu, Londonu, Parizu, Pekingu, Milanu, Njujorku i Vašingtonu. Sada kada je odrasla Aleks kaže da se jedva seća da je viđala oca, a kamoli pričala sa njim. Kad god je bio kod kuće bio je suviše zauzet, premoren ili ošamućen zbog promene vremenskih zona da bi imao vremena za nju i njenu majku. Na kraju joj je uskratio dragoceno vreme da se oprostila sa svojom majkom. Sve je to rekla Kvinu pre i posle sahrane i on to nikada neće zaboraviti. Nije se moglo unazad posle svega što je izgovorila. Najgore od svega je bilo što je Kvin, dok ju je slušao, nije mogao da porekne da je ona u pravu. Čovek koga je opisala bio je upravo onakva osoba kakva je on bio dok se nije

penzionisao. Koliko god da se otada promenio, uglavnom pozitivno, Aleks to nije želela da vidi.

Kvin je pokušao da nadoknadi Džejn sve one godine koje je proveo radeći i u kojima je bio odsutan. Nadao se da je unekoliko uspeo u tome tokom onih godinu i po dana koje su proveli zajedno nakon što je prestao da radi, ali nije bilo načina da Aleks nadoknadi propušteno. Značajna je bila i činjenica da se udala za čoveka koji je retko kad odlazio od kuće, osim u kancelariju. Udala se za švajcarskog bankara čim je završila fakultet. Zajedno su studirali na Jejlu i venčali su se čim su diplomirali, pre trinaest godina. Imali su dva sina, živeli su u Ženevi, a Kvin je istog trenutka kada je upoznao Horsta rekao Džejn da njemu Aleks određuje šta će i kako će da radi. Bili su nerazdvojni, delovali su srećno, zadovoljno i sigurno, mada nezanimljivo i neuzbudljivo. Kvinu je njegov zet bio neizmerno dosadan. Aleks je pazila da ne upadne u istu zamku u koju je mislila da je upala njena majka. Zato se udala za slabog muškarca koji ju je u svemu slušao i koji je bio sušta suprotnost njenom ocu. Horst je retko putovao, ako je uopšte i putovao. Radio je u banci koju je osnovao njegov deda. Bio je odgovoran mlad čovek koji je voleo svoju ženu i sinove, ali nije imao nikakve ambicije. Kada se udala za njega Aleks je znala da neće biti žrtva njegove karijere, uspeha i strasti. Za Kvina, Horst je bio beznačajni bezveznjaković. Za njega jedva da je Horst postojao, što je bilo upravo ono što je Aleks želela.

Njeni sinovi su imali šest i devet godina, dva prelepa dečaka sa plavim očima koje su nasledili od majke i Kvin ih je iskreno voleo. Džejn ih je često posećivala u Ženevi, a Aleks je jednom godišnje dovodila dečake u San Francisco u posetu baki, ali je Kvin retko bio kod kuće kad su dolazili, a Džejn je odlazila u Ženevu uvek kad je Kvin bio na nekom drugom kraju sveta. Kada bi Kvin bio odsutan, Džejn je često koristila priliku da ode u poseru ćerki. Sada kada bi razmišljao o tome, bilo mu je lako da zaključi da je Aleks i tada bila ljuta. I nije imala nameru da dozvoli ocu da se iskupi, niti da mu oprostí grehe, i stvarne i one koje je umislila. Što se Aleks tiče, ona nije ostala bez jednog, već bez oba roditelja. Kvin je u njenom srcu umro još pre nego što je ostala bez majke, a trauma koju je doživela kao jedanaestogodišnja devojčica, kada joj je brat nastradao, ostala je kao živa rana. Zbog toga je izuzetno zaštitnički bila nastrojena prema svojoj deci, uprkos molbama supruga da im da malo više slobode. Aleks je verovala da zna bolje, a više od svega, nakon pogibije svog brata, mrzela je brodove.

Ni Džejn ih nije volela, ali Kvin je verovao da bi joj bilo drago što kupuje novu jahtu, jer bi znala koliko mu znači. Džejn je uvek želela da on bude srećan, da ispuni svoje snove i postigne sve što je želeo. Aleks više nije marila za to šta je on radio. Zbog svega toga Kvin je bio čovek bez porodice, nije bio vezan ni za koga, bio je usamljenik, a tako je i izgledao kad je izašao iz taksija u Valjeho ulici, oivičenoj alejama drveća, u kojoj se nalazila kuća u kojoj su Džejn i on proveli ceo svoj zajednički život i u kojoj je Aleks odrasla. Kako su mu prihodi rasli želeo je da kupi veću kuću, ali Džejn to nije želela, ponavljala je kako voli baš ovu. Voleo ju je i Kvin dok je Džejn bila živa i dok je imao kome da se vraća. Sada kada je otključao vrata velike kuće u engleskom stilu, dočekala ga je mrtva tišina.

Kad je ušao u predsoblje i spustio torbe, začuo je sat kako kuca u dnevnoj sobi. Taj zvuk ga je sekao kao oštrica noža. Nikada se nije osećao toliko usamljeno i prazno. Više nigde nije bilo cveća, draperije i roletne su svuda bile navučene, a dnevna soba koja je nekada odisala svetlošću i životom sada je bila turobna i tamna poput groba. Kuća mu nikada nije bila ovako depresivna i mračna. Bez razmišljanja prišao je prozorima, podigao roletne, razmaknuo zavese i ostao da stoji zagledan u dvorište. Drveće i žbunje i dalje je bilo zeleno, ali nigde nije bilo cveća, a već je bilo kasno novembarsko popodne.

Magla se spustila dok su sletali i obavila je grad. Nebo je bilo sivo i tmurno baš kao i njegova osećanja. Uzeo je torbe i popeo se uz stepenice. Sledio se kad je ušao u njihovu spavaću sobu. Pre pet meseci umrla mu je na rukama u njihovom bračnom krevetu. Osetio je fizički bol dok je gledao u taj krevet, a zatim mu je pogled pao na fotografiju sa koje mu se smešila. Seo je na krevet, a niz obraze su mu potekle suze. Pogrešio je što je došao kući, znao je, ali nije bilo nikoga ko bi sredio njegove i njene stvari, pošto je nameravao da proda kuću na proleće. Znao je da na kući ima još posla da se obavi. Sve je bilo sređeno i na mestu, ali trideset i sedam godina provedenih u jednoj kući bilo je dugo kao sam život. Smatrao je da sam treba da pretrese kuću, bez obzira na to koliko mu bolno i teško bilo. Neke prostorije je trebalo okrečiti, a hteo je da se konsultuje i sa agentom za nekretnine.

Bila je to duga noć za njega. Bio je toliko tužan i usamljen bez Džejn, da mu je nekoliko puta došlo da u pidžami istrči na ulicu samo da pobegne od svega toga. Ipak, nije se moglo pobeći. Znao je da mora

da se suoči sa tim. Nije bilo odlaganja. Život bez nje bio je njegova kazna, doživotna, bez prava na pomilovanje. Znao je da će večito biti sam i osećao je da je to zaslužio. Te noći je usnio isti san koji je često sanjao ranije, pre nego što je otputovao. U tom snu mu je dolazila Džejn, pružala ruke ka njemu, molila ga i plakala. U početku su njene reči bile nejasne, ali čak iako ih nije razumeo srce mu se cepalo zbog izraza na njenom licu. Zatim je čuo šta mu govori. Uvek je sanjao da mu priča isto, iako reči nisu uvek bile iste njihov smisao je bio isti. Preklinjala ga je da je ne ostavlja, da je ne napušta ponovo. Svaki put bi joj u snu obećao da neće. A zatim, kao u nekom košmaru video bi sebe kako pakuje kofere i odlazi, bez obzira na svoje obećanje. Na kraju sna bi mu se ukazalo njeno uplakano lice nakon njegovog odlaska. Kad bi se probudio i dalje bi čuo njene jecaje, a u glavi bi mu odjekivale njene reči: "Kvine, ne ostavljaj me... Kvine, molim te..." Ruke bi joj bile ispružene ka njemu, a pogled tužan. Svaki put posle takvog sna probudio bi se prestravljen. Kako je mogao to da joj uradi? Zašto je toliko bio odsutan? Zašto su njegove potrebe i želje uvek bile najvažnije? Zašto je nije slušao?

U snovima nije bilo razloga za njegov odlazak, niti je bilo poslovne imperije koju je stvorio. Posle sna ostalo bi samo osećanje krivice i neuspeha. Mrzeo je taj san, kao i činjenicu da ga je sanjao čim se vratio u San Francisko. U snu je postojalo nešto tako tragično u vezi sa Džejn, mada je ona u životu uvek bila saosećajna i puna razumevanja i nikad se prema njemu nije ponašala kao Džejn koju je sanjao. Kvin taj san nije mogao da podnese i znao je da ga, na neki način, za nju vezuje osećaj krivice podjednako koliko i ljubav. Međutim, činjenica da se san ponovio istog trenutka kad se vratio kući uopšte mu nije prijala. Bio je to teret sa kojim je morao da živi.

Sutradan ujutru istuširao se, obrijao, obukao, popio kafu, zavrnuo rukave i počeo da pretura po ormanima. I dalje je pokušavao da zaboravi san koji ga je proganjao. Počeo je od plakara u hodniku, u kome je Aleks čuvala sve uspomene iz svog detinjstva. Džejn je godinama molila da ih odnese, ali Aleks je želela da ih ostavi kod roditelja. Bile su tu nagrade i medalje koje je osvojila na konjičkim trkama, kao i nekoliko trofeja sa teniskih turnira na kojima je učestvovala dok je bila na koledžu, beskrajno mnogo fotografija njenih prijatelja, mnoge od njih Kvin nije poznao, od vrtića do koledža. Stajale su tu i kasete i porodični snimci, nekoliko starih lutaka na baterije, jedan plišani meda i sasvim pozadi, jedna kutija. Bila je

zapečaćena i morao je da je otvori nožem za kovertu. Bila je puna Daglasovih fotografija, na većini njih je bio sa Aleks. Na njima su njih dvoje bili nasmejani, srećni i veseli. Nekoliko fotografija je napravljeno kad su skijali. Bila je unutra i gomila pisama koje im je pisao iz kampa u Mejnu dok je Aleks bila u kampu u Kaliforniji, bliže kući. Kao da ga je anđeo dodirnuo svojim krilima, Kvin je shvatio da otvara jedno požutelo staro pismo. Odmah je primetio da na njemu stoji datum kada je Dag poginuo. Tog jutra je pisao Aleks, nekoliko sati pre nesreće u kojoj je izgubio svoj život u trinaestoj godini. Suze su potekle Kvinu niz lice dok ga je čitao, shvatajući kako su se Aleks i Džejn nakon toga osećale, a što on tada sebi nije dozvolio da oseća. Uprkos činjenici da je voleo svog sina, držao se na distanci. Kvin nije dozvolio sebi da ga zaista upozna.

Dag je bio lep dečak, srećan, ljubazan, pametan i ličio je na oca, ali Kvin je izbegavao da se zbliži sa njim. Uvek je mislio da će "kasnije" biti vremena za to. Maštao je da će postati prijatelji kad Dag poraste, a umesto toga izgubio je sina koga nije ni stigao da upozna. Čak ni tada ga nije dostojno ožalio. Bilo je suviše bolno da prizna da je propustio priliku da se zbliži sa njim. Ponovo ga je preplavio osećaj krivice i on je pobegao da se sa njim ne bi suočio. Svako podsećanje na dete koje je izgubio bilo je poput neme optužbe. U stvari, on je insistirao da Džejn odmah skloni sve Dagove stvari i okreći njegovu sobu. Kvin je smatrao da će njoj suviše bolno biti ako Dagova soba ostane onakva kakva je bila dok je on još živio u njoj i da će se prema njoj odnositi kao prema svetilištu. On je otputovao za Hong Kong i insistirao je da sve to bude završeno pre njegovog povratka, navodno zbog Džejn. Savesna supruga kakva je bila, Džejn je uradila kako je rekao da bi njemu udovoljila, a samo bog zna kako se tada osećala i koliko ju je to koštalo.

Tog popodneva Kvin je shvatio da se skoro sve što je bilo u Dagovoj sobi nalazi u prostoriji iza garaže. Bila je tu njegova odeća, sportska oprema, trofeji i ostale uspomene. Sačuvala je svaku stvar, pa čak i njegov veš. Zahvaljujući Džejn, dvadeset tri godine kasnije sve njegove stvari bile su tu. Našao je tri Dagova džemperu u Džejninom ormanu kad je njega sređivao.

Bilo je to jedno sentimentalno putovanje na kome je nedeljama bio. Iznova i iznova se suočavao sa uspomenama i novim otkrićima u vezi sa

sobom i Džejn koja su bila izuzetno bolna i činila da oseća još veću krivicu.

Dan zahvalnosti je došao i prošao, on je po navici pozvao Aleks, mada se taj praznik ne praznuje u Ženevi. Njeni odgovori su bili kratki i površni. Zahvalila se ocu na pozivu hladnim i ledenim glasom. Kvin je bio toliko zbunjen da je zaboravio da je pita kako su Horst i dečaci. Njena poruka je bila jasna: "Ne prilazi. Nisi nam potreban. Ostavi me na miru." I poslušao ju je.

Nije se zamarao spremanjem ćurke, pošto nije imao sa kim da je podeli, čak se nije javio nikome od prijatelja da kaže da se vratio. Koliko je bilo bolno preturanje po uspomenama i stvarima, kao i namera da proda kuću, još je teže bilo, mislio je, družiti se sa ljudima. Džejn je bila njegova veza sa društvom. Ona je sa svima održavala kontakte, volela je da ugosti prijatelje i nežno opominjala Kvina da malo uspori i uživa u mirnim večerima sa ljudima koje su dobro poznavali. U većini slučajeva to je radio zbog nje. Ipak, bez njenog pozitivnog uticaja i topline sada mu je više prijala samoća. Do kraja života će ostati sam. Nije ga zanimalo viđanje ili druženje sa bilo kim. Tada bi njeno odustvo bilo još uočljivije i bolnije, mada je to teško mogao da zamisli.

Danju je prevrtao njene ormane, njene stvari, njene uspomene, ali i svoje, a noću bi ležao u krevetu premoren i čitao njene dnevnike i pesme. Imao je osećaj da se tako stapa sa njenom suštinom, kao sunder potopljen u vodu upijao je u sebe sve njene misli, osećanja, uzdahe i oni su sad postajali deo njega, živeli su pod njegovom kožom. Ona je postala njegova duša, kao da svoju nikada nije imao. U stvari, njihove duše su se sada stopile i postale jedna. Nikad joj nije bio bliži nego u onih nekoliko meseci pre nego što je umrla. Zbližavao se sa svim njenim stvarima, ne samo papirima, već i ličnim stvarima, garderobi, spavaćicama koje je oblačila, vešu, omiljenim džemperima. Kao što je ona činila sa džemperima njihovog sina, sakrivenim u svom ormanu. Kvin je tek sada otkrivao koje su stvari njoj najviše značile. Teško da bi mogao da se odvoji sada od njih i tek sada je shvatao šta je tražio od nje kada joj je rekao da skloni Dagove stvari. Život ga je sada stavio u tu situaciju koju je Kvin prihvatao kao zasluženu kaznu za sve što joj je uradio. Prihvatio je kaznu skrušeno i ponizno, jer je shvatio da ju je zaslužio.

Bila je sredina decembra pre nego što je počeo da se nazire kraj njegovog sortiranja onoga što je ostalo. Odlučivao je šta da baci, a šta da zadrži. Gomile stvari, kesa i kutija bile su razbacane po celoj dnevnoj sobi. Još uvek je haos bio suviše veliki da bi mogao da pozove agenta za nekretnine. Jedina veza sa spoljnim svetom bili su pozivi Temu Hekeru da bi proverio kako napreduju radovi na jahti. Kvinu je stiglo i jedno vrlo lepo pismo od Boba Remsija u kome mu je čestitao na novoj imovini. I on je bio zadovoljan prodajom, jer mu je omogućila da završi još veći brod na kome je radio. Sudeći po Hekerovima posao je dobro napredovao i rokovi su se poštovali. Na trenutak mu se prodaja kuće u San Francisku učinila mnogo težim poslom, ali Kvinu je bilo drago da se time sam bavi. Imao je osećaj da na taj način poslednji put komunicira sa Džejn. Sređivanje kuće bio je tajni ritual koji ga je približio njoj. Svake noći čitao je reči pesama koje je ispisala svojom nežnom rukom. Često ju je sanjao. Dva-tri puta u toku nedelje proganjao ga je san u kome ga je preklinjala da je ne ostavlja. Čak i danju ga je taj san proganjao.

Pregledao je hiljade njihovih zajedničkih fotografija, od mladih dana, kada su njihova deca bila mala, preko fotografija sa putovanja i važnih događaja, do onih poslednjih sa zadnjeg zajedničkog putovanja. Sačuvala je svaki isečak iz novina u kome je pisalo o njemu. Skoro četrdeset njihovih zajedničkih godina stajalo je u fasciklama i kutijama od kojih su pojedine bile toliko krhke da su se raspadale pri dodiru. Sve su bile hronološki poredane. Bila je tako temeljna u svojoj ljubavi prema njemu, mnogo više nego što je on ikada bio prema njoj. Još jednom je shvatio koliko je bio sebičan, potpuno odsečen u sopstvenom svetu dok ga je ona iz prikrajka volela, čekala ga da se vrati kući, sve mu opraštala i nalazila za njega opravdanja pred decom. Bila je žena dostojna divljenja.

Iako nije bio neki naročiti vernik, Kvin je na božićno jutro otišao u crkvu i upalio sveću za nju. Uradio je to pre svega jer je znao da bi njoj to nešto značilo i da bi joj bilo drago. Ona je godinama palila sveće za Daga. Kad god bi je nešto brinulo ili kad bi bila uznemirena zbog nečega, odlazila bi u crkvu i palila sveće. Neprestano ju je zadirkivao zbog toga, pa mu je sada bilo pomalo čudno što je osetio mir dok je palio sveću za nju. Kao da su svetlost i toplota sveće značile nešto na nekakav nevidljiv način. Kada se vratio kući bilo mu je malo lakše. Stvari koje je nameravao da pokloni već su bile spakovane u kutijama.

One koje je želeo da zadrži bile su spakovane u garaži. Ostaviće ih u nekom skladištu pre nego što ode, kao i nameštaj koji je nameravao da zadrži. Imali su nekoliko izuzetnih antikviteta i ako ništa drugo, nameravao je da ih sačuva za Aleks. Sumnjao je da će ikada imati dom u koji bi mogao da ih ponovo smesti. Ukoliko sve bude išlo po planu, namera mu je da do kraja života ostane na brodu onda kad bude bio završen.

Na božićno veče rešio je da malo ugodi sebi. Proveo je težak mesec otkako se vratio. Popio je skoro celu flašu starog crvenog vina koju je našao u vinskom podrumu, zalio je sa ove čaše konjaka i otišao u krevet. Posle toga se osećao bolje, uprkos mamurluku koji ga je mučio sutradan. Bilo mu je drago što su se praznični dani konačno završavali. Novogodišnju noć proveo je za svojim radnim stolom, pregledajući dokumente koje mu je dao advokat. Satima je radio dok je slušao kako mu kiša lupa o prozore, a vetar šušti kroz krošnje drveća. Bila je ponoć kad je konačno završio i pogledao napolje. Shvatio je da su se krošnje drveća savile do zemlje pod snagom vetra. Nije uključio televizor, ali da jeste, znao bi da je te noći sever Kalifornije pogodila oluja najjača u poslednjih sto godina i da je oborila dalekovode u Marin okrugu i Ist i Saut Beju.

Spavao je u mračnoj kući, kada je iznenada čuo snažan prasak, a ubrzo zatim još dva. Ustao je i ponovo pogledao kroz prozor. Video je da je palo najveće drvo u dvorištu. Istrčao je napolje u papučama i pidžami i primetio da je drvo oštetilo deo krova. Vratio se u kuću, ušao u dnevnu sobu i zatekao rupu u plafonu kroz koju se videlo nebo i kroz koju je upadala kiša. Bila mu je potrebna cerada da je zatvori, ali nije je imao. Sve što je mogao bilo je da skloni nameštaj da ga ne bi uništila kiša. Za druga dva praska nije mogao da utvrdi šta je bilo u pitanju. Ostalo drveće oko kuće povijalo se na snažnom vetru, ali nijedno nije palo, a i činilo se da ostatak kuće nije oštećen. Do jutra.

Nakon toga, Kvin cele noći nije mogao oka da sklopi dok je slušao oluju kako besni oko njega. Kiša je padala i narednog jutra. Ustao je čim je svanulo, obuo čizme i kabanicu i izašao da obiđe kuću, da pogleda ima li još štete. Rupa na krovu bila je grozna, nekoliko šalona je bilo odvaljeno, a dva velika prozora polomljena. Svuda je bilo stakla i šuta. Garaža je bila ozbiljno oštećena i poplavljena. Na sreću, sve kartonske kutije je stavio na duge drvene palete, pa dokumenti i fotografije nisu

uništeni. Ipak, celo jutro je proveo prenoseći ih iz garaže u kuhinju. Dnevna soba je izgledala kao iz horor filma. U toku noći je pomerio nameštaj i tepihe, i postavio čebad i peškire da upijaju vodu koja je ulazila iz rupe na plafonu. Deo dnevne sobe virio je iz okvira kuće, a iz drvenog zida virila je grana. U jutarnjim novinama je pročitao da je u oluji stradalo dvanaestoro ljudi - uglavnom od obrušavanja zidova i drveća, a na stotine ih je bilo ranjeno. Hiljade ljudi je privremeno bilo bez doma. Bila je to velika i jaka oluja.

Dok je po ko zna koji put tog jutra išao od garaže ka kuhinji sa kutijama u rukama, shvatio je šta je pruzrokovalo drugu i treću lomljivu koju je čuo. U dvorišu njegovog komšije pala su dva drveta. Bila su manja od onoga koje je palo u njegovom dvorištu, ali svojim padom nisu napravila nikakvu štetu. U dvorištu je stajala sitna žena tamne kose, žalosnog izraza lica. Pogledala je u Kvinu kad je prošao pored nje.

“Moje drvo je probušilo krov kuće jutros u četiri sata” rekao joj je. “Čuo sam još dva zvuka lomljave, sigurno su tada pala dva Vaša drveta”, zaključio je, a žena je klimnula glavom. Nijedno drvo koje je palo nije bilo malo. “Kolika je Vaša šteta?” pitao je. “Još ne znam tačno, izgleda prilično grozno, kao da su mi se kroz krov u kuhinju obušili Nijagarini vodopadi.” bila je uplašena i zabrinuta.

Kvin nije znao kako se zove, znao je da je ta kuća prodana neposredno pošto je Džejn umrla, ali nije upoznao porodicu koja ju je kupila. Nije ga zanimalo, čak ni sada, ali mu je bilo žao žene. Izgledalo je da sa nesrećom mora da se bori sama i to ga je podsetilo na Džejn koja se sama borila sa svime što ju je zadesilo, jer on nikad nije bio kod kuće. Pretpostavljao je da je suprug te žene bio sličan njemu - poslovan čovek koga je posao odveo daleko od kuće za Novu godinu. Bar polovinu dočeka Novih godina Kvin je proveo sam u hotelskim sobama drugih država. Očigledno je i sa mužem njegove komšinice bio isti slučaj.

“Imam nekoliko kofa, ukoliko su Vam potrebne”, ponudio joj je Kvin. Nije mogao mnogo više da uradi. Bila je Nova godina i lako se moglo zaključiti da je svaki slobodan građevinar imao pune ruke posla do ponedeljka.

“Treba mi majstor za krov. Nedavno sam se uselila, u avgustu. Kazali su mi da je krov ispravan. Volela bih da im pošaljem sliku kuhinje, izgleda kao da ju je neko polivao tušem.” Oluja je polomila

skoro polovinu prozora na njenoj kući koja je bila izloženija udaru, ali i mnogo lošijeg kvaliteta od Kvinove kuće. U poslednjih dvanaest godina promenila je nekoliko vlasnika, Kvin nije obraćao pažnju ko je živeo u njoj, iako se Džejn uvek trudila da poželi dobrodošlicu novim komšijama. Međutim, on ovu ženu nije nikad video, kao ni njenog muža, čak ni u prolazu. Bila je očajna dok je pokušavala da ukloni nekoliko grana. Kiša je još uvek padala i duvao je jak vetar, iako ne olujni kakav je bio u ranim jutarnjim časovima. Šteta na kući bila je tolika kao da je pretrpela uragan na Karibima ili tajfun u Indiji. To se jednostavno nije moglo očekivati u San Francisku.

“Pozvaću vatrogasce da pokriju krov. Hoćete li da pogledaju i Vašu kuću?” ponudio je. To je bilo najmanje što je mogao da uradi. Ona je zahvalno klimnula glavom, onako mokra i uznemirena. Šteta oko njih bila je sve samo ne priyatna. U celoj ulici ljudi su pokušavali da uklone pala stabla i koliko mogu da poprave buduću štetu, jer je oluja i dalje tutnjala.

“Nisam sigurna da bi cerada mogla mnogo da pomogne” rekla je nesrećna i zbunjena. Nikada nije bila u ovakvoj situaciji. Nije bio ni Kvin, ali je osećao da je mnogo snalažljivija od njega. On je po prvi put morao da se snalazi sam.

“Reći će Vam šta Vam je potrebno. Zamoliću ih da donesu nekoliko cerada, za svaki slučaj.” A zatim, kao da se setio da treba da bude pristojan. “Izvinite”, rekao je i ispružio mokru ruku preko ograde, dok je levom držao kutiju, “ja sam Kvin Thompson.”

“Megi Dertman”, rekla je i snažno mu stisla ruku. Bila je sitna i imala je sićušne dlanove, ali je njihov stisak bio jak. Imala je dugu tamnu kosu koja joj je u pletenici padala niz leđa. Kosa joj je od kiše bila slepljena za glavu. Na sebi je imala farmerke i jaknu sa kapuljačom, činilo se da je pokisla do kostiju. Nije mogao da ne oseti sažaljenje prema njoj. Bila je bleđa i imala je krupne zelene oči koje nipošto nisu izgledale srećno. Nije mogao da joj zameri, ni njemu nije lako pala šteta na njegovoj kući.

“Šteta što Vam muž nije kod kuće” rekao je sažaljivo, lako donoseći zaključke. Imala je oko četrdesetak godina, dece nije bilo u kući, pa se pitao da možda nije mlađa i da nije još osnovala porodicu. Danas svi izgledaju starije. Čudno ga je pogledala kad je spomenuo njenog muža, zaustila je nešto da kaže, ali se predomislila. Nakon nekoliko trenutaka

Kvin je otišao da pozove vatrogasce. Imali su na stotine sličnih poziva i rekli su da će doći za sat-dva da prekriju rupu na njegovom krovu. Solidarno je spomenuo i kuću svoje komšinice i kazao joj da će vatrogasci doći, dok je išao ka garaži da prenese ostatak kutija.

Sklanjala je grane sa prilaza kući.

“Puno vam hvala”, rekla je i klimnula glavom. Izgledala je kao pokisli miš i Kvin je hteo da joj ponudi Džejn inu kišnu kabanicu koju je spakovao da da u Crveni krst, ali nije. Nije bilo potrebe da se suviše zbližava sa njom. Delovala je ljubazno, ali i rezervisano. Trenutak kasnije nestala je u svojoj kući. Nije bio siguran, ali učinilo mu se da je plakala dok je ulazila u kuću. Pitao se koliko li je puta Džejn plakala kada se sa kriznim situacijama suočavala sama, bez njega. Dok je ulazio u svoju kuću, Kvin je misleći o tome osećao još veću krivicu.

Četvrto poglavlje

Vatrogasci su pokrili rupu na krovu Kvinove kuće, a on ih je, kao što je i obećao, poslao da pogledaju krov na kući njegove komšinice. Kasnije te noći oluja je prestala, a šteta koju je napravila bila je ogromna. Kao i svi drugi u gradu, u ponedjeljak ujutru je pozvao zidara i majstora za krov. Našao je njihove brojeve telefona zakačene na tabli od plute u kuhinji. Tu ih je Džejn držala. Majstor za krov se nasmejao kad ga je Kvin pozvao.

“Da vidimo”, rekao je umorno, ali raspoloženo. “Vi ste četrdeset osma mušterija koja me je zvala od jutros. Mogao bih da dođem kod Vas negde u avgustu.”

“Nadam se da se šalite”, rekao je Kvin suvo. Nije mu bilo do šale. Takođe, nije navikao da se bavi problemima ovakve vrste. Šta god da se dešavalo u kući i sa kućom, čak iako je bilo ovakvih razmera, bio je to Džejin problem. Sada je bio njegov i morao je da prizna da nije uživao u tome. Morao je da zove nekoliko zidara i majstora za krov, dok nije našao nekoga ko je mogao da stigne da pogleda njegovu kuću. Svi ljudi čije su kuće pretrpele nekakvo oštećenje očigledno su jedva čekali da se što pre poprave kuće. Ni sa Kvinom nije bilo drugačije.

“Kamo sreće da se šalim”, odgovorio mu je čovek iz kompanije za popravku krovova. “Nema šanse da Vam izađemo u susret.” Dao je Kvinu četiri broja telefona da pokuša. Kazao mu je da su u pitanju sve ugledne firme. I zidar je učinio isto kada ga je Kvin pozvao. Dao mu je brojeve telefona dva ugledna građevinska preduzeća i broj telefona jednog mladog stolara koji je tek pre nekoliko meseci počeo samostalno da radi. Bio je odličan majstor i toplo mu ga je preporučio. Kao što je mogao i da pretpostavi, dve građevinske firme bile su zauzete, kao i prva koju je pozvao. Još uvek nije našao majstora za krov i bio je očajan. Na kraju je pozvao mladog stolara koga su mu preporučili. Kvin je počeo da shvata da popravka neće biti laka.

Kad je okrenuo broj telefona javila se telefonska sekretarica, a on je ostavio detaljan opis štete i objasnio je šta se desilo. Poslednji majstor za popravku krova, koji mu je još ostao da ga pozove, pristao je da dođe sutradan ujutru, ali je skrenuo pažnju Kvinu da već ima posla za šest do

osam narednih nedelja. Činilo se da će Kvin živeti sa rupom na krovu duže nego što je planirao.

Nije tako nameravao da provede poslednje mesece u San Francisku.

Bilo je osam sati uveče kada ga je konačno pozvao mladi stolar. Zvučao je poslovno i izvinio se što zove tako kasno. Rekao je da je od jutros na terenu. Kvin mu je bio zahvalan što se uopšte javio. Ponudio mu je da dođe sutradan ujutru u sedam sati, ukoliko to Kvinu odgovara.

“Imam sutra jedan kratak posao kod prijatelja. Polomljeni su mu svi prozori na spavaćoj sobi, a tek su dobili bebu. Kad krenem kod njih, svratio bih do Vas, ukoliko Vam ne smeta da bude tako rano. Želim da popravim te prozore pre nego što prihvatim neki veći posao.”

“Već ste zakazali nešto?” Kvin je od jutros slušao kako svi majstori imaju zakazane poslove za narednih šest meseci i već je počeo da očajava. Nije mogao da proda kuću dok ne popravi štetu koju je oluja napravila.

“Nisam još. Video sam se sa osmoro, devetoro potencijalnih klijenata danas, ali nisam potpisao nikakav ugovor. Ne volim da prihvatim više posla nego što mogu da obavim, a i mnogima je lakše da sarađuju sa nekim većim preduzećem, jer znaju da mogu da računaju na čitavu ekipu majstora. Ja imam tri pomagača koja pozivam kada su mi potrebni, mada sve što mogu trudim se da obavim sam. Tako imam bolju kontrolu nad poslom i povoljne cene, mada rad duže traje, ali ne mnogo. Tako ne moram da ispravljam ničije greške. Hoćete li da dođem ujutru i pogledam šta može da se uradi, g. Tompsone?”

“Može”, rekao je Kvin, bilo mu je mnogo lakše. Video bi se sa njim i u pet ujutru kad bi morao. Dopalo mu se ono što mu je momak rekao. Bio je otvoren, iskren i odgovoran. Zvao se Džek Adams. Zatim mu je Kvin rekao da mu je potreban i majstor za krov.

“Imam dobrog majstora iz San Hosea sa kojim ponekad radim. Pozvaću ga da vidim da li je prezauzet. Možda će moći da dođe za nekoliko nedelja. Sutra ću Vam kazati šta mi je rekao.”

“Savršeno.” Kvin mu se zahvalio i prekinuo vezu. Bilo bi odlično kad bi taj momak mogao da obavi ceo posao i preuzme brigu oko toga umesto Kvina. Možda će moći da obavi sve popravke neophodne da se kuća proda.

Kvin je te noći ponovo legao u krevet koji je delio sa Džejn, samo ovog puta nije čitao njene dnevničke i pesme. Odmah je zaspao nakon kraćeg razmišljanja o popravci kuće. Nadao se da je Džek Adams pravi čovek za to.

Probudio se ujutru u šest odmoran, obukao farmerke i deblji džemper, čarape i čizme i sišao da skuva sebi kafu. Upravo je ispijao drugu šoljicu, kada je Džek Adams pozvonio tačno u sedam. Imao je kratku tamnu kosu i krupne plave oči koje su delovale iskreno, prijatno i ljubazno. Kvin ga je ponudio kafom, a on je kazao da želi što pre da pogleda šta ima od posla i nakon obilaska rekao je Kvinu šta on može da uradi. Dopao mu se Kvin tokom telefonskog razgovora i njih dvojica su se odmah razumeli, čim ga je Kvin poveo da pogleda dnevnu sobu, garažu i okućnicu da proveru šta je sve slomljeno, uništeno ili oštećeno. To što nije poneo beležnicu i olovku nije zabrinjavalo Kvina, jer je dok su obilazili oštećenja, pamtio svaki detalj koji je video, sa preciznošću koja je zadivila Kvina. Ako je dobar na delu koliko u pamćenju, Kvin je bio siguran da je našao odličnog majstora.

Džek Adams je bio lep mlad čovek u srednjim tridesetim. Bio je visok koliko i Kvin i vitak. Bilo je neke neobične sličnosti dok su hodali u kući i oko kuće, mada nijedan od njih dvojice nije bio svestan te fizičke sličnosti. Slučajni prolaznik bi rekao da su otac i sin. Mada je Kvinova kosa sada bila seda, nekada je bila tamna kao Džekova. Imali su isti oblik tela, pokreti su im bili isti, čak i gestikulacija dok su razgovarali o popravkama koje je trebalo da se urade. U stvari, Džek je bio u onim godinama u kojima bi Daglas bio sada, da je ostao živ. Bilo mu je trideset pet godina, a Dag bi imao trideset šest. Da je Dag odrastao, izgledao bi vrlo slično Džeku Adamsu. Kvinu to nije palo na pamet dok su razgovarali. Za njega je Dag bio trinaestogodišnjak.

“Koliko bi trebalo da traju popravke, po Vašem mišljenju?” pitao je Kvin Džeka dok su ponovo ulazili u kuću. Ovog puta je Džek prihvatio ponudenu šoljicu kafe. Bilo je posla više nego što je očekivao, a Kvin je pokušao da ga nagovori da se prihvati i dodatnog posla i u potpunosti sredi kuću i spremi je za prodaju. Džek je imao ponude za još nekoliko poslova oko popravke štete nakon oluje, ali mu je bilo draže da se prihvati jednog većeg i završi ga kako treba i ono što mu je nudio Kvin bilo je za njega pravi izazov. Njegov prijatelj iz San Hosea pristao je da popravi krov i trebalo je da počne sa radom za dva dana. Kvinu je pao

kamen sa srca kad je to čuo. Džekov stav ulivao je klijentima poverenje da će umeti da obavi sve što se dogovorio sa njima. Njegova samouverenost i stručnost navele su Kvinu da mu odmah ponudi posao nadajući se da će ga Džek prihvatiti.

“Sve to?” zažmirio je Džek razmišljajući, a zatim je srknuo kafu koju mu je doneo Kvin. “Moglo bi da bude gotovo za dva, eventualno tri meseca, zavisi koliko ljudi budem morao da angažujem. Voleo bih da mi dvojica pomognu u ovom poslu barem na početku. Ostalo mogu da završim sam, a rok zavisi od popravki koje želite da uradite pre nego što date kuću na prodaju. Možda bismo mogli prva dva meseca da radimo sva trojica, a taj treći mesec da ja obavim sam sve što ostane. Šta mislite o tome?” pitao je Džek.

“Meni zvuči odlično. Hoćete li Vi nadgledati i radove na krovu?” Kvin nije imao želju da bude nadzornik projekta, niti je Džek želeo to da mu dozvoli, za tim nije bilo potrebe. Bio je stručan, znao je svoj posao i verovao je ljudima sa kojima je saradivao.

“Ja ću da vodim brigu o svemu, g. Tompsone. To je moj posao. Vi samo treba da ispišete ček. Obaveštavaću Vas o svim cenama i detaljima.” Džek je bio rečit i inteligentan i između dva muškarca odmah se uspostavilo poštovanje. Kvinu je bila potrebna njegova pomoć, i to očajnički, bio je svestan toga, a i Džeku se Kvin odmah dopao. Imao je osećaj da će sklopiti dobar dogovor koji će Kvin poštovati. Bio je poslovni čovek i to sigurno uspešan. Jasno se primećivalo da je bio naviknut da izdaje naređenja i Džek je stekao ispravan utisak da nije želeo da se zamara detaljima. Što se ticalo Džeka, i nije bilo potrebe. Pitao se samo da li Kvin ima suprugu sa kojom će tako lako moći da izađe na kraj. Svuda unaokolo stajale su brojne fotografije lepe sredovečne žene, ali Kvin je nije pominjao. Džek je smatrao nepristojnim da pita, a uostalom, to ga se i nije ticalo. Nikada nije postavljao pitanja o privatnim i ličnim stvarima. Kvinu se i to dopalo. Džek Adams je bio usredsređen na posao, baš kao i on.

“Koliko brzo biste mogli da sastavite okvirnu procenu troškova?” pitao je Kvin direktno. Da je angažovao neku veću firmu, Kvin je znao da bi ga koštalo čitavo bogatstvo. Međutim, ovaj čovek je bio mlad i nezavisan i verovatno njegove usluge nisu bile preskupe, nadao se Kvin.

On je verovao da nisu. Džeku je bio potreban posao i delovao je uzbuđeno.

“Javiću Vam danas popodne”, odgovorio je Džek, spustio šoljicu i pogledao na sat. Želeo je da posao kod prijatelja završi danas, kako bi mogao da prihvati ovaj koji mu je Džek ponudio. “Ukoliko Vam odgovara, mogao bih predveče da svratim. Imam prijateljicu koja mi vodi knjige, pa sam slobodan da se bavim svojim poslom. Pozvaću je danas i doći ću kod Vas čim završim ono što sam isplanirao da obavim. Da li Vam to odgovara?”

“Savršeno. Možete joj kazati da mi pošalje faks, ukoliko Vam je tako lakše.” Pružio je Džeku papir na kome je pisao broj faksa. Džek ga je stavio u džep i pružio Kvinu ruku.

“Nadam se da ćemo sarađivati, g. Tompsone.”

“I ja se nadam”, rekao je Kvin i osmehnuo se. Momak mu se dopao u svakom smislu - dopali su mu se njegov izgled, ponašanje, inteligencija i sve što mu je ispričao o poslu. Džek Adams je bilo nešto najlepše što mu se desilo otkako je oluja pogodila San Francisko. Džek se nekoliko trenutaka kasnije odvezao svojim kamionetom.

Osetivši trenutno olakšanje Kvin je otišao da telefonira Temu Hekeru u Holandiju, da vidi kako napreduju radovi na njegovom brodu. Koliko god delovalo čudno nije mogao da se ne zapita da li Džek voli da plovi i zna li išta o brodovima.

Peto poglavlje

Džek Adams se vratio sutradan, kao što je i obećao i latio se posla. Faksom je Kvinu poslao predlog sasvim razumne i prihvatljive cene, pa su se odmah dogovorili i potpisali ugovor. Sa Džekom su došla i dva snažna mladića koja su se odmah bacila na posao. Pozdravili bi Kvina ili bi mu samo klimnuli glavom kad je ulazio u kuću ili izlazio iz nje, ali Džek je bio jedini koji je razgovarao sa njim. Majstor za krov je do kraja nedelje obavio svoj deo posla. Drvo je napravilo veću štetu nego što se to isprva činilo, a majstor se konsultovao sa Džekom i Kvinom u vezi sa dodatnim popravkama. Bilo je mnogo posla, ali Kvin nije imao izbora. Krov je morao da se popravi, a Kvin nije pokušavao da improvizuje. Želeo je da se sve popravi kako treba, na najbolji mogući način bez obzira na troškove, iako je nameravao da proda kuću. Džek ga je poštovao zbog toga, kao i zbog svega ostalog. Već prvih dana je otkrio da je sa Kvinom Tompsonom bilo pravo zadovoljstvo sarađivati, sve dok si fer prema njemu, dok ga iskreno obaveštavaš o svemu što se dešava i otvoreno mu kažeš svoje mišljenje. Kvin nije voleo prećutkivanja, nesporazume i laži, niti ljude koji beže od preuzimanja odgovornosti. Ničega od toga nije bilo kod Džeka Adamsa kada je u pitanju bio posao. Bio je savršeno profesionalan i za nekoliko dana sasvim je oduševio Kvina.

Pred kraj druge nedelje ušao je u kuću i zatekao Kvina kako sedi za stolom nadvijen nad crtežima i planovima.

“Gradite novu kuću na nekom drugom mestu?” pitao je Džek ljubazno. Nikada nije postavljao suvišna pitanja, ali Kvin je bio toliko zanet planovima, da Džek nije mogao da odoli znatiželji. Kakve god da je planove imao, po skicama se videlo da su ogromni.

Kvin je podigao glavu. Na licu mu je bio umoran osmeh. Te nedelje je imao mnogo posla oko sređivanja papirologije Džejninog vlasništva nad imovinom. Bio je to težak i depresivan posao. Oduška je nalazio u pregledanju planova za izgradnju broda. “Ne gradim kuću, Džek, već brod. Razumeš li se u brodove?”

“Nimalo”, priznao je Džek s osmehom. “Video sam ih dosta, čak sam išao i na trke čamaca u zalivu, ali nikad u životu nisam bio ni na jednom brodu.”

“Propuštaš nešto sasvim izuzetno”, rekao je Kvin i okrenuo planove da bi Džek mogao da ih pogleda. “Jahta će bito gotova na jesen. Živeću na njoj kad prodam kuću.” Džek je klimnuo glavom i pažljivo pogledao planove. Nije ništa pitao, samo se divio onome u šta je gledao. “Kuda ćete da plovite tom jahtom?” pitao je zainteresovano Džek.

“Svuda. Po Južnom Pacifiku, Antarktiku, Južnoj Americi, Evropi, Skandinaviji, Africi. Sa takvom jahtom mogu da idem kuda god poželim. Kupio sam je u novembru, dan pre nego što sam se vratio kući iz Evrope.”

“Mora da je prava lepotica”, rekao je Džek sa divljenjem i bez trunke zavisti. Izuzetno je poštovao Kvina i smatrao da je zaslužio sve što je imao.

“Nije još, ali biće kad bude bila završena.”

“Gde je?” Kvina je veselilo Džekovo pitanje. Ime broda je krupnim slovima stajalo preko cele strane, a ispod njega je jasno pisalo Holandija, ali Džek to očigledno nije primetio. Kvin je pretpostavljao da je bio očaran neverovatnim dizajnom jahte, pa nije primetio šta piše, ali mu to nije zamerao. Već je bio do ušiju zaljubljen u svoju novu jahtu i bio ubeđen da će se isto tako u nju zaljubiti svako ko je bude video.

“Konstruiše se u Holandiji”, odgovorio je Kvin.

“Idete li često tamo?” Džeka je zanimao Kvin. Sve oko njega odisalo je stilom, elegancijom i snagom. Delovao mu je kao pravi heroj. “Otići ću pre nego što bude završena. Želim lično da nadzirem detalje.”

“Kada ćete kuću pustiti u prodaju?” Već su pričali o tome, ali Kvin Džeku nije rekao nikakav okvirni datum. Sada kada je video planove za jahtu, Džek je znao da Kvinov odlazak nije samo moguć, već sasvim izvestan.

“Daću je u prodaju čim ti završiš popravke ili možda u kasno proleće. Pretpostavljam da će biti potrebno nekoliko meseci da se proda. Želim da odem odavde do septembra, oktobra. Jahta bi do tada trebalo da bude gotova.”

“Voleo bih da je vidim. Nadam se da ćete doći njom ovamo.” Međutim, upravo to Kvin nije nameravao. Želeo je da ode što dalje od

tih tužnih uspomena i sveta koji je delio sa Džejn. Sve što je želeo bilo je da plovi i ponese svoje uspomene sa sobom. Boravak u kući koju je delio sa njom, u gradu u kome su zajedno živeli skoro četrdeset godina, bio je pretežak za njega. Noću je jedva uspevao da zaspi, tumačio je pokušaji tražeći je. Pomisao na sve ono što je propustio i što nikad nije uradio za nju, bila je preteško breme za njega. Bilo mu je potrebno olakšanje, izduvni ventil i bio je siguran da će mu jahta upravo to dati. Džek je znao da je Kvinova supruga umrla. Kvin mu je to spomenuo u jednom razgovoru prošle nedelje. Džek mu je tihim glasom kazao da mu je žao. Sada je mogao delimično da shvati koliko je Kvin bio usamljen. Takode je spomenuo i da ima ćerku u Ženevi.

“Mogao bi ti da dođeš u Evropu da je vidiš”, predložio je Kvin i odložio skice i planove. Džek se nasmejavao umesto odgovora i kazao mu da bi za njega put u Evropu bio isto što i odlazak raketom u svemir.

“Imam toliko posla da ne mogu ni da mrdnem oдавde, ali sam siguran da će to biti divna jahta”, rekao je sa poštovanjem. A zatim je Kvin došao na jednu ideju. Otišao je do kutije u koju je spakovao sve knjige u vezi sa plovidbom. Bilo je tu i starih i retkih knjiga. Izvukao je jednu povećeg obima i pružio je Džeku. Bila je to knjiga o upoznavanju plovidbe i prvim koracima u vezi sa plovidbom. Kvinu je ta knjiga bila kao Biblija u prvim danima kada je počeo da plovi.

“Ova knjiga će te naučiti svemu što si ikada želeo da znaš o brodovima i plovidbi, Džek. Mogao bi da uživaš u čitanju kad nađeš malo slobodnog vremena.” Džek je oklevao da je uzme, kada mu je Kvin pružio.

“Ne bih želeo da je izgubim ili oštetim,” Knjiga je delovala očuvano i cenjeno, verovatno je i bila vredna. Džek očigledno nije voleo išta da pozajmljuje.

“To me ne brine. Prelistaj je, možeš da je vratiš u svako doba. Nikad se ne zna, možda ti se jednog dana pruži prilika da zaploviš sa prijateljem. Ova knjiga će te naučiti svemu što bi trebalo da znaš.” Džek ju je lagano uzeo iz Kvinovih ruku i krenuo da lista. U njoj su bili dijagrami sa nautičkim terminima. Bila je to izuzetna knjiga koju je Kvin oduvek voleo. Dao ju je Dagu da je čita onog sudbonosnog leta pre nego što je otišao u kamp. Dag je upijao njen sardžaj, čak je i napamet učio pojedine delove iz nje kako bi oduševio oca, u čemu je uspeo. Bio je to

jedan od onih važnih, dragih i posebnih trenutaka pre nego što je stradao.

“Jeste li sigurni da želite da mi je pozajmite?” pitao je zabrinuto Džek. Kvin se nasmejao i klimnuo glavom. Nakon nekoliko trenutaka Džek je izašao iz kuće sa knjigom ispod miške. Iako je bio petak uveče, spomenuo mu je da dolazi ujutru. Njegovi ljudi radili su pet dana u nedelji, od ponedeljka do petka, ali je on Kvinu već napomenuo da će doći sam za vikend da obavi neke sitnije poslove, što je i stajalo u ugovoru koji su potpisali. Povremeno mu je prijalo da radi sam, naročito kada su u pitanju bile sitnice i detalji. Bio je savesniji i odgovorniji nego što je Kvin pretpostavio i popravka kuće je odlično napredovala. Džek je nadgledao i radove na krovu, a Kvin je bio zadovoljan rezultatima, iako je još dosta posla ostalo da se obavi. Džek će se zadržati ovde mesecima, ne samo dok kuća ne bude u funkcionalnom stanju, već dok ne bude data na tržište nekretninama.

U subotu ujutru kad je ustao Kvin je pogledao kroz prozor i ugledao Džeka u dvorištu. Ponovo je padala kiša, ceo mesec je bio kišni, ali Džeku to izgleda nije smetalo. Navikao je da radi u raznim vremenskim uslovima. Jedinu problem bio je što krov nije mogao biti završen po kiši. Loše vreme je samo odugovlačilo posao. Ipak, bilo je tu još mnogo toga da se radi.

Nakon što je pročitao novine i popio kafu Kvin je izašao da pozdravi Džeka. Zatekao ga je u garaži. Proveravao je šta je popravljeno, a šta je još trebalo da se uradi. Pola sata kasnije dva muškarca su izašla iz garaže opušteno razgovarajući, kad je Kvin primetio kako njegova komšinica pokušava da otvori ogroman sanduk koji je neko ostavio ispred njene kuće. Kao i onda nakon oluje, kao da se ponovo rvala sama sa sobom. Izgleda da nije bilo nikoga da joj pomogne. Dok je posmatrao, Kvin se ponovo setio Džejn i osetio je poznati bol. Za sve te godine nijednom nije pomislio da je njoj možda teško što njega nikad nema kod kuće, a sada je neprestano mislio o tome. Žena iz susedstva bila je živi podsetnik na Džejn i njen život bez njega.

Dok je Kvin razmišljao o tome, Džek se provukao kroz oštećenu ogradu koja je odvajala njihova dva dvorišta i otišao da joj pomogne. Uzeo je alat iz njenih ruku i očas otvorio sanduk. Ponudio joj je da sadržaj kutije unese unutra. Bio je to komad nameštaja. Pre nego što je

Kvin stigao išta da kaže njih dvoje su nestali u kući, a nakon nekoliko trenutaka Džek je izašao iz kuće. Pažljivo je rekao Kvinu:

“Ne znam kakav je tvoj stav o tome, Kvine.” Do tada su jedan drugog već oslovljavali imenom, što Kvinu nije nimalo smetalo. Kod Džeka mu se sve dopadalo, pa i to što je brzo prešao na neformalnu komunikaciju. “Pitala je mogu li s vremena na vreme da joj pomognem oko radova u kući. Rekao sam joj da sam sa tobom ugovorio posao koji će duže trajati, pa me je pitala jesam li slobodan nedeljom da radim kod nje, ukoliko sam slobodan kod tebe. Meni ne smeta, to mi je ionako slobodan dan, a imam osećaj da joj je pomoć preko potrebna. Čini mi se da u kući nema muške ruke.”

“Ljudi su verovatno isto mislili i o mojoj ženi”, rekao je Kvin i uzdahnuo. “Zar ti ne treba koji slobodan trenutak? Ne možeš da radiš sedam dana u nedelji, iscrpećeš se”, rekao je Kvin zabrinuto. Nije bio oduševljen idejom da Džek radi za nju. Zaista je vredno radio i bio mu je potreban odmor, bar nedeljom, jer je i subotom radio kod Kvina.

“Mislim da ću moći da se snađem”, rekao je Džek i osmehnuo se. “Žao mi je nje. Pre neki dan sam pričao sa poštarom, kaže da joj je pre godinu dana umro sin. Možda su joj potrebni predah i pomoć.” Kvin je klimnuo glavom. Tu nije imao šta da doda. Ništa nije komentarisao u vezi sa njenim sinom. Nije rekao Džeku za Daga. Nije bilo razloga za to, bilo je dovoljno da zna da je Džejn umrla. Ipak, on i njegova komšinica imali su nešto zajedničko, ali on o tome nije želeo da priča.

“Ne smeta mi. Samo nemoj da te iskorišćava, Džek”, upozorio ga je Kvin, na šta je Džek odmahnuo glavom. Bio je rad da joj pomogne, nije bio primoran. Ona je uspela sama da nade majstora za krov i obavi sve ostalo što je mogla sama. Kazala mu je da je ostalo još dosta sitnih popravki za koje nije uspevala da nade majstora. Kao i Kvin, i ona je primetila koliko je pedantan, odgovoran i posvećen svom poslu.

“Izgleda da je fina žena. Ponekad treba pomoći, iako ti to oduzme vreme. Vikendom ionako nemam šta da radim, osim da gledam fudbal.” Kvin nije imao čak ni to, ali ništa nije rekao Džeku.

Sutradan, primetio je Džeka kako ulazi i izlazi i kuće Megi Dertman. Ona se zaustavila i doviknula nešto Kvinu u smislu zahvalnosti što je dozvolio da joj Džek pomogne.

“On je sjajan momak”, uzvratio joj je Kvin ne želeći da se meša u njihov dogovor. Isključivo je Džekova stvar bila šta će da radi u

slobodno vreme. Popodne je Kvin primetio da je Džekov kamionet otišao. Zaista je bio pristojan momak.

Krajem naredne nedelje Kvin se setio knjige koju je pozajmio Džeku i pitao ga da li je imao vremena da je prelista. Džeku je bilo pomalo neprijatno kad je odmahnuo glavom i izvinjavajući se, objasnio je kako nije imao vremena.

“Razumem, ovde si šest dana u nedelji, a sedmi provodiš u mom komšiluku” Kvin ga je zadirkivao, a Džek je iznenada promenio temu.

Kvinu je bilo jasno da mu je neprijatno što još nije pogledao knjigu i nije želeo da insistira na tome. Nadao se da će uživati u njoj, ali je jadničak bio razapet između dva posla. Nije znao zašto, ah mislio je kako bi Džek bio sjajan mornar kad bi to želeo. Pokazao je interesovanje za skice jahte, a Kvin se nadao da će ga i knjiga zainteresovati. Nadao se da je bar počeo da je čita, a on je izgleda sasvim zaboravio na nju.

Bio je već kraj januara i posao je dobro napredovao, pa je Kvin jedno popodne pravio spisak dodatnih poslova koje je imao za Džeka i komentare o onome što je već obavljeno i izašao je da mu ga da. Bio je to prvi sunčan dan posle nekoliko nedelja i radovi na krovu konačno su se privodili kraju, mada su trajali duže nego što je planirano. Hteo je da čuje Džekov komentar o onome što je napisao i stajao je čekajući da ih Džek pročita. Međutim, on je samo savio papir i stavio ga u džep. Obećao je da će ga te večeri pogledati, što je pomalo zasmetalo Kvinu. Nije voleo odlaganje bilo koje vrste i želeo je da razgovara sa njim, ali je Džek rekao da ima toliko posla da mora da se usredsredi na njega. Obećao je Kvinu da će razgovarati sutradan.

Međutim, tog popodneva svi su poslovi tekli po planu i s obzirom na to da je bio petak uveče, momci koji su radili sa Džekom su ranije otišli kući, pa je Kvin iskoristio priliku da pozove Džeka na čašu vina. Spomenuo mu je spisak koji je pravio i predložio mu da prodiskutuju o njemu. Džek je oklevao pokušavajući da promeni temu i izbegne taj razgovor, ali je Kvin insistirao. Bio je kao pas koji juri za koskom i na trenutak se Kvinu učinilo da je ugledao suze u Džekovim očima. Zapitao se nije li ga možda uvredio. Džek je bio otvoren i sa njim je komunikacija glatko tekla, čak i kada poslovi nisu glatko tekli, ali ga je ovaj Kvinov predlog očigledno uznemirio. Čak toliko da se Kvin uplašio da će Džek rešiti da odustane od posla, što ga je posebno zabrinulo.

“Izvini, Džek”, rekao je pažljivo, “nisam imao nameru da te pritiskam, sigurno si umoran kao pas, neprekidno radiš bez dana odmora. Uzmi sutra slobodan dan”, predložio je, pokušavajući da ga umiri i smanji pritisak koji je prouzrokovao, a koji je jasno bio preveliki za Džeka. Džek ga je samo posmatrao i odmahnuo glavom. Ovog puta u njegovim očima jasno su se videle suze. Pogledao je Kvina očima punim tuge i bezgraničnog poverenja. Kvinu nije bilo jasno šta se dešava. Ova situacija ga je uznemiravala, kao da se u mladom čoveku odigravala nekakva bitka koja više nije mogla da se zaustavi. Iznenada je dobio objašnjenje za koje nije bio spreman, dok je Džek lagano spuštao čašu vina na sto. Pravo u oči je pogledao čoveka na čijoj kući je radio i progovorio glasom punim emocija, dok ga je Kvin posmatrao i slušao ustreptalog srca. Nije mislio ništa loše svojim pitanjima i sugestijama, ali je osetio da je povredio ovog čoveka koji mu se dopadao i koga je poštovao. Bio je to jedan od onih trenutaka kada nema nazad, samo napred, kao kad klatno zamahne, pa ne može da se vrati.

“Roditelji su me ostavili u sirotištu kad mi je bilo četiri godine”, tiho je rekao Džek. “Sećam se majke, bar mi se čini da je se sećam, ali oca ne. Sećam se samo da sam ga se strahovito plašio. Znam i da sam imao brata, ali se njega uopšte ne sećam. To sećanje mi je mutno. Nikada se nisu vratili. Mene je država odgajila, kako se kaže. U početku sam promenio nekoliko hraniteljskih porodica jer sam bio mali, ali su me uvek vraćali u dom. Nisam mogao da budem usvojen jer se znalo da su mi roditelji živi, niti sam mogao daveka da ostanem u hraniteljskim porodicama. Navikao sam se na život u sirotištu, tamo su svi bili divni prema meni. Bilo mi je dobro. Naporno sam radio. Počeo sam da se bavim stolarskim zanatom kad mi je bilo sedam godina. Kad sam napunio deset bio sam prilično dobar majstor. Puštali su me da radim šta želim, a ja sam činio sve da pomognem, ali školu nisam voleo. Brzo sam shvatio da ako budem dosta radio, dozvoliće mi da izostajem sa časova, što sam i radio isuviše često. Voleo sam da provodim vreme sa odraslima više nego sa decom. Tako sam se osećao nezavisnim i korisnim, a to mi se dopadalo. Kad mi je bilo jedanaest-dvanaest godina skoro da uopšte nisam išao u školu. Išao sam samo onda kad sam morao i do petnaeste godine. Tada sam već znao da mogu da živim od stolarskog zanata. Kad sam polagao test ekvivalencije za srednju školu, priznaću ti, jedna drugarica mi ga je popunila. Tako sam dobio diplomu i više se nikad nisam vratio u sirotište. Bilo je to u Viskonsinu. Imao

sam nešto novca koji sam zaradio. Ušao sam u autobus i došao ovamo. Otada radim ovo što radim. Bilo je to pre dvadeset godina. Sada raam trideset i pet i dobro živim od svog rada. Dosta radim, ali volim svoj posao. Volim da pomažem ljudima i radim za takve kao što si ti. Niko prema meni nije bio toliko pažljiv kao ti, za svih ovih dvadeset godina." Glas ga je izdao kad je to izgovorio, a Kvinu je drhtalo srce dok ga je slušao. Ipak, još uvek ga nije razumeo. "Ja sam stolar, Kvine, i to dobar. Ali ja sam samo to. Stolar sam oduvek bio i uvek ću samo to biti. Jedino to umem da radim."

"Nisam imao nameru da te na bilo šta prisiljavam, Džek", rekao je Kvin pažljivo. "Izuzetno cenim tvoj rad, ja to ne bih umeo. Zaista poseduješ talenat za nalaženje rešenja i odlično radiš svoj posao." Kvin je primetio da ima dara i za dizajn.

"Možda ovo ne bi umeo", rekao je Džek tužno, "ali ti radiš stvari koje ja ne umem, niti ću ikada umeti."

"Imao sam sreće i naporno sam radio, baš kao i ti", rekao je Kvin, izražavajući poštovanje koje ponekad odrasli muškarci odaju jedan drugom, bez obzira na njihovo poreklo ili vrstu posla kojim se bave. Kvin Tompson je bio legenda, a Džek Adams je bio stolar, i to dobar, i pošten čovek. Kvin ništa više nije želeo od njega, ali Džek je želeo mnogo više od sebe, a znao je da nikada neće moći. Teret koji je vukao iz prošlosti bio je pretežak i on je to dobro znao, bolje nego što je Kvin mogao da pretpostavi. Kvin nije ništa znao o životu kojim je Džek živeo, niti o mukotrpnom putu koji je dovde prošao.

"Nije samo sreća u pitanju", rekao je Džek tiho. "Ti si pametan, obrazovan. Mnogo si bolji od mene i uvek ćeš biti, a ja ću jedino ovim moći da se bavim", rekao je to bez trunke samopoštovanja.

"Možeš da ideš na koledž ako želiš", rekao je Kvin. Osetio je očajanje kod Džeka koje svih ovih meseci, koliko je radio kod njega, nikada nije primetio. Uvek je bio praktičan i veseo. Međutim, sada je bio sasvim drugačiji. Otvorio je srce i dušu i pokazao tugu koju je nosio celog života. Ako ništa drugo, Kvin je želeo bar da mu vrati nadu.

"Ne mogu da idem na koledž", rekao je Džek i pogledao Kvina pravo u oči. Kvin je bio svestan da nikada nije video toliku iskrenost u nečijem pogledu. "Skoro uopšte ne znam da čitam", rekao je, prekrivši lice dlanovima i tiho zaplakao. Na površinu je isplivao stid koji je sa sobom nosio celog života, preteći da ga sada udavi, dok ga je Kvin

bespomoćno posmatrao. Bez reči je pružio ruku i dodirnuo ga po ramenu. Kad ga je Džek ponovo pogledao i Kvin se zaplakao. Niko mu nikada, tokom celog njegovog života, nije poverio nešto tako značajno i važno. Ovaj čovek koga je jedva poznavao, ali koga je zavoleo skoro kao sina, usudio se da pred njim otvori dušu. Bio je to dragocen poklon.

“To nije važno”, rekao je Kvin ne skidajući ruku sa njegovog ramena, kao da ih je taj dodir povezivao. I tako je i bilo.

“Jeste, važno je. Ja ne mogu da čitam knjige, ni pisma, ni tvoje spiskove. Ne znam šta piše na formularima u pošti i banci. Ne umem ni ugovor da pročitam. Polagao sam usmeni test za vozačku dozvolu. Znam šta znači koji znak i to je sve. Ne umem da pročitam šta piše na kutiji sa lekovima, niti uputstva za upotrebu, ni mape. Skoro ništa ne umem da pročitam. Umem da se potpišem i to je sve. Uvek ću biti samo nepismeni stolar. Ne mogu ni devojkicu da zadržim duže od nekoliko nedelja. Čim to shvate odmah me ostavljaju. Misle da sam glup ili smešan. Ja mogu samo da radim ovaj posao najbolje što umem, ali to je sve što ću ikada raditi.”

Kvinu je bilo sasvim jasno da je Džek želeo više od svog života, ali da nije znao kako to da postigne. Kad je pogledao Kvina, pogled mu je bio pun tuge zbog ograničenja u kojima je živeo celog života. Njegove reči su toliko potresle Kvina, da isprva nije znao šta da mu kaže. Hteo je da ga zagrlji, kao da je dete, ali Džek nije bio dete, bio je čovek i to pošteniji, kulturniji i sposobniji od bilo kojeg čoveka koga je Kvin znao. Želeo je da mu pomogne, ali nije znao kako. Mogao je samo da ga prihvati takvog kakav je i stavi mu do znanja da je bez obzira na to što ne zna da čita, zauvek zaslužio njegovo poštovanje, naročito sada posle ovoga što mu je poverio. Stisak Džekove ruke na njegovom ramenu bio je čvrst i snažan. Nekoliko trenutaka kasnije Džek je ustao i rekao da mora da ide. Bilo mu je neprijatno posle onoga što je priznao, a Kvin je primetio da Džek drhti.

“Imam prijatelja koji mi čita kad mi je potrebno”, rekao je Džek dok je uzimao jaknu. “Sutra ću znati šta piše na tvom spisku”, rekao je jednostavno. Kvin je klimnuo glavom i posmatrao ga dok je odlazio. Džek je podelio trenutak slabosti sa njim, i ne samo to, već mu je dozvolio da zaviri u njegovu dušu.

Te noći je Kvin razmišljao o njemu dok je ležao u krevetu, sve do tri ujutru, duboko potresen onim što mu je Džek ispričao. Kada se

probudio i ugledao Džekov kamionet, brzo je navukao džemper i pantalone i izašao da ga potraži. Razmenili su duge poglede koji su sami za sebe dovoljno govorili, a Kvin ga je zamolio da uđe u kuću sa njim. Džek je izgledao umorno onoliko koliko se Kvin osećao. I on je budan ležao satima pitajući se da li je ispravno postupio što je rekao Kvinu. I jeste bilo ispravno. Ono što ga je najviše plašilo i zbog čega nije spavao cele noći, bilo je to da će izgubiti Kvinovo poštovanje.

“Zapamtio sam sve što piše na spisku”, rekao je Kvinu kad su ušli u kuću i kad je Kvin zatvorio vrata. Klimnuo je glavom i krenuo u kuhinju. Džek je išao za njim. Obojica su seli.

“Biće mi potrebno da radiš prekovremeno”, rekao je Kvin tiho, a Džek nije mogao da pročita ništa u njegovom pogledu. Nije spominjao razgovor od sinoć. “Želim da svakog radnog dana ostaješ dva sata duže, a možda i sat-dva u subotu.” Rekao je to ozbiljnim tonom, mada mu to nije bila namera i Džek se zabrinuo. To nije stajalo na spisku.

“Misliš da radovi ne napreduju dovoljnom brzinom?” zabrinuo se Džek. Odvijali su se brže nego što je očekivao, pa je smatrao da i Kvin to primećuje.

“Radovi se odvijaju odlično, ali imamo dodatnog posla.” Kvinovo srce je počelo brže da kuca kad je to izgovorio. Ovo je bilo važno i želeo je da se Džek složi zbog obojice. Bilo je važno Kvinu koliko i Džeku. Sinoć su učvrstili svoj drugarski odnos nemim sporazumom, vezom koja se ne može pokidati. Džek mu je dao dragocen poklon - poverenje, kad mu je poverio istinu. Kvin je to umeo da ceni i osetio se počastvovanim do srži.

“Kakvog posla?” pitao je zbunjeno Džek.

Nastala je duga pauza, dok su dva muškarca posmatrala jedan drugog. U sobi se osećalo nešto ogoljeno i sirovo. Bila je to nada. “Ukoliko mi dozvoliš”, počeo je pažljivo Kvin, “ukoliko mi ukažeš tu čast, ja ću te naučiti da čitaš.” Nastupila je još teža tišina. Džek je okrenuo glavu u stranu, a niz lice su mu potekle suze. I Kvin je plakao. Dugo je trebalo Džeku da ponovo okrene glavu i pogleda Kvina, a još duže pre nego što je uspeo da progovori. “Ozbiljno to misliš? Zašto bi ti to učinio za mene?”

“Jer želim, obojica to želimo. Činio sam mnogo glupih, loših i sebičnih stvari u životu, Džek. To bi mogla biti prva dobra stvar koju sam ikada uradio i voleo bih da mi pružiš priliku za nju.” Kvin je molio

za nešto od čega bi obojica imala koristiti, ne samo Džek. Bilo je to putovanje na koje su obojica hteli da pođu - putovanje u nepoznato. "Hoćeš li?" pitao ga je Kvin. Džek je lagano klimnuo glavom i rukom obrisao lice.

"Šališ se?" Džek se blago nasmejao, a svoj zadivljen pogled kao u ogledalu je mogao da vidi u Kvinovim očima. Džek je celog života želeo da upiše kurs jezika, ali ga je bilo sramota. Međutim, pred Kvinom se ničega nije stideo. Samo je osećao ponos. "Kada počinjemo?" nasmejao se.

"Odmah", rekao je Kvin tiho, uzeo novine i privukao stolicu bliže Džekovoj. "Kada budeš završio posao kod mene čitaćeš bolje od svih koje poznajem. Ukoliko bude potrebno više vremena", nastavio je Kvin, "neće mi smetati. Postoji razlog zbog koga si mi sinoć ono rekao, važan za obojicu. Pa da počnemo." Džek se osmehnuo svom učitelju, Kvin mu je sipao šolju kafe i seo. Učenje je moglo da počne.

Šesto poglavlje

Prvih nekoliko nedelja časovi čitanja su odlično napredovali. Džek je preko dana radio popravke na kući, a dva sata nakon toga, a ponekad i duže, provodio bi sa Kvinom za njegovim kuhinjskim stolom i polako i sa naporom čitao novine. Ponekad je Kvin svoju staru knjigu o plovidbi koristio kao bulevar, kad bi se Džek malo opustio. Kad su već dovoljno napredovali Kvin se usudio da podeli sa njim jednu od Džejninih pesama. Bio je neverovatan uspeh što Džek ne samo da je shvatio njeno značenje, već je uspeo celu da je polako pročita naglas. Kada je završio, oduševljeno je pogledao Kvina.

“Ovo je predivno. Sigurno je bila izuzetna žena”, rekao je tiho, dirnut onim što je pročitao i oduševljen što je uopšte uspeo sam da je pročita.

“Jeste”, rekao je Kvin tužno. “Nisam uvek bio svestan toga. Shvatio sam ko je ona tek u onih nekoliko poslednjih meseci koje smo proveli zajedno. Mislim da je pre toga uopšte nisam poznavao.” Mnogo toga je naučio o njoj iz njenih pesama i dnevnika kad nje više nije bilo. Tragično je što ju je za punih trideset sedam godina jedva poznavao i uglavnom ju je prihvatao zdravo za gotovo ne obraćajući pažnju na nju. Tek nedavno je shvatio koliko je pogrešio i nimalo se nije ponosio time.

“Lepa je na fotografijama”, rekao je Džek tiho. Bila je nežna, krhka žena, ali u njoj je bilo više snage nego što je iko mogao da pretpostavi, a ponajmanje njen suprug, a njena duša je bila nežna i posvećena do kraja.

“Bila je lepa”, priznao je Kvin. Džek je primetio koliko ju je Kvin voleo. “Bila je izuzetna žena”, dodao je zamišljeno.

Džek je izvrsno napredovao, a Kvin mu je pružio nešto o čemu je oduvek sanjao. Poklonio mu je slobodu na neki način i lagano mu pomagao da se izvuče iz lanaca kojima je bio okovan. To što nije znao da čita bilo mu je kao smrtna kazna. Međutim, sada je Kvin bio u zatvoru, osuđen na svoju samoću i večno gorko kajanje. Slamka spasa za njega je bila pomaganje Džeku da nauči da čita. Pomaganje drugom ljudskom biću pomoglo je njemu da ublaži osećaj krivice.

Jedne subote krajem februara, kada su završili sa učenjem, Džek je Kvinu spomenuo njegovu komšinicu Megi Dertman. I dalje joj je subotom pomagao polako popravljajući kuću koja je bila loše održavana pre nego što ju je kupila. Svaki put bi ga pogodila činjenica da je Megi izuzetno usamljena. Kuća joj je bila prepuna fotografija njenog preminulog sina. Rekla je Džeku da je dečak izvršio samoubistvo dva dana pre svog šesnaestog rođendana. Nikad mu nije rekla razlog, a Džeku je do tada već bilo jasno da u njenom životu ne postoji nijedan muškarac. One poslove koje je on radio u njenoj kući mogla je da obavi bilo koja muška ruka, kad bi bila tu da pomogne. Jednom mu je spomenula da je učiteljica i da je na neplaćenom odsustvu sa posla otkako joj je sin nastradao.

Kvin i Džek su imali neformalnu naviku da petkom uveče zajedno večeraju nakon što završe sa vežbom čitanja. Kvin je spremao hranu, a Džek donosio vino. Bila je to prilika da se bolje upoznaju. Među njima se razvio prijateljski odnos u kome se Kvin ponekad ponašao očinski prema Džeku. S druge strane, Džek je bio očaran Kvinom. Odrastao je na farmi na Srednjem Zapadu i dobio stipendiju za Harvard. Odatle je krenuo da niže svoje ogromne poslovne uspehe. Džek je verovala u njega od trenutka kad ga je upoznala. Bila je uz njega još onda kad ništa nije imao, ali nikada nije posumnjala u njegove sposobnosti. Uspeh mu je stigao rano i stvorio u njemu želju da dostigne još više. Zaradio je svoj prvi milion pre nego što je napunio dvadeset pet godina. Imao je njuh za posao, kako se to kaže u poslovnom svetu. Činilo se da nikad u svom životu nije napravio pogrešnu procenu, ali istina je bila da kad jeste, on je poraz uspevao da pretvori u pobedu. Instinktivno je znao kad šta treba da preduzme. Bio je genije na neki svoj način. Međutim, koliko je Džek mogao da primeti uspeh mu nije doneo sreću. Nije bilo mnogo ljudi toliko usamljenih i nesrećnih kao što je bio Kvin Thompson.

Sve što je Kvin trenutno želeo bilo je da bude još usamljeniji, čim mu jahta bude gotova. Pričao je Džeku o njoj kao o ženi u koju je bio zaljubljen, a koju je čekao. Nakon Džekine smrti i mučnog odnosa koji je imao sa svojom ćerkom, jahta koja se konstruisala u Holandiji bila je idealan izbor za njega, ona ga neće ni napustiti, ni povrediti. Kad se nađe sam na njoj daleko od ostatka sveta, biće to za njega neverovatno olakšanje. Dok je čekao da bude gotova pomagao je Džeku da ostvari svoje snove.

Među njima se rodilo prijateljstvo koje su obojica veoma cenili. Dok je Džek upoznao Kvinu istovremeno je Kvinu Megi postajala sve draža. U njoj je postojalo nešto tako divno i ranjivo. Obično bi Džeku, kad bi nedeljom radio kod nje, spremala ručak. I baš iz istih razloga, kao i Kvin, bila je strahovito usamljena. Retko ju je viđao da nekuda ide. Uvek je bila u svojoj kući, čitala je ih pisala ili samo sedela i razmišljala. Svaki put kad bi prošla pored fotografije svog sina, na licu bi joj se ogledala tolika tuga da se Džeku srce cepalo.

“Trebalo bi da je pozoveš u goste ponekad” konačno je Džek predložio Kvinu. “Zaista je fina žena, mislim da bi ti se dopala.”

Kvin se odmah trgao na takav njegov predlog. “Nisam zainteresovan za druženje sa ženama. Imao sam najbolju. Više neću da se viđam ni sa jednom. Time bih pokazao nepoštovanje prema Džejn i izdao bih sećanje na nju.” Kvin je znao da je nikada neće izdati. Dovoljno je ljudi povredio za čitav život i nije nameravao da povredi još nekoga. Džek je odmah objasnio na šta je mislio, iznenadilo ga je koliko je Kvin bio osetljiv.

“Nisam mislio tako, Kvine”, ispravio se Džek. “Ona je fina osoba, a desilo joj se mnogo teških stvari. Ne znam sve detalje, ali gubitak sina mnogima bi bio dovoljan razlog da umru. Mislim da nema nikoga. Nikad nikuda ne ide, a ni telefon joj ne zvoni. Nikad nisam video ni da joj je neka prijateljica došla u posetu. Izuzetno je duhovita. Bilo bi to dobro delo s tvoje strane. Ni ona nije zainteresovana da se viđa sa bilo kim.” A na osnovu svega što mu je rekla Džek je zaključio koliko je očajna. Kao i Kvin, živela je sa svojom tugom i žalošću.

“Mislio sam da je udata” iznenadio se Kvin. “Pretpostavljao sam da joj je muž zbog posla odsutan.”

“I ja sam to mislio u početku, tako je delovalo. Velika je to kuća za jednu samu ženu. Izgleda i da nema novca. Ne znam da li je udovica ili je razvedena, ali šta god da je, ona je neprekidno sama u toj kući. Možda joj je i muž umro i ostavio joj nešto novca.” Kuća je bila velika, sigurno nije ni bila jeftina kad ju je kupila, uprkos lošem stanju u kom se nalazila. Ona je vodila računa o troškovima prilikom popravke. Uvek je pitala Džeka koliko će šta koštati.

“Ne znam njenu priču, Kvine, ali kakva god da je, mislim da nije srećna. Mislim da bi bio dobri samarićanin kad bi je pozvao u petak da večera sa nama.”

“Da, možda”, rekao je Kvin neodlučno. Međutim, nakon dve nedelje, kada je iz rerne izvadio ogroman komad telećeg pečenja, Džek ga je značajno pogledao.

“Čak ni ja ne bih sve to mogao da pojedem, greota je da se baci.” Kvinu se činilo da nije toliko mesa bilo kad ga je stavljao u rernu. Ispostavilo se da je komad veći nego što je mislio. Bila je to najukusnija večera koju je spremio otkako su petkom počeli da večeraju zajedno. “Hoćeš da pozovem Megi i proverim šta radi?” Kvin je oklevao, nije mu se naročito dopadala ideja, ali je popustio. Džek je izgleda bio rešen da je pozove, pa se Kvin zapitao da možda nije imao nekakve romantične namere prema njoj.

“Dobro, ne može ništa da škodi, pretpostavljam. Samo joj kaži da je to tvoja ideja. Neću da pomisli da sam ja zainteresovan za nju, niti da je ovo nekakva zavera da je bolje upoznam. Reci joj da sam ja stari baksuz koji slučajno ima poveći ispečen komad teletine.” Džek se smejao dok je išao ka telefonu da je pozove. Bila je iznenađena, sumnjičava i oklevala je, kao i Kvin. Pitala je otvoreno Džeka da nije u pitanju nekakva nameštaljka, jer ako jeste, ona neće doći. Uveravao ju je da je u pitanju samo obična večera u petak koju će da podeli troje prijatelja, od kojih su dvoje komšije. Konačno je pristala da dođe. Nakon deset minuta pozvonila je na Kvinovim vratima, sa izrazom opreza na licu.

Kada joj je otvorio vrata, Kvin je bio iznenađen. Bila je mnogo sitnija nego što mu se činilo. Razgovarali su samo preko ograde. Sada kada je stajala ne njegovim vratima bila je ne samo krhka, već i sićušna. Nešto u njenom pogledu stvaralo je kod Kvina utisak da je uplašena i tužna. Osetio je želju da je uteši. Shvatio je zašto ju je Džek sažaljeval. Bila je žena koja je delovala kao da joj je potrebna zaštita ili u krajnjoj liniji prijatelj.

Koraknuo je unazad i pozvao ju je da uđe. Tiho ga je sledila do kuhinje gde je Džek sekao pečenu teletinu. Vidno se oraspoložila kad ga je ugledala. Osmeh koji joj je ozario lice učinio ju je mlađom. I Kvin se opustio istog trenutka kad su seli za sto. Postavio je tanjire i sipao vino u čaše.

“Kako napreduje čitanje?” pitala je ljubazno pošto je pretdno zahvalila Kvinu na pozivu da im se pridruži. Džek joj je poverio čime se bave svakog dana posle posla i koliko je zahvalan Kvinu na tome. Megi je kazala da je Kvin sigurno divan čovek.

“Napredujemo, polako, ali sigurno”, rekao je Džek i osmehnuo joj se. Bila je istina da je odlično napredovao. Već je naučio čisto da čita, iako još vrlo sporo, a pojedine reči još su mu zadavale muke. Već je odlično vladao svim nautičkim pojmovima i jedva je čekao da predu na širi koncept. Kvin je strahovito želeo da ga nauči da plovi koliko i da čita. Želeo je tu svoju strast da podeli sa njim. Džek je postajao sve nestrpljiviji da počne da čita i druge knjige. Kvin mu je već pokazao i dosta Džejninih pesama, što je posebno ganulo Džeka. Njene pesme su bile prelepe i prepune iskrenih osećanja.

“On je sjajan učenik, bolji ne može biti”, rekao je Kvin ponosno, dok je Džeku bilo pomalo neprijatno. “Džek mi kaže da ste nastavnica”, rekao je Megi dok je služio desert i kuvao kafu.

“Bila sam”, rekla je jednostavno, uživajući u druženju više nego što je očekivala. Bili su šarolika družina koju su spojili blizina, okolnosti i dobre namere. “Nisam radila skoro dve godine.” Bila je pomalo zamišljena kad je to rekla.

“Šta ste predavali?” pitao je zainteresovano Kvin. Lako je mogao da je zamisli okruženu malom decom, možda čak i u vrtiću.

“Fiziku, u srednjoj Školi”, rekla je i iznenadila ga. “To je predmet koji niko ne voli. U stvari, moji učenici ga nisu voleli u početku. Većina mojih učenika bila je izuzetno bistra i talentovana. Nije ih zanimala fizika dok se nisu zainteresovali. Uglavnom su birali časove biologije ili matematike i primenjene nauke. Mada, moji učenici su se kasnije u velikom broju opredeljivali za studije fizike.”

“To znači da ste odlično radili svoj posao. Ja sam voleo fiziku na fakultetu, a u srednjoj školi je nisam učio. Zašto ste prestali da radite?” pitao je, a njen odgovor ga je ražalostio.

“Sin mi je umro. Posle toga mi više ništa nije važno”, rekla je iskreno. Bila je sasvim iskrena i to se Kvinu dopalo. “Izvršio je samoubistvo pre devetnaest meseci.” Mogla je da im kaže koliko je tačno dana i nedelja prošlo, ali nije. Mrzela je činjenicu da su prošli već meseci, uskoro će biti godine. Vreme je polako stvaralo nepremostivu udaljenost između njih. Nije mogla da ga kontroliše, kao što nije mogla da kontroliše dela svoga sina na kraju. “Patio je od ozbiljne depresije. Mnoga depresivna deca ne izvrše samoubistvo, čak iako o njemu razmišljaju. Obično su to deca sa bipolarnim poremećajem. Endru nije izdržao. Polazak u srednju školu pogubno je uticao na njega. Posle toga

što se desilo više nisam mogla da se vratim u školu. Pustili su me na neplaćeno odsustvo. Shvatila sam da ne mogu da se vratim u školu. Nisam sigurna da ću ikada moći." Ipak, pre ili kasnije, znala je da će morati da radi, bilo šta, ne mora da bude nastavnica.

"Čime se sada bavite?" pitao je tiho Kvin.

Megi je uzdahnula pre nego što je odgovorila. "Učestvujem u psihološkom savetovanju sa roditeljima koji su prošli isto što i ja. Ne znam jesam li im uopšte od pomoći, ali barem sam tamo. Tri noći nedeljno radim na SOS liniji za tinejdžere koji pomišljaju na samoubistvo. Pozivi se preusmeravaju na moj broj telefona, pa mogu da radim od kuće. Ne znam da li je to dobro ili ne, ali barem imam osećaj da pomažem nekome umesto samo da sedim kod kuće i sažaljevam sebe."

Kvin se pitao da li to što radi doprinosi tome da njena rana nikad ne zaceli, mada, uprkos tuzi u njenim očima, delovala je kao savršeno uravnotežena osoba. Zanimalo ga je gde joj je muž, ali nije želeo da je pita. Kasnije mu je sama dala odgovor koji nije tražio.

"Verovatno bih se dosad već vratila na posao, ali Endruova smrt je uticala na to da se moj brak raspadne. Mislim da smo suprug i ja krivili jedno drugo za ono što nismo mogli da promenimo ili sprečimo. Među nama je bilo trzavica, a godinu dana nakon Endruove smrti brak nam je sasvim propao. On je otišao dva dana nakon što smo dali godišnjicu. Zvanično smo se razveli nedelju dana posle Božića." Rekla je to čudnom nezainteresovanošću, a Kvin se setio događaja od onog dana kada su se upoznali. Potvrdila je ono o čemu je razmišljao. "Stigli su mi dokumenti u poštansko sanduče dan nakon oluje, na novogodišnje veče. Oluja kao da je simbolično označila kraj svega. Sigurno sam Vam tog dana delovala kao neuračunljiva osoba dok sam razgovarala sa Vama", rekla je izvinjavajući se. "Nisam sigurna ni da sam se ponašala uljudno. Bila sam prilično uznemirena."

"Meni ste delovali fino", rekao je Kvin ljubazno, setivši se kako je na kiši stajala bez kišobrana i kabanice. Izraz njenog lica bio je strahovito tužan kad mu je tog dana rekla da su u njenoj kuhinji Nijagarini vodopadi. Sada ju je bolje razumeo. Delovala je kao da nema potrebu da skriva svoja osećanja i Kvin je pretpostavljao da se sada oseća bolje, dovoljno da dođe na večeru. Iznenada mu je bilo drago što je Džek insistirao da je pozovu. Ovoj ženi su više od svega bili potrebni

prijatelji, da joj odvuku pažnju. Bili su kao tri duše u čamcu za spasavanje. Trenutno je veslo bilo u Kvinovim rukama. Odjednom je rešio da podeli nešto sa njom, da joj ukaže da nije sama u svojoj patnji i da će preživeti.

“Moj sin je stradao pre dvadeset tri godine u nesreći na brodu”, rekao je, spustio viljušku i pogledao ju je preko stola, dok ih je Džek oboje posmatrao. Kvin mu to nikada nije rekao i Džek je bio duboko dirnut njegovim priznanjem. Spomenuo mu je jedino da ima ćerku Aleks koja je u Ženevi. “Bilo mu je trinaest godina. Čini mi se da sam tek nedavno shvatio koliko je taj događaj duboko uticao na nas oboje. Ja sam se još više predao poslu, a moja supruga je postala povučenija. Oboje nas je izjedala žalost, ali kad sam pročitao njene dnevnike nakon što je umrla, mnogo mi je bilo jasnije koliko je njoj bilo teško. Ja sam tada bio okupiran poslom i sasvim neosetljiv na njene emocije. Nisam joj bio nikakva pomoć ni uteha. Meni je bilo suviše bolno da pričam o tragediji, pa skoro uopšte nismo razgovarali o tome. Napisala je nekoliko prelepih priča o njemu.” U očima su mu se caklile suze dok je govorio. Nije joj poverio da je tražio od Džejn da skloni sve Dagove stvari nekoliko nedelja nakon što je stradao. Ono malo njegovih stvari koje je ostavila u kući pažljivo je skrivala od Kvina u svom ormanu. Na neki način on je nju naterao na to, a sada kada je shvatio šta je to značilo za nju, duboko je žalio zbog svojih reči i postupaka. Smatrao je da čini ispravnu stvar za nju, sebe, pa čak i za Aleks. Sada je bio svestan da je pogrešio. Mnogo toga je shvatio o sebi i o Džejn u tih nekoliko meseci pre nego što je umrla.

“Takva stvar je pogubna za brak”, rekla je Megi i pogledala Kvina. Gledala ga je pravo u oči, kao da u njima traži odgovore na hiljadu pitanja. Htela je da ga pita kako su on i njegova žena opstali. Ona je još uvek sebe krivila za kraj svog braka.

Oduvek je smatrala da njen muž, sigurno nesvesno, nije imao razumevanja za depresiju u koju je upao njihov sin i da je samo pogoršao stanje u kome se Endru nalazio. To Čarlsu nikada nije oprostila i on je to znao, iako mu ništa nije rekla. On je pak mislio da je ona mogla to da spreči. Poslednju zajedničku godinu proveli su u nemom međusobnom optuživanju dok nisu došli do tačke da više nisu mogli da podnesu jedno drugo. Sem toga, ništa više nije moglo da im vrati sina. Iako je bila očajna kad je Čarls otišao, znala je da je njena

odluka bila ispravna za oboje. Njihov brak je bio mrtav koliko i njihov sin. Čarls se razveo od nje uz najbolje moguće uslove, kupio je kuću u kojoj je živela, kako bi se iselila iz one u kojoj se njihov sin ubio i dao joj je dovoljno novca da od njega može da živi narednih nekoliko godina. Jednoga dana moraće da se vrati svom poslu. Trenutno se krila, baš kao i Kvin. To mu je odmah bilo jasno. Zatvorila se u ljušturu da bi se zaštitila od stvarnosti i životnih udaraca. Bilo joj je potrebno vreme da rane zacele i ona je to vreme odvojila za sebe. Kada je ćutala, a ponekad i dok je pričala, Kvinu su njene oči izgledale nepodnošljivo tužno.

“Mnogo strahota ste pregurali preko glave”, rekao je Kvin ljubazno, a ona je klimnula glavom. Nije imala potrebu da poriče, ali ni da sebe predstavlja kao žrtvu. Uprkos ranama koje je zadobila, Kvin je osećao da je bila hrabra i jaka.

“Mnogo ljudi je razne strahote preguralo preko glave”, rekla je razumno, “savetovalište u kome volontiram neprekidno me podseća na to. Samoubistvo je drugi po redu masovni ubica dece u ovoj zemlji. Čeka nas dug put dok ljudi to shvate. Endru je dva puta pokušao samoubistvo pre nego što je to uradio.”

“Da li je pio neke lekove?” pitao je Kvin saosećajno i zabrinuto.

“Povremeno. Nije želeo da ih uzima. Umeo je vešto da se pretvara da ih pije. Nije mu se dopadalo kako utiču na njega, ili je bivao anksiozan ili suviše letargičan. Mnogo sličnih priča sam čula na SOS liniji.” Kvin joj se divio na dobrotvornom radu kojim se bavila. Bila je fina žena i bilo je jasno zašto se Džeku dopala. Bila je otvorena i iskrena i nije se plašila da pokaže svoju ranjivost. Razgovor sa njom podsetio ga je da je bilo mnogo onih koji su patili kao Megi. Tada joj je ispričao za Džejn. Rekao joj je da je godinama previše radio, da uglavnom nije bio kod kuće, ispričao joj je i da se penzionisao neposredno pre nego što se Džejn razbolela i da je ubrzo umrla. “Sve je bilo gotovo pre nego što smo se oboje osvestili.”

“Kada se to desilo?” pitala ga je Megi sa razumevanjem.

“Pre devet meseci. Umrla je u junu. Prvih pet meseci nakon njene smrti proveo sam putujući. U novembru sam se vratio ovamo. Došao sam da prodam kuću, nadam se da će to biti na proleće.”

“Šta nameravate posle?” pitala ga je zainteresovano. Primetila je da je tražio lek u putovanjima, kako su to nazivali u savetovalištu. Nije želela da mu kaže da to ne deluje. U jednom trenutku, kad god on bude

došao, moraće da se suoči sa činjenicom da njegove supruge više nema i sa svojom krivicom, postojala ona ili ne. Što je najvažnije, moraće da oprostí sebi, baš kao što će i ona morati sebi da oprostí, pa čak i Čarlsu, zbog Endruove smrti. Ukoliko to ne bude mogao, Kvin će do kraja života osećati agoniju koja ga proganja.

“Pravim jahtu u Holandiji”, objasnio joj je Kvin i ispričao o danima provedenim na *Pobedi* prethodne jeseni i svojoj odluci da kupi brod Boba Remsija i završi ga. “Želim jedno vreme da plovim po svetu, možda i do kraja života”, rekao je Kvin sa izrazom olakšanja na licu, kao da je bio siguran da će mu taj brod pomoći da se više ne suočava sa sopstvenim demonima. Mogla je da mu kaže da greši, ali nije. Ona je to dobro znala. Ipak, jahta koju joj je opisao zagolicala je njenu maštu i ona se zadovoljno osmehnula.

“Zvuči kao da je prava lepotica”, rekla je Megi zadivljeno, uz malo zavisti.

“Vi plovite?” Kvin je delovao iznenađeno.

“Nekada sam plovila. Odrasla sam u Bostonu i provodila sam leta u Kejpu. Kao dete sam volela da plovim. Moj muž nije voleo čamce i brodove, a ni Endruu se nisu naročito dopadali. Mnogo vremena je prošlo otada.”

“Ni Džejn ni moja ćerka nisu volele da plove, naročito nakon Dagove pogibije. To će mi biti retka prilika da se prepustim svojoj strasti.” Osmehnuo im se oboma. Džeku se dopadao razgovor koji su vodili, bilo mu je drago što je ohrabrio Kvina da pozove Megi na večeru. Imali su mnogo toga zajedničkog, više nego što su mogli da pretpostave. Sem toga, oboma su im bili potrebni druženje i prijateljstvo. Oboje su dosta vremena provodili sami, a mnogo bolnih uspomena ih je mučilo. Jedno ovakvo veče oboma im je prijalo.

“Jahta od pedeset i pet metara zahteva mnogo strasti”, zadirivala ga je Megi. “To mora da je veoma uzbudljivo”, rekla je, a pogled joj postade veseo.

“Jeste i tek će biti. Biće završena u septembru.” Ponudio joj je da joj pokaže skice i planove. Dok su ih njih dvoje pregledali za stolom, Džek je sklonio sudove, a zatim se vratio za sto da im se pridruži. Veče je prošlo izuzetno prijatno, Kvin se iznenadio jer je shvatio da mu je mnogo lepše u društvu. Megi je tome nesumnjivo doprinela, bez obzira na njenu bolnu ispovest. Dok je Kvin opisivao svaki detalj svoje jahte,

sve ih je obuzelo oduševljenje. Ona je posedovala izuzetno znanje o brodovima i poznavala je najznačajnije nautičke konstruktore i dizajnere. Njeno izuzetno znanje ozbiljno je oduševilo Kvinu. Kada je sklonio planove u stranu, Džek je predložio da igraju igru sa kockicama koju je Kvin često igrao petkom uveče. Megi se nasmejala predlogu, bilo joj je zabavno.

“Godinama nisam igrala”, rekla je, ali je uspela da ih obojicu pobedi. Posle je Kvin preuzeo vodstvo. Igrao je mnogo bolje od njih i uvek je pobeđivao Džeka. Prijatno su proveli vreme i već je prošla ponoć kad je Megi konačno otišla kući. Trebalo je da preuzme dužnost na SOS telefonskom broju za tinejdžere od jedan sat i bila je iznenađujuće dobro raspoložena.

Džek je ćutao nekoliko trenutaka pošto je otišla. “Mnogo fina žena”, rekao je i osmehnuo se Kvini. “Svašta je preživela. On joj je bio sin jedinac. Čovek koji brine o bašti rekao mi je da je ona pronašla Endrua.” To im nije kazala. “Izgleda da joj muž nije neki ispravan tip kad je posle toga mogao da je ostavi”, rekao je Džek, mada Megi nijednu lošu reč o njemu nije rekla. Bila je dobra žena, i lepa, i zaslužila je da ima nekoga ko će biti uz nju. Džek nije mogao da zamisli strahote kroz koje su prošli.

“Ljudi umeju biti grozni jedni prema drugima u takvim okolnostima”, rekao je mudro Kvin. “Verovatno je i Džek trebalo mene da ostavi. Hvala bogu, pa nije. Ja tada nisam nimalo bio pažljiv prema njoj. Mislio sam samo o tome koliko je meni teško. Mislio sam da će bol nestati ako ne budem pričao o tome, a nije. Ostao je prikriven i oboje nas je izjedao.” Međutim, iz Džekinih dnevnika je jasno shvatio da je ona razumela, ne samo svoj bol, već i njegov i dozvolila mu je da žali na svoj način onako kako je umeo. Ona je ponela sav teret bola na svojim plećima, baš kao i Megi kad je izgubila svoga sina.

Ubrzo je i Džek otišao, a Kvin je dugo ostao u kuhinji i sklanjao posuđe. Kada se konačno popeo uz stepenice, sa prozora svoje spavaće sobe video je da u Meginoj kuhinji gori svetlo. Znao je da je na telefonu, da odgovara a pozive tinejdžera. Svetlo u njenoj kući i dalje je gorelo kad je Kvin legao. Uzeo je jedan od Džekinih dnevnika i zaspao sa njim u ruci. Ipak, večeras se, dok je mislio na nju, osećao malo mirnije. Koliko god da je bio neosetljiv i nepažljiv znao je da mu je Džek iskreno oprostila. Možda je toga oduvek bio svestan. Ono što nije znao, a

verovatno nikada i neće saznati, bio je odgovor na pitanje hoće li moći da oprostí sebi.

Knjigoteka

Sedmo poglavlje

Na Kvinov predlog Megi se i narednog petka pridružila njemu i Džeku na večeri. Sve troje su bili raspoloženi jer je za njima bila uspešna nedelja. Razgovarali su o jahti i ponovo se igrati kockama. Megi je donela čokoladnu tortu koju je spremila za njih. Od narednog meseca, svaki petak uveče postao je vreme tradicionalnog okupljanja njih troje i lep početak vikenda.

Džek je odlično napredovao sa čitanjem i bio mu je sasvim posvećen. Megi je pozajmila Kvinu nekoliko knjiga koje bi mu mogle biti od pomoći da nauči izvrsne predavačke tehnike, kako bi lakše podučavao Džeka, a Kvin im je pokazao najnovije planove svoje jahte u Holandiji. Konstruisanje jahte napredovalo je po planu. Već je bio april, a Džekov posao oko kuće bio je skoro sasvim obavljen, ali razvlačili su sa završetkom koliko god je bilo moguće. Kvin je zvao agenta za nekretnine da pogleda kuću. Predložio je Kvinu da uradi još nekoliko sitnica kako bi kuća bila privlačnija za kupce i Kvin je rešio da napiše oglas u maju ili junu. Nije hteo prebrzo da je proda, trebalo je negde da živi dok jahta ne bude gotova u septembru. Agent je bio siguran da će se kuća brzo prodati i jedva je čekao da dovede prve kupce.

Kvin je to saopštio Megi i Džeku u petak uveče i dao Džeku spisak sitnih opravki koje je predložio agent. Sada je Džek mogao da pročita spisak. Dvojica muškaraca su se nasmejala. Džek je već tečno čitao.

Naredne nedelje naišao je talas vrućine, pa su u petak večerali u Meginom dvorištu. Postavila je sto na rasklapanje i prekrila ga plavim stolnjakom. Jeli su prženu piletinu, pljeskavice i salatu od paradajza koju je Kvin spremio i doneo. Megi je nosila belu lanenu haljinu na toplom večernjem povetarcu, a kosa joj je po prvi put bila spuštена i padala joj je na ramena. Iznenađenje večeri bilo je kad je Džek kazao da je upoznao vrlo finu mladu ženu u crkvi. Kvin i Megi su ga zadirkivali. Megi je kazala kako joj je drago zbog njega, a nju je Kvin optužio da je beznadežno romantična. Džek je nedavno napunio trideset šest godina i Megi je smatrala da mu je vreme da nađe ženu koju bi mogao da voli. Sada kada je naučio da čita više nije imao čega da se stidi. Dok su jeli desert rekla je da se nada da će se Džek oženiti i dobiti decu.

“A šta je sa tobom?” prebacio je Džek lopticu u njeno dvorište, dok su jeli lubenicu i sveže višnje.

“Ja sam to već obavila”, rekla je ne obraćajući suviše pažnje na njegovo pitanje. Bile su joj četrdeset dve godine i bila je uverena da je ljubavni život već daleko iza nje. Pre nego što se razvela provela je u braku osamnaest godina i nije nameravala ponovo da se udaje. Mnogo teško je podnela sinovljevu smrt i muževljevo napuštanje. Tvrdila je da je bila rešena da zauvek ostane sama.

“Ti si samo šest godina starija od mene”, rekao joj je Džek, a Kvin se nasmejao.

“Mogli biste vas dvoje da se smuvate” predložio je Kvin. Džeku je to palo na pamet, ali nije želeo da kvari prijateljstvo, a sad ga je i sudbina poslala u drugom pravcu sa devojkom koju je upoznao u crkvi.

“Ne verujem”, rekla je Megi i nasmejala se Kvinovoj ideji. Bili su prijatno i pozitivno, ali definitivno čudno društvanje. Bili su tužni sve troje što se njihovo druženje petkom uveče bližilo kraju. Kvin će uskoro otići na svoju jahtu, a Džek je izgleda pronašao ženu svog života. Ukoliko nije još, nesumnjivo će je pronaći. Megini jedini planovi svodili su se na to da se u septembru vrati na posao u školu. Nekoliko puta je već to spomenula. Nije imala šta drugo da radi, nikuda nije želela da ide i ni sa kim nije želela da bude. Samoća je postala njena sigurnost, udobna ljuštura u koju se sakrila baš kao i Kvin. Mada, Megi je osećala da treba da se vrati na posao.

Narednog petka Kvin ih je iznenadio. Vreme je i dalje bilo toplo, mada ne toliko koliko prethodne nedelje. Ali dani su bili dugi i sunčani i osećalo se da dolazi leto.

“Kakve planove imate vas dvoje za sutra?” pitao je navodno nezainteresovano, ali već je znao. Sve je isplanirao, mada mu se ideja rodila iznenada kad je u sredu uveče otišao u nautički klub da gleda trku čamaca.

“Ja radim kod tebe”, rekao je Džek. Imao je planove za večer. Devojci sa kojom se viđao još ranije je rekao da je petkom uveče zauzet. Rekao joj je da ide na poker, kako ne bi morao da joj objašnjava ko su Kvin i Megi, niti da joj spominje časove čitanja. Ona o tome ništa nije znala, a njemu je još uvek bilo neprijatno da joj kaže. Megi mu je kazala da to što uči da čita nema potrebe ikome da spominje. Bila je to njegova lična

stvar, nije se ticala nikoga, mada je Megi smatrala da je čitanje sjajno savladao i da s punim pravom može da bude ponosan na sebe.

„Ja sam razmišljala da sutra malo sređujem dvorište”, rekla je Megi. Večerali su u Kvinovoj kuhinji kao i obično, uz retke izuzetke. On je bio najbolji kuvar od njih troje, a njegova kuhinja je najbolje bila opremljena. Megi je retko kad kuvala, jela je voće i salate. Jednom prilikom im je priznala da nije kuvala otkako joj je sin nastradao i da uopšte nije imala želju za tim. Od same pomisli na spremanje hrane navirala su joj brojna sećanja na sve što je izgubila i bez čega je ostala. Svima se sviđalo kako Kvin sprema hranu, a i sam je kazao da u tome uživa.

„Imam bolji predlog”, rekao je Kvin tajnovito. „Sutra ujutru budite ovde u devet. Obujte patike”, rekao je misteriozno, a Megi se nasmejala i izvila obrvu. Bila je lepa žena, mada se činilo da Kvin to nije primećivao. Bila mu je kao mlađa sestra, a Džeku kao starija. To im je svima bilo potrebno, više od bilo čega drugog.

„Ako te dobro poznajem, gospodine Tompsone, rekla bih da nas vodiš na plovidbu” Pokušavala je da pogodi šta ima na umu, ali Kvin se samo nasmejao.

„Moj brod je u Holandiji. Bilo bi daleko da plovimo do tamo. Samo obujte patike i ne postavljajte suvišna pitanja.”

„Siguran si da ne želiš da završim gelender na stepenicama?” pitao ga je Džek zabrinuto.

„Ne mogu da čekam”, rekao je Kvin. Delovao je zadovoljan sobom, a Megi je izgledala zabrinuto.

„Nadam se da nećemo da pešačimo. Ja sam se ulenjila i uopšte nisam u formi, a patike za pešačenje sam bacila još prošle zime. Zaklela sam se da mi više neće trebati.”

„Verujte mi”, rekao je tiho Kvin. Te večeri ga je pobedila u igri kockama, otišla ponosito kući sa tri dolara i radila je na SOS liniji sve do tri ujutru.

Sutradan ujutru pozvonila je na Kvinova vrata tačno u devet. Bila je u farmerkama, starom džemperu i duksu sa kapuljačom. Jutro je bilo prohladno i vetrovito, ali sunčano. U zalivu nije bilo magle, a Kvin i Džek su već pili kafu. Kad joj je otvorio vrata primetila je da je i Kvin u farmerkama, debljem džemperu, tankoj jakni i brodaricama.

“Rekao si da obujemo patike”, rekla je optuživački kad je primetila šta je obuo. Ona je imala svetlocrvene platnene patike, kao što je i rekao, i crveni džemper. U očima joj se videla radoznalost. “Hoću da znam kuda idemo.”

“Sve u svoje vreme, draga moja. Ne budi toliko nestrpljiva”, zadirkivao ju je Kvin. Ponašali su se jedno prema drugom kao da su brat i sestra.

“Osećam se kao da sam kidnapovana”, rekla je kad se pridružila dvojici muškaraca u kuhinji i uzela šoljicu kafe.

Njihove večeri petkom učinile su da budu sasvim opušteni jedni prema drugima. Megi se nikad nije doterivala ni šminkala kad je bila sa njima. Njena duga tamna kosa bila je čista, sjajna i upletena u kiku. Kvinu se dopadalo kad joj je bila puštena kosa, ali joj to nikada nije rekao. Sada dok je gledao Megi pitao se kako li bi izgledala sa karminom. Ni karmin se nikad nije potrudila da namaže. Uopšte nije pokušavala da bude privlačna. Zavođenje joj nije bilo ni na kraj pameti.

Ubrzo su seli u Kvinov karavan, a Megi je prokomentarisala kako je to prvi put da su nekuda krenuli zajedno. Fizičke granice njihovog druženja u poslednjih nekoliko meseci bile su u Kvinovoj kuhinji. Pomislila je kako je zabavno što nekuda idu zajedno, naročito pod ovako tajnovitim okolnostima koje je stvorio Kvin. Bio je raspoložen i delovao je srećno dok je vozio niz Valjeho i skrenuo levo u Divisadero. Vozili su se ka vodi i skrenuli su levo na obalu Marina Bulevara. Megi se pitala hoće li preći preko Golden gejtja. Međutim, on je skrenuo desno, ka nautičkom klubu *Sveti Franjo*. Pitala se idu li na ručak u klub ili će da posmatraju regatu, što je posle plovidbe bilo nešto najlepše.

“Ovo je zabavno”, rekla je srećnim glasom, a Džek joj se osmehnuo. Sedela je na prednjem sedištu pored Kvina, a Džek je sedeo pozadi.

“Ja imam sastanak u sedam”, podsetio je Kvina. “Bolje bi mi bilo da stignem kući na vreme ili će me ona ubiti.”

“Vратиćeš se do tada, obećavam”, uveravao ga je Kvin. Parkirao je auto i poveo ih ka doku gde su bili čamci i jahte, a zatim ju je Megi ugledala. Instinktivno je znala da je bila u pravu. Pred njima je stajala raskošna jahta, mnogo veća od one koje su obično bile privezane za dok nautičkog kluba. Bila je manja od one koja se konstruisala za njega u Holandiji, ali je i ova bila prava lepota od trideset sedam metara.

Kvin je samouvereno zakoračio, popeo se na jahtu i pružio ruku svojim prijateljima. "Hajdete, vas dvoje. Naša je ceo dan. Ne gubite vreme uzdišući." Džek je bio zapanjen, a Megi oduševljena i popeli su se za njim. Čekala ih je posada od četiri člana. Bio je to zaista prelep brod. U potpalublju su bile četiri kabine, a kratke merdevine vodile su u elegantnu belu kormilamicu. Glavni salon bio je luksuzan i udoban i u njemu se nalazila trpezarija koja se mogla koristiti kada je vreme loše. Jahta se zvala *Moli B.* po ćerki njenog vlasnika koji je bio stari Kvinov prijatelj, a koji je nedavno kupio ovu jahtu. Kvin ju je iznajmio na jedan dan koliko da obraduje Megi, toliko i da upozna Džeka sa plovidbom.

Obišli su celu jahtu, a Džek je posmatrao svaki detalj. Na njega su najviše ostavile utisak drvene površine, a Megi je jedva čekala da izađu iz zaliva i zaplove. Za to im je bilo potrebno desetak minuta. Kvin je bio srećan koliko i njih dvoje. Podjednako je bio ljubazan prema oboma. Zabavljalo ga je što se Džek upustio u razgovor sa lepom mladom stjuardesom koja je bila iz Engleske, pa je tako imao vremena da sa Megi i kapetanom razgovara o plovidbi. Vetar je bio savršen. Prošli su ispod Golden gejta i uputili se ka Faraljonima. Nikome nije smetalo što je more bilo pomalo uzburkano. Kvinu je laknulo kad je video da Džek ne pati od morske bolesti.

"Pravi si prepredeni đavo" zadirkivala je Megi Kvina dok je sedela na palubi pored njega, uživajući u vetru i suncu na svom licu. Iako je vetar bio pomalo prohladan, vreme je bilo dovoljno toplo. "Ovo je divno što si nam priredio", rekla je zahvalno. Kad bi smela da se usudi obavila bi mu ruke oko vrata i zagrlila ga. Međutim, i pored tolikih zajedničkih večeri provedenih svakog petka još uvek je postojalo nešto rezervisano u njemu. Čak i kad je bio najraspoloženiiji i najprijatniji, Kvin je uvek bio pomalo na distanci. Njen pogled mu je rekao koliko je srećna i to mu je bilo dovoljno. Dan je bio upravo onakav kakav je želeo da bude i kakvom se nadao.

Kada su se vratili kući tog popodneva, sve troje su bili umorni i srećni. Kvin je bio oduševljen što se vožnja jahtom izuzetno dopala njegovim prijateljima i dok su se vozili kući neprestano je pričao koliko je uživao. Nisu želeli da se rastanu, baš kao što nisu želeli ni da napuste *Moli B.* Džek se zahvalio svim članovima posade, a posebno Kvinu. Megi nije mogla da nađe reči da mu se zahvali. Ponudila se da spremi večeru,

ali on je kazao da ima posla. I dalje se borio sa testamentom. Činilo mu se da ga nikada neće sastaviti.

Džek je odjurio kući da se spremi za sastanak, a Megi se zahvalila Kvinu još jednom pre nego što je otišla kući. Izgledala je kao devojčica sa pletenicom, u izbledelim farmerkama, crvenom džemperu i patikama. Kvin se neprestano osmehivao dok ju je posmatrao. Bilo mu je jasno da je uživala u plovidbi skoro koliko i on. Ali ko ne bi, kazao je samom sebi, uživao na tako luksuznom brodu koji je iznajmio. Još uvek nije mogao ni da zamisli koliko će njegova jahta izgledati veličanstveno kad je budu završili u Holandiji. Poželeo je da ona može da je vidi, mada je rekao da neće doći njom u San Francisko, osim možda kad bude plovio ka južnom Pacifiku, ali pre toga želeo je da oplovi Afriku i Evropu,

Kvin je sedeo u svojoj dnevnoj sobi držeći šolju čaja u ruci, kad je Megi zazvonila na vratima. Nije se presvukla, kosa joj je bila blago raščupana zbog sitnih pramenova koji su ispali iz pletenice i osećala se pomalo neprijatno.

“Izvini što ti smetam”, kazala je. “Želela sam samo da ti se još jednom zahvalim.” Nosila je veliku poklopljenu činiju i veknu francuskog hleba pod miškom. Spremila mu je njegovu omiljenu pastu. “Samo ću ovo da ti ostavim. Sigurno si gladan.” I jeste bio, razmišljao je šta da večera, ali ga je mrzelo da sprema. “Nisam imala ovakav dan još otkad sam bila devojčica” rekla je srećno. “Hvala ti, Kvine. Nisi morao mene da povedeš, ali drago mi je što jesi.” Oboje su se smešili setivši se koliko je Džek uživao. On je prvi put upoznao čari plovidbe. Uživao je koliko i patka u vodi. Nije mu smetalo kad se more malo uzburkalo, niti kada su naišli na malo jaču struju. Megi je uživala sećajući se najlepših dana svog detinjstva.

“Izuzetan si mornar” pohvalio ju je Kvin i spustio činiju sa pastom na kuhinjski sto. Unutra je bio sos od paradajza, delovi svežeg paradajza, bosiljak i pečurke. Jednom mu je spremila to jelo kad su sve troje večerali kod nje jednog petka i on joj je kazao da mu se jelo dopada.

“Nisam imala prilike da budem danas od koristi”, rekla je iskreno. Međutim, on je iz njenog razgovora sa posadom zaključio da bi umela biti od koristi na brodu. Sem toga, kad se popela na brod, na njoj su se

videli strast i uzbuđenje karakteristični za svakog mornara kada kroči na palubu.

“Moraćemo da ponovimo ovakav izlet. Moji prijatelji imaju ovde jahtu, a u Evropi su.” Jahta je pripadala jednom njegovom starom poslovnom saradniku. Kada je skinuo poklopac sa činije zamirisala mu je pasta. Pogledao je Megi sa zahvalnošću i pozvao je da mu se pridruži.

“Nisam pokušavala da se najavim da bih došla na večeru”, rekla je, bilo joj je neprijatno. “Htela sam samo da ti se zahvalim na divnom danu. Zaista sam uživala.”

“Svi smo uživali. Hoćeš stvarno, da podelimo ovu pastu? Posle možemo da igramo kockice. Trebaju mi pare”, šalio se sa njom, a ona se nasmejala. Oklevala je, ali on je insistirao, pa je konačno pristala da mu se pridruži. Uzeo je dva tanjira i opušteno su seli za njegov kuhinjski sto. On je počeo da jede, a ona je spremala salatu. Sve vreme su pričali o brodovima, jahtama i plovidbi. Bilo je lako shvatiti koliko je njemu to značilo. Živnuo bi svaki put kada bi pričao o tome, više nego kada je pričao o bilo čemu drugom - poslu, putovanjima, prijateljima. Uvek je bio tužan kad je spominjao Džejn, a nervozan kada bi pričao o Aleks. Međutim, kad bi pričao o brodovima bio bi opušten i srećan i iznenada bi postajao vatreniji.

Iznenadila se kad je shvatila koliko joj je veće brzo prošlo sa njim. Kad su završili igru kockama, već je bilo deset sati i ona je osećala krivicu što ga je odvela od onoga što je planirao. Uzela je svoju činiju u kojoj je donela pastu i pošto mu je pomogla da opere i skloni sudove, krenula je kući. “Hvala ti na prelepom danu”, rekla je srećno, osmehujući mu se.

“Hvala tebi na večeri. Duguješ mi deset dolara”, podsetio ju je. Bilo je nemoguće pobediti ga te večeri, ali njoj nije smetalo da izgubi od njega. Bio je to najlepší dan nakon mnogo godina, svakako najlepší otkad je Endru umro, a i mnogo pre toga. “Radiš li noćas na SOS liniji?”, pitao ju je sasvim slobodno. Uvek je bio iskren i neposredan u odnosu sa njom, bila mu je i kao sestra i kao drugarica. Doneo je odluku te večeri kad je pričao sa njom o plovidbi. Sačekaće da vidi kako se stvari odvijaju i saopštiće joj sledeći put kada se budu videli, verovatno sledećeg petka uveče. Retko kad su se slučajno sretali na ulici, jer nijedno od njih dvoje nije često izlazilo. Džek je bio spona među njima i

povezivao ih je, jer je viđao i njega i nju tokom nedelje dok je radio na njihovim kućama.

“Moram da budem pored telefona od dvanaest sati”, rekla je. “Jedan dečak me zove uvek kad sam dežurna. Divan je mali, četrnaest mu je godina. Majka mu je umrla prošle godine. Bilo mu je mnogo teško. Čini mi se da mi zaista nedostaje da budem sa decom.” Već je rešila da se u septembru vrati na posao. Doći će na mesto nastavnice koja je nju zamenila, jer odlazi na trudničko bolovanje. Škola je obećala da će joj nakon toga naći nešto stabilnije, ukoliko bude bilo moguće. Bio je to tek početak, a Kvin se složio da će joj prijeti povratak na posao.

“Srećno večeras sa telefonskim razgovorima”, rekao je nežno. Bilo je lako zamisliti kako je bila vešta u radu sa decom. Bila je prijatna i otvorena osoba i on je primećivao kako je polako počela da cveta u ženu kakva je nekada bila, pre nego što su se upoznali. Večeri koje su zajedno provodili svakog petka prijaše su i pomogle svima troma, čak i njemu.

“Hvala ti još jednom, Kvine”, rekla je, a zatim odbacivši stege, prišla mu je i zagrlila ga. Delovao je iznenađeno kad mu se nasmešila. Nakon nekoliko trenutaka je otišla i zatvorila za sobom vrata svoga doma. Još je osećao dodir njene kose na svom obrazu, a u nozdrvama miris njenog parfema, svež lagan miris koji joj je savršeno odgovarao. Bila je kao svež vazduh, letnji povetarac koji je prošao kroz njegov život i odneo tugu koja ga je toliko dugo tištila. I on je slično učinio za nju. Postao je sidro za koje se zakačila dok se borila da se ne udavi. Džek je bio most koji ih je spojio. Kvin je bio srećan što su se njih troje našli i znao je da će mu nedostajati njihovo društvo kad bude otišao. Za pet meseci kad njegova jahta bude završena svako će otići svojim putem, ali će biti drugačiji i bolji nego onda kada su se upoznali. I bogatiji za jedno novo iskustvo. Ispostavilo se da je oluja koja se digla u novogodišnjoj večeri i spojila ih bila pravi blagoslov za sve njih.

Osmo poglavlje

Kvin je kao i obično podelio novosti sa Džekom i Megi u petak uveče. Iznajmio je *Moli B.* za celo leto, sve do septembra kada je nameravao da ode. Pozvao ih je da mu se narednog vikenda pridruže na jahti. Džek ovog puta nije mogao da ide, dogovorio se sa devojkom i prijateljima da idu na izlet. Ali Megi je bila oduševljena. "Ozbiljno, Kvine? Ja neću da ti smetam, niti da se namećem."

"Ne bih te pozvao da podeš da to ne želim. Megi, ja sutra idem na jahtu. Hoćeš li sa mnom?" Pogledala ga je stidljivo i pristala.

U subotu ujutru osvanuo je savršen dan za plovidbu. Sastali su se ispred njegove kuće, Megi je bila u debljem belom džemperu, farmerkama i svetlocrvenim patikama u kojima mu je izgledala kao devojčica. Bio je prohladan dan i duvao je jači vetar. Brzo su stigli u luku. More je tog dana bilo nemirno. Primetio je da se Megi to dopada. Stjuardesa je imala morsku bolest, pa im je drugi član posade spremio ručak. Jeli su sendviče i pili čaj, a Megi je sedela nasmejana na palubi pored Kvina. Popodne se promolilo sunce. Ceo dan su proveli na palubi i oboje su bili srećni i opušteni kad su se vraćali kući.

"Zaista je divno od tebe što deliš jahtu sa mnom. Ne znam čime sam sve to zaslužila", rekla je Megi zahvalno dok su se vozili kući. Ona mu je promenila život svojom ljubaznošću i velikodušnošću, a sada i avanturama na *Moli B.* Nije znala kako da mu se zahvali, a on joj je kazao da je uživao u njenom društvu. Rekao joj je da i sutradan ide na brod i pozvao je da ponovo pođe sa njim. "Zar to ne bi bilo nepristojno?" pitala ga je iskreno, a on se nasmejao. U njegovom glasu poslednjih dana čuo se nekakav prizvuk sreće i raspoloženja. Druženje i prijateljstvo sa Džekom i Megi izuzetno mu je prijalo. Bio je srećniji i mnogo manje namršten i zamišljen.

"Nimalo. Mogu da budem sam na *Moli B.* kad god poželim. Razmišljao sam da otplovim njome na nekoliko dana ove nedelje. Sutra ne moram da budem sam. Što ne bi pošla sa mnom?" Iz njegovog pogleda je videla da je to zaista mislio, a sem toga i ona je uživala u njegovom društvu. I pošla je sa njim.

Imali su savršeno vreme i blagi povetarac. Zaustavili su se u zalivu Anđeoskog ostrva i sunčali su se na palubi. Kvin je poneo šorts, a Megi je nosila kupaći kostim. Kada su te večeri napustili jahtu imala je osećaj da će njihovo prijateljstvo trajati večno. Kad su se vraćali kući pričao je o Džejn. Rekao joj je za pesme koje mu je Džejn posvetila, kao i to da mnoge od njih nije video pre nego što je umrla. Međutim, dok je pričao o njoj više to nije radio tužno, već sa ponosom. Osećao se mnogo bolje nego svih prethodnih meseci, otkad je Džejn umrla.

“Neverovatno je kako misliš da nekoga poznaješ, a na kraju shvatiš da ništa ne znaš o njemu”, rekao je zamišljeno. Megi je uzdahnula i posmatrala ga dok su se vozili kući.

“I ja osećam isto u vezi sa Čarlsom, ali ne tako kao ti, već obrnuto. Kad je otišao pitala sam se jesam li ga uopšte poznavala za tih osamnaest godina braka. Zaista čudan osećaj, ali u mom slučaju nimalo lep. Mislim da me je mrzeo posle Endruove smrti. Bilo mu je potrebno nekoga da okrivljuje, pa je krivio mene.”

Trpela je bol zbog dvostrukog gubitka, Kvin je mogao samo da pretpostavi kako je to uticalo na nju. Onog dana kad su se upoznali video je to u njenim očima. Dokumenti od razvoda stigli su joj samo dan ranije. Nisu bili iznenađenje, ali ju je svejedno pogodilo što su stigli, Kvin je mogao samo da pretpostavi koliko. Suprug joj je zadao završni udarac koji ju je oborio, ali činilo se da se lagano vraća u život. Kvinovo prijateljstvo bilo je veliki izvor njene snage i smirenosti, kao i Džekovo. Ipak, Kvin je bio taj koji je bio sidro njihove družine. Džek je bio veza koja ih je spojila. Megi je Kvinu bila vesela, zabavna i zanimljiva, mnogo više nego što je mogao da pretpostavi. Uživao je u njenom duhu, energiji, duhovitosti i razumnosti, ali više od svega cenio je njenu pažljivost i saosećajnost kojom je obasipala njega i Džeka. Bila je ženska ruka koja je i njemu i Džeku bila potrebna i za kojom su povremeno žudeli, a da toga nisu ni bih svesni. Za dva izgubljena dečaka kakva su njih dvojica bili kad ih je upoznala, bila je kao Zvončica za Petra Pana. Sada su svi bili mnogo jači. Zvončica & neky.

Megi je te nedelje čula od Džeka da je Kvin otišao na jahtu i da će na njoj ostati dva dana. Vratio se u petak ujutru i bio je odlično raspoložen kad su se te večeri sastali. Ispričao im je šta je sve radio i kako se proveo, ali im je poverio i kako napreduje konstruisanje njegove jahte u Holandiji. Sve se odvija po planu i Megi je bilo drago

zbog njega, mada je već počela da brine i strahuje kako će joj izgledati život kad on zauvek ode. Ona i Džek će nastaviti da se druže, ali Džekova veza sa devojkom postala je ozbiljna i Megi je znala da jednog dana za nju neće biti mesta ni u Džekovom životu. Svako od njih je morao da napreduje i ode u nekom svom pravcu. Ipak, sada je lepo dok još traje.

Tog vikenda Megi je ponovo plovila sa Kvinom na *Moli B*, a u nedelju uveče kad ju je dovezao kući pozvao ju je da još jednom u toku nedelje ode sa njim na brod. Kupci su počeli da obilaze njegovu kuću i on nije želeo da prisustvuje tome. Bilo je teško poverovati da je maj već stigao. Megi nije imala nikakve obaveze i rešila je da pode sa njim. Rekla mu je da se pretvorila u zaljubljenika palube i da uživa u svakom trenutku provedenom na njoj.

Posada ih je uglavnom ostavljala same, osim kad su Kvin i Megi želeli da razgovaraju s njima. Posle ručka dok su plovili niz obalu, legla je na palubu pored Kvina i zaspala. Kad se probudila primetila je da je i on zaspao pored nje. Pogledala ga je i osmehnula se pomislivši koliko je vremena prošlo otkad nije ležala pored muškarca, čak i pored prijatelja.

“Šta je smešno?” Glas mu je bio pomalo grub dok ga je gledala.

“Otkud znaš da se smejem? Žmurio si”, rekla je nežno i poželela da se sklopča pored njega, ali nije želela da je pogrešno shvati. Bila je samo željna pažnje i kontakta sa drugim ljudskim bićem. Odavno to nije imala. Bliskost sa Kvinom ju je podsetila na to i prijatno se osećala.

“Ja sve znam”, rekao je, otvorio oči i pogledao je. Ležali su blizu pramca na udobnim dušecima, na suncu. Posada im nije bila u blizini i prijalo im je što su sami. “O čemu su razmišljala dok si se smejala?” pitao ju je i okrenuo se ka njoj, stavivši jednu ruku ispod glave, kao da su ležali u istom krevetu, samo obučeni.

“Smešila sam se jer si izuzetno pažljiv prema meni... I uživam ovde sa tobom, Kvine... Nedostajaćeš mi sledeće zime, kad budeš otišao.”

“Tada ćeš već imati obaveze, ponovo ćeš da radiš u školi.” Zastao je na trenutak, pogledao ju je, a zatim tiho progovorio dok su zajedno ležali u svom skrovištu od vetra: “I ti ćeš meni nedostajati.” Bilo je to iskreno priznanje kojim je i samog sebe iznenadio.

“Hoćeš li biti usamljen na toj tvojoj jahti?” pitala ga je i približila mu se. Nije bila svesna svojih pokreta, a nije ni on. Spontano su nastavili razgovor.

“To mi je potrebno”, rekao je tiho. “Ovde mi više nije mesto. Nigde mi nije mesto. Ostao sam bez korena... Kao naše drveće koje je zimus oluja počupala... Pao sam i hoću da me odnese more.” Bilo joj ga je žao kad je to izgovorio. Htela je da ga dodirne, ali nije bila sigurna da bi mu to išta pomoglo. Nije mogla da ga uteši i nije znala ima li uopšte prava na to. Mogla je samo da ga isprati i poželi mu sreću na njegovim putovanjima. Vreme njihovog druženja bilo je ograničeno, trebalo je da se uskoro završi. “Bio sam takav i dok sam bio u braku. Stalno sam dolazio i odlazio, ali nisam imao osećaj da negde pripadam i da mi je negde mesto. Uvek sam želeo da budem slobodan. To je mnogo koštalo moju porodicu, ali ja nisam mogao drugačije.

Mislim da je Džejn to razumela, ali sigurno joj je zbog toga bilo mnogo teško.” Njene pesme su uglavnom govorile o tome da treba da ga pusti, jer mu je sloboda bila potrebniya od nje. “Nisam bio srećan kad god bih osetio da sam vezan za nešto.”

“A kad ne bi bio vezan ni za šta?” pitala ga je tiho. “Otplovio bih i verovatno bih se vratio, kao boca sa porukom bačena u okean”, rekao je i osmehnuo joj se. Ponovo je osetio miris njenog parfema i toplinu njenog tela dok je ležala pored njega.

“Šta bi pisalo u toj poruci?” pitala ga je, a on ju je ne razmišljajući zagrlio i privukao bliže sebi, dok su ležali na leđima i posmatrali nebo i jedra iznad njih. Nijedno od njih nije želelo da bude ni na kom drugom mestu na celom svetu, niti sa bilo kim drugim. Bio je savršeno opušten dok je ležao pored nje, a godinama se nije tako osećao, a nije ni ona.

“U poruci bi pisalo”, rekao je zamišljeno, “da ne mogu biti drugačiji od onoga što sam... čak i da to želim... Pisalo bi još i da te volim, ali da moram da budem slobodan... Ako nemam slobodu, biću mrtav... Kao riba na suvom, vapio bih za vazduhom... Potrebni su mi okean, nebo i ravna linija horizonta na kojoj se vidi samo sunce koje zalazi... To je sve što sada želim, Megi... Široko, otvoreno i prazno prostranstvo. Možda je to bilo sve što sam ikada želeo, samo nisam bio iskren prema sebi. Sada moram biti.” Kad je pogledao njenu glavu na svom ramenu, osmehnuo se. “Jesi li ikada videla zeleni odsjaj kad sunce zalazi? Traje izuzetno kratko, treba da ga uhvatiš u pravom trenutku. To je najsavršeniji

trenutak svakog zalaska, ako trepneš promaći će ti... To je sve što želim... taj savršeni trenutak zelenog odsjaja zalazećeg sunca, kad pada noć... Moram da ga pratim, kuda god da me odvede..."

"Možda je taj zeleni odsjaj koji tražiš skriven negde u tebi. Možda ne moraš da ga tražiš toliko daleko koliko misliš." Znala je da on još uvek beži *od*, koliko i trči *ka*, ali to je sam morao da otkrije i shvati, i to je znala.

I ona je sama vodila svoje unutrašnje bitke posle svega što se desilo sa Endruom, pitajući se da li je mogla išta da promeni, da ga spreči da uradi to što je uradio, spase ga... Pitala se da li je odgovorna za to, kao što je Čarls tvrdio. Konačno je uspela da shvati da ništa nije mogla da učini. Istinu je shvatila kroz hiljadu momenata, kao da su krhotine od kojih je sastavila prozor kroz koji je konačno uspela da vidi stvarnost. To se desilo dok je razgovarala sa drugima, kasno noću na SOS liniji. Nije mogla da ga spase, nije mogla ništa da promeni. Jedino je morala nekako da prihvati činjenicu da Endrua više nema i da je on izabrao da tako bude. Tu se radilo o prihvatanju i predaji i ljubavi prema nekome koga više nema. Za nju je to bio zeleni odsjaj i nadala se da će ga i Kvin jednog dana ugledati, shvatiti i prihvatiti. Njega je još uvek mučilo sve što nije uradio, sve što nije bio i što nije mogao, a dok sam ne dođe do saznanja i prihvatanja istine, neće moći ništa da promeni, čak ni sebe i moraće večno da se traži i beži. Kad staneš i suočiš se, shvatiš istinu, nema je u bežanju, ali to je nemoguće nekome objasniti. On sam mora da nađe odgovore, da ode kuda mora da bi ih tražio. Bez toga nikada neće biti slobodan bez obzira na to gde sve pokušavao da nađe slobodu.

Pogledala ga je dok je razmišljala o tome, saosećala je sa njim, a istovremeno mu je i bila zahvalna na svemu što je uradio za nju. Kad se okrenula, on se nagnuo ka njoj i poljubio je. Imali su osećaj kao da lebde u bezvazдушnom prostoru u jednom trenutku bez kraja. Žmurili su i osećali svoje zelene odsjaje. Bio je to nežni trenutak približavanja i spajanja dva sveta. Nijedno od njih nije želelo da se završi. Dugo je prošlo pre nego što je otvorio oči i pogledao je. Želeo ju je, ali je znao da mora biti iskren prema njoj, da ni on ni ona ne bi bili povređeni.

"Pojma nemam šta ovo treba da znači", rekao je nežno, a ona je klimnula glavom. Posle toliko meseci druženja ona je odlično znala ko je bio Kvin. "Ja sam čovek bez prošlosti i budućnosti, imam samo

sadašnjost da ti dam. Moja prošlost je bezvredna, a budućnost još nemam, verovatno je nikada neću ni imati, što nema veze sa tobom.

Mogu samo da ti dam ovaj sadašnji trenutak pre nego što odem. Da li ti je to dovoljno, Megi?" Želeo je da joj bude dovoljno, ali se plašio da neće biti. Dok ju je posmatrao setio se svih onih godina u kojima ga je Džejn gledala sa razočaranjem i bolom. Sada je znao da bez obzira na to koliko ju je voleo, bio joj je potreban više nego što je mogao da joj se da i nije želeo da to isto ponovo učini još nekome. Međutim, ova žena je bila drugačija i možda bi ovo kratko vreme koje mu je ostalo do odlaska mogli da provedu deleći ono što mu je ostalo da joj da. Ona ništa više od toga nije tražila.

"Dovoljno je, Kvine... U istom smo čamcu." Prošlost je bila isuviše bolna, budućnost neizvesna, ali imali su sadašnji trenutak. Svoje lekcije su naučili nezavisno jedno od drugog na vrlo bolan način i nisu želeli da povrede nekoga ili budu povređeni više nego što su već bili.

"Ja odlazim u septembru bez obzira na sve što se desi između nas. Možeš li to da razumeš?" Glas mu je bio ozbiljan, a ona je ponovo klimnula glavom. Bila je smirena.

"Znam" prošaputala je i rekla sebi da šta god se desilo, koliko god ga zavolela, ukoliko dođe do toga ona će ga pustiti da ode. Bio je to jedini način da ga voli. Voleti njega znači ne vezivati ga i dati mu slobodu, odlično je to znala.

Bio je opušteniji kad ju je privukao sebi. Ležali su jedno pored drugog, gledali u jedra i čutali.

Nisu imali šta da kažu. Imali su šta su želeli. Bilo im je potrebno samo da leže i gledaju u nebo iznad njih.

Deveto poglavlje

Kada se tročlano društvo sastalo ponovo sledećeg petka, Džek je osetio da stvari stoje nekako drugačije, samo nije znao šta se promenilo. Kvin je bio srećniji i opušteniji nego što je bio otkako su se upoznali. Kad im se Megi pridružila na večeri njena duga tamna kosa bila je puštena. Prošlu noć su prespavali na *Moli B.* Ni jedno ni drugo nisu imali nikakve obaveze, niti ikoga kome bi trebalo da se pravdaju, njihovi životi pripadali su samo njima i sve su više vremena provodili zajedno na brodu.

Kao i obično, igrali su igru kockama i uglavnom je Kvin pobeđivao. Džek se zadržao skoro do ponoći i kad je krenuo Megi je spomenula da i ona treba da krene. Sutradan ujutru su ona i Kvin ponovo otišli na brod. Nikad nisu prenoćili u kući onog drugog. Kvin nije želeo da spava sa Megi u krevetu koji je delio sa Džejn. *Moli B.* je bio neutralan teren za oboje koji su počeli da osećaju kao svoj. Oboje su bili iznenađeni strašću koja ih je zahvatila. Kvin se godinama nije tako osećao. Mada nije želeo da joj prizna, Megi je znala da je u njemu probudila mladost, dok je sama u njemu otkrila nešto za šta nikada pre nije znala. Ono što je najvažnije, jeste da su strast i ljubav koju su delili oboma donele mir. Bilo je to zajedništvo koje je prijalilo njihovim napaćenim dušama. Ona ranije nije bila spremna za njih, a nije ni on. Vreme koje su provodili izuzetno im je prijalilo i lečilo ih je.

Prošao je još jedan mesec kad je Džek konačno shvatio, dok ih je posmatrao kako su spremali večeru. Nije mu bilo jasno kako nije ranije primetio. Prošlo je izvesno vreme pre nego što se ohrabrio da kaže Kvinu.

“Jesam li nešto propustio?” pitao je, stidljivo se osmehujući, ne znajući da li da pita ono što je već znao. Kvin je bio najstariji u njihovoj družini. Ipak, prihvatio je igru.

“Šta misliš da si propustio?” Osmehnuo se mlađem muškarcu. Džek je čitao kao da je vežbao celog života i Kvin je bio izuzetno ponosan na njega.

“Ti i Megi? Da li je ono što ja mislim?”

“Moglo bi biti.” Kvin se nasmejao i pružio mu čašu vina. Upravo su završili sa vežbom čitanja, Kvin je sada samo glačao dijamant koji je Džek postao. Čitali su Roberta Frosta, Šekspira i sve pesme koje je Džejn volela, a Džek je bio nestrpljiv da ih pročita. “Ni sam ne znam šta je”, rekao je Kvin iskreno. “Šta god da je, oboje smo srećni, a to nam je dovoljno.” Sviđao mu se način na koji ga je instinktivno razumela, način na koji mu je dozvoljavala da bude ono što jeste, ali je istovremeno i poštovala sebe. To što mu je davala slobodu nije je činilo žrtvom kao što je činilo Džejn, pa nije bilo potrebe da Kvin oseća ikakvu krivicu. A Megi pošto je preživela tolike udarce života, nije imala velika očekivanja od njega. Bila je nežna i pažljiva, a istovremeno i nezavisna i samostalna. Volela ga je nesebično, što je bilo upravo ono što mu je trebalo od nje. Nije želeo više nikada nikoga da povredi, niti razočara, kao što je to uradio Džejn.

“Jesi li zaljubljen u nju?” pitao ga je Džek, želeo je da jeste, zbog njih oboje. Primetio je i koliko je Megi srećna u poslednje vreme. Pevala je u svom dvorištu ili u kući. Za prethodnih nekoliko meseci procvetala je kao cvet na suncu.

“Nisam siguran da li više znam šta ta reč znači”, rekao je Kvin i pogledao Džeka. Postao mu je skoro kao sin, “Ljubav je reč koja truje muško srce kao otrovna strelica, a onda on tim otrovom truje nekog drugog. Više ne želim to nekome da uradim.” Bio je svestan koliko je povredio Džejn. Ona mu je to oprostila, ali on sebi nikad neće moći da oprost. Nije želeo više nikoga tako da povredi. “Strašni zločini se odigravaju pod imenom ljubavi, poput onih u krstaškim ratovima. Nema ništa gore od toga.”

“Ne sudi sebi strogo”, rekao je Džek mudro. Znao je koliko Kvin osuđuje sebe.

“Moram, Džek. Ako ne sudim sebi strogo povrediću nekog drugog, a ja to ne želim, ponajmanje želim da povredim Megi. Toliko bola je doživela.” Voleo ju je, ali poslednja osoba kojoj bi to priznao bio je on sam.

“Hoćeš li je povesti sa sobom u septembru?” pitao ga je Džek zainteresovano. Bio je srećan zbog vesti. Oboje su mu bili dragi i zaslužili su da budu srećni, više nego svi drugi koje je poznavao. I voleo ih je.

“Ne, neću”, rekao je Kvin bez oklevanja. Bio je siguran u to i odmah u startu joj je rekao. Ona je razumela. “Tako stoje stvari. Nijedno od nas ne traži ništa više. Za nas nema budućnosti.” Džek je bio tužan što to čuje, ali se nadao da će se možda predomisli. Sutradan je Megi diskretno spomenuo da mu je drago zbog onoga što se dešava između nje i Kvina. Osmehnula se, poljubila Džeka u obraz i ništa nije rekla. Ipak, bilo joj je drago što on zna. Želela je to da podeli sa njim, ali nije znala kako. Nije želela da bude indiskretna po pitanju njene veze sa Kvinom.

Sledećeg vikenda bila je godišnjica Džejnine smrti, što je Kvinu teško palo. Megi je već pregurala Endruovu godišnjicu smrti i znala je koliko je teško. Na Dan majki joj je bilo još gore, izgubila je sina jedinca. Megi je tog dana ostavila Kvina da bude sam, samo su se popodne prošetali. Tu noć je proveo sam na brodu. Osećao se bolje kad se vratio sutradan.

Dan nakon godišnjice Džejnine smrti kao da je sudbina ponovo umešala svoje prste, prodao je kuću. Dobio je cenu koju je tražio, novi kupci će se na jesen preseliti sa Istočne obale i pristali su da sačekaju do prvog oktobra, što je njemu savršeno odgovaralo. Megi je postajalo jasnije da će on otići. Mada, ona je to svakako već znala i pomirila se sa tim ili je barem tako tvrdila.

Bio je skoro kraj juna kad ju je pozvao da pode sa njim u Holandiju, da vidi njegovu jahtu. Proletos je on već odlazio tri-četiri puta, ali sada je želeo da je i ona vidi. Oklevala je, put joj je bio skup, a Kvin je to znao. Insistirao je na tome da on snosi troškove, jer je poziv bio njegov, Megi je konačno pristala i bila je neverovatno uzbuđena kad su otišli. Noćnim letom su otišli u London, a odatle za Amsterdam. U *Amstelu* je rezervisao predivan apartman koji je želeo da podeli sa njom, a ona je imala osećaj da je umrla i otišla u raj. Jedva je čekala da vidi jahtu. Nakon nekoliko meseci proučavanja skica i planova sa njim želela je da je vidi uživo, a on je bio uzbuđen što će joj je pokazati. Imao je osećaj da je vodi u svoj novi dom.

Nekoliko sati su odspavali u *Amstelu* i posle ručka otišli u brodogradilište. Bio je predivan sunčan dan u Amsterdamu, što je bilo izuzetno retko, Kvin je to znao. Megi je zastao dah istog trenutka kad je ugledala jahtu. Nekoliko minuta je stajala bez reči, a u očima su joj

blistale suze. Nikad u životu nije videla ništa lepše. Mnogo joj je značilo što je taj trenutak Kvin podelio sa njom.

“Zaboga, Kvine, prelepa je!” Posmatrajući je izbliza sa doka, Megi je jahta izgledala kao prekookeanski brod. Jahta koju je Kvin pravio bila je ogromna. Hidraulična dizalica ih je popela na palubu. Megi je bila očarana enterijerom. Ipak, sve ju je to podsećalo da će Kvin uskoro otići. Ali nije želela o tome sada da misli, želela je da podeli radost i uzbuđenje oko njegove nove jahte zajedno sa njim. Bio je ponosan što se ona toliko oduševila. Nije se usudio da se nada toliko pozitivnoj reakciji. Megi je pokazala čisto, najiskrenije zadovoljstvo zbog njega i izuzetno divljenje. Za to je bilo potrebno mnogo snage koju je ona našla za njega.

To popodne su proveli u brodogradilištu sa Temom Hekerom i njegovim sinovima. Kvin je još nekoliko skica i nacрта analizirao sa njima. Radovali su se njegovim dolascima, obilazili su jahtu sa njim i davali mu predloge dok je rad napredovao.

Te večeri su Kvin i Megi večerali u hotelu, da bi ponovo rano ujutru bili u brodogradilištu. Ustala je rano da bi se sa njim divila prizorima kroz koje su prolazili na putu do brodogradilišta. Bila mu je neizmerno zahvalna što ju je pozvao da pođe sa njim. Znala je da je to bio njegov način da joj kaže koliko mu ona znači. Bio je izuzetno uzbuđen kad se sa Hekerovima ponovo popeo na jahtu. Megi je tiho išla za njima i slušala njihove ideje i predloge. Zaista je bila oduševljena veštinom kojom su obavili izuzetno veliki i delikatan posao.

Glavni salon bio je obložen drvetom, kao i sve kabine. Kvinova kabina izgledala joj je kao soba u palati, a sva kupatila bila su urađena od najfinijeg italijanskog mermera. Naravno, paluba je bila od tikovine, Još uvek se radilo na konstrukciji. Ofarbaće je tamnoplavom bojom, a detalji će biti srebrni. Smišljao je hiljade imena za nju i odlučio se za *Noćni let* po knjizi Antoana de Sent Egziperija koju je Kvin voleo još od detinjstva. Ime bi odgovaralo izgledu jahte i svrsi kojoj je namenjena. Megi je lako mogla da ga zamisli kako na njoj plovi od jednog egzotičnog mesta do drugog u svojim usamljeničkim avanturama, poput pilota na noćnom nebu, pod zvezdama, prativši svoju zvezdu vodilju. Čak ju je i boja jahte podsećala na noćno nebo, a srebrni detalji na zvezde. Ime joj se samo nametnulo. Kada su tog popodneva otišli, Hekeroi su imali odgovore na skoro sva svoja pitanja.

Predveče su Megi i Kvin uzeli svoje stvari iz hotela i stigli na aerodrom neposredno pred let za Pariz. Razmišljali su da provedu dan u Parizu, ali su se ipak predomislili. Megi je bila zadovoljna time što je videla jahtu, zbog čega su i došli. Proveli su jedan sat na Šarl de Golu, a zatim se ukrkali u avion koji je leteo za San Francisko. Zbog vremenske razlike trebalo je u San Francisko da stignu u ponoć. Put je bio kratak, ali oboma im je mnogo značio. Dok su sedeli u avionu, pogledala ga je, osmehnula se i zahvalno ga poljubila.

“Otkud sad to?”, pitao ju je zadovoljno. Bila mu je divno društvo.

“Zato što si me vodio da vidim tvoju bebu”, rekla je srećno. “Mnogo je lepša nego što sam se nadala.” Videla je uzorke posteljine, stolnjaka, posuda, kristala i porcelana. Za svoju jahtu izabrao je sve prvoklasno. Bila je mnogo spektakularnija nego što je zamislio Bob Remsi. Kvinov ukus bio je do krajnosti istančan.

“Hvala ti što si pošla sa mnom”, rekao je Kvin zavalivši se u sedište do Megi. Uživao je dok joj je pokazivao jahtu. Nije poznavao ženu koja je imala toliku strast za plovidbom. Čak je i on morao da prizna da je jahta bila posebna. Nije bilo broda sličnog njoj. Mnogo mu je značilo što je i Megi to razumela. *Noćni let* će biti jahta koju nikad neće zaboraviti niko ko je bude video. Voleo bi da može da je pokaže Džejn, ali u dubini svoje duše znao je da je ona ne bi cenila, niti bi u njoj uživala poput Megi. Džejn nikada nije volela brodove. U stvari, dobro je znao da je Džejn živa, on nikad ne bi kupio jahtu. Nakon Dagove nesreće Džejn nije htela ni da čuje za jahte i brodove. Ni pre toga ih nije volela. Sa tim se čovek rodi ili ne rodi. To je zaista bila veoma posebna ljubav. Poput Kvina, i Megi ju je osećala u svojim venama.

Izabrali su filmove na svojim ekranima i naručili večeru. Tiho su ćaskali dok su večerali, pričali su o detaljima u vezi sa jahtom. Nakon toga Megi je spustila sedište i zadremala dok je gledala film. Kvin je pogledao kako je bezbrižno spavala pored njega, osmehnuo se i pokrio je ćebetom. Bilo je to uzbudljivo putovanje na kome je Kvin dosta toga rešio u vezi sa jahtom i bolje upoznao Megi. Ne samo njenu ljubav prema brodovima, niti oko za detalje, već je otkrio nešto mnogo važnije i značajnije. Otkrio je posvećenost njene duše - bila je sposobna da se raduje zbog njega sasvim iskreno, znajući da će je upravo ta jahta kojoj se divila odvojiti od njega. Suočila se sa svojom suparnicom

veličanstveno i dostojanstveno, diveći joj se. Tako nešto Kvin nije video ni u jednoj ženi, čak ni u Džejn. I tada je shvatio da voli Megi.

Knjigoteka

Deseto poglavlje

Avion je iz Pariza stigao u San Francisco sa malim zakašnjenjem, u jedan sat ujutru. Megi je veći deo leta prespavala i bila je odmorna kad ju je Kvin probudio pre nego što su sleteli. Izvadio je njen pasoš i dodao joj ga je, a ona mu se pospano osmehnula. Bilo joj je žao što je ponovo kod kuće i pokajala se što nisu prenoćili u Parizu. Sada joj je celo putovanje ličilo na san. Znala je i da Kvin ima posla. Treba toliko toga da obavi pre nego što ode. Pratila je Kvinov raspored i bila je srećna što ju je pozvao da pođe sa njim da joj pokaže svoju jahtu.

Brzo su prošli carinske formalnosti i uzeli taksi da ih odveze u grad. Bili su na pola puta kad ju je pogledao. Nije bilo razloga da se te noći vraćaju kući, iznenada mu se nije vraćalo. Voleo je da spava pored nje, a nije želeo da provode noć zajedno ni u jednoj od njihovih kuća. Svoju kuću je osećao kao Džejninu. Shvatio je da će tako biti dok ne ode.

“Želiš li da večeras prespavamo na *Moli B*?” pitao ju je i zagrlio. Klimnula je glavom. Ni ona nije želela te noći da spava sama. Navikla se na njega i nedostajao joj je onih noći koje su provodili odvojeno, ali istovremeno je znala da će morati da se navikne na to da ga više neće biti. Bez obzira na to koliko je volela da spava sa njim i da vodi ljubav, on će uskoro otići.

“Volela bih”, rekla je srećno. Znala je da će zauvek pamtit i njihove zajedničke trenutke provedene na *Moli B*.

“Ujutru možemo da isplovimo. Treba da se vidim sa advokatom tek u pola pet.”

Brod je bio zaključan kad su stigli, ali Kvin je imao ključ od vrata i alarma. Posada je bila na brodu, ali su svi spavali. Zamenik kapetana se probudio, uneo kofere u Kvinovu kabinu i pitao ih da li žele nešto da pojedu, ali ni jedno ni drugo nisu bili gladni.

Istuširali su se i legli u krevet. Megi se šćućurila uz njega, a on ju je zagrlio.

“Hvala ti na divnom putovanju”, prošaputala je. “Verujem da ćete ti i *Noćni let* biti srećni jedno s drugim.”

Tada je hteo da joj kaže koliko mu znači njena velikodušnost i razumevanje, ali je prećutao iz nekog razloga. Nije znao šta da joj kaže. Znao je da je zaljubljen u nju, ali to u njegovom stavu nije menjalo ništa i nije želeo da joj nudi lažne nade i iluzije. Plašio se da će ona pomisliti da će ostati ili da će se vratiti po nju, ako joj bude rekao šta oseća, a znao je da neće. Imao je osećaj da duguje Džejn da ostane sam i da ode na svoja usamljena putovanja. Nakon svega što je uradio i što je izneverio svoju ženu, nije zaslužio da ostatak života provede sa Megi. Ona je bila dovoljno mlada da nađe nekog drugog, sredi svoj život i zaboravi ga.

Brinulo ga je i to što je dvadeset godina stariji, ali joj to nikada nije rekao. Po godinama je mogla ćerka da mu bude, što mu je bilo sasvim besmisleno. On tu razliku u godinama nikad nije osećao, ali on je imao život, ženu, decu, karijeru, brak i sada je imao osećaj da treba da okaje svoje grehe. Kad bi sad sa sobom na putovanja oko sveta poveo ženu toliko mlađu od sebe, bilo bi to sebično, kao što je bilo sve što je uradio Džejn, i egocentrično, što mu Aleks nikada ne bi oprostila. Znao je da ispravno postupa time što će osloboditi Megi kad ode, ne obećavajući joj ništa. Ako ništa drugo, nateraće je da ga zaboravi. Neprestano je razmišljao o njoj, srce mu je bilo puno topline što je ležala pored njega, ali joj ništa nije rekao.

Kad se Megi probudila, Kvin je već bio budan i obučen. Krenuli su iz pristaništa oko osam sati i *Moli B.* je već plovila. Bio je vedar junski dan. Megi je bilo neobično što se juče ujutru probudila u Amsterdamu. Nasmejala se setivši se toga kao predivnog sna i u spavaćici otišla da se pridruži Kvinu na palubi.

“Bože, koliko je to sati? I gde se ja nalazim?” pitala ga je, sklanjajući oči od sunca. Razbarušena kosa padala joj je niz leđa baš onako kako mu se dopadalo. Delovala je dosta starije od njegove ćerke, a nije bila starija. Između Megi i Aleks bila je razlika osam godina, ali je Megi delovala znatno starije. Mnogo je propatila u životu, naročito poslednjih godina, pa je zato delovala mnogo starije i mudrije, a samim tim je imala više razumevanja i saosećajnosti od njegove ćerke.

“Deset je sati. Ovo je zaliv San Franciska. Ispred vas se nalazi Golden gejrt, a ja sam Kvin Tompson” zadirkivao ju je.

“Zdravo. Ja sam Megi Dertman.” Prihvatila je njegovu igru. “Zar se nismo sreli u Amsterdamu? Vi ste vlasnik one predivne jahte *Noćni let...*

Ili sam to samo sanjala?” Sad je sve izgledalo samo kao san, a nije bio san.

“Sigurno ste sanjali”, uveravao ju je. Stjuardesa je pitala Megi šta želi da doručkuje. Megi se nasmejala pomislivši koliko je postala razmažena. Okrenula se Kvinu sa osmehom. “Sećam se da sam nekada jela hleb i paštetu i ostatke viršli za doručak.”

“Nikad me nisi zvala na doručak, uvek sam dolazio na večeru.” Osmehnuo joj se.

“Pametna odluka”, rekla je, a stjuardesa joj je pružila kapučino, upravo onakav kakav je volela. Posada *Moli B.* je bila sjajna. Biće teško, ponovo će se navići na običan skroman život kad Kvin bude otišao, zbog muškarca, ne zbog doručka.

Kvin je već počeo da traži posadu za svoj *Noćni let*. Našao je jednog Italijana, dva Francuza, dok je ostalih sedam članova posade bilo iz Britanije. Angažovaće i kapetana Džona Berklija sa *Pobede*, pošto je primio njegovo pismo u aprilu, u kome ga pita hoće li se za njega naći neko mesto na brodu. Sa zanimanjem je pratio napredovanje *Noćnog leta*. Kvin mu je odgovorio ponudivši mu mesto kapetana. On se zove Šon Mekenzi i biće u Amsterdamu kao i drugi članovi posade, taman da probaju novu jahtu na moru. Do tada su bili angažovani.

Megi je sedela pored Kvina kod kormila *Moli B.* celog popodneva. U marinu su stigli oko tri sata, taman na vreme da Kvin stigne da se vidi sa advokatom. Pre nego što su napustili brod, dogovorili su se da i narednu noć provedu na njemu. Megi se opasno navikla i na Kvina i na brod. Što više vremena provodi sa njim, biće joj teže kad bude otišao u oktobru. Vrat će se u San Francisko posle porinuća i probe jahte u moru, a onda će, znala je, sve biti gotovo. Nije želela da dozvoli sebi da razmišlja o tome. Obećala mu je da neće biti suza i prigovaranja kad bude odlazio i imala je nameru da svoje obećanje održi, bez obzira na to koliko joj bude bilo teško i koliko je bude bolelo što on odlazi. On je bio dar koji je u njen život došao neočekivano. Kada joj taj dar bude bio oduzet, rešila je da bude srećna i zahvalna što ga je uopšte dobila. To je bilo sve što je Kvin ikada želeo od nje i to mu je dugovala ili je barem osećala da mu duguje. Izgleda da je njena sudbina bila da ostaje bez svih koje voli, da ih pusti da odu iz njenog života, bez obzira na to koliko je to koštalo.

“Jesi li dobro?” pitao ju je Kvin tiho, kad ih je jedan od članova posade dovezao kući. Klimnula je glavom i kazala da jeste. “Izuzetno si tiha.” Osetio je da ima nečega u njenom ćutanju i nije pogrešio, ali ona nije nameravala da podeli sa njim svoje misli o njegovom odlasku.

“To je zbog menjanja vremenskih zona”, rekla je i osmehnula se. “Kako si ti?”

“Ja sam dobro.” On je i dalje bio pod utiskom svoje jahte i njenog napredovanja. “Voleo bih da ne moram da se vidim sa advokatom. Trebalo bi da se vratim kući do sedam.” Ostavili su kofere na brodu, pa nije imala šta da raspakuje i sređuje dok se on ne vrati po nju. Život joj je bio jednostavan, mada je znala da će biti više obaveza i da će morati bolje da se organizuje kad se vrati na posao u septembru. Ona se vraća poslu skoro istovremeno kad on odlazi da proba svoju novu jahtu.

Džek je bio u kući kad je Kvin stigao, dovršavao je neke sitnice u kuhinji. Bio je tužan kad ga je Kvin ugledao.

“Nešto nije u redu?” Pitao ga je Kvin i zabrinuto se namrštio. Džek je odmahnuo glavom. Izgledao je strašno.

“Upravo sam završio.”

“Šta si završio?” pitao ga je Kvin tražeći tašnu sa dokumentima. “Sve” rekao je Džek. Kvin je zastao i pogledao ga.

“Sve?” Razvlačili su posao koliko god su mogli. Džek je kod Kvina radio šest meseci. Za to vreme ne samo da je kuća do detalja dovedena u savršenstvo, već je i Džek bio savršen čitalac. “Sve je završeno” potvrdio je Džek. “Obavili smo posao.”

“Nismo”, rekao je Kvin i osmehnuo se jedva primetno dok je posmatrao mladića koji mu je postao prijatelj, a kome on nije bio samo učitelj, već i mentor. “Ti si obavio posao. Nemoj to nikad da zaboraviš.” Prišao mu je i pružio mu ruku. “Treba da proslavimo.” Kvin je to ozbiljno mislio.

“Mogu li i dalje da dolazim petkom uveče?” Nije mogao da zamisli da se više ne viđa sa Kvinom.

“Imam bolju ideju. Ujutru ćemo razgovarati o tome.

Dođi na doručak”, kazao mu je, a zatim se setio da će biti na brodu sa Megi. Želeo je da provede dan ploveći. “Sad sam se setio da neću biti kod kuće. Dođi u petak na večeru na brod.” Džek je znao gde je brod privezan.

“Mogu li da povedem i Mišel?” Veza sa devojkom sa kojim se viđao postala je ozbiljna, a oni nerazdvojni. Međutim, Kvin se nadao da mu je to samo prolazna avantura. Imao je da mu ponudi nešto vrlo značajno.

“Naravno.” A zatim je Kvinu nešto palo na pamet. “Zna li ona za naš specijalni projekat?” Kvin nije želeo da ga dovede u neprijatnost, ukoliko ona ništa nije znala.

“Misliš da vežbamo čitanje?” Kvin je klimnuo glavom. “Nedavno sam joj rekao. Plašio sam se kako će to prihvatiti, ali bila je sjajna.”

“Već mi se dopada.” Kvin je još nije video, up oznaće je u petak.

“Kako je bilo u Amsterdamu?”

“Savršeno. Posao napreduje punom brzinom. Jahta je predivna i ogromna.” Zatim mu se poverio kao muškarcu: “Poveo sam Megi sa sobom.”

“Pretpostavljao sam. Nije bila tu cele nedelje, ali nisam bio siguran.” Dvojica muškaraca su razmenila poglede, u Džekovom se naziralo neizgovoreno pitanje koje je Kvin razumeo.

Odmahnuo je glavom. “Ne, ne odlazim. Ona razume. Zna da odlazim.”

Džek je uzdahnuo i pogledao ga. Mnogo štošta je naučio od Kvina u prethodnih nekoliko meseci, ali je smatrao da je Kvinu sada potrebno održati lekciju. “Ne pojavljuje ti se neko poput nje svaki dan u životu, Kvine. Radi šta hoćeš, samo nemoj da je izgubiš.”

“Nikad je nisam ni imao”, rekao je tiho Kvin. “Kao što ni ona nije imala mene. Ljudi ne mogu “imati” jedni druge.” Džek njega nikada nije imala, nikada, ili barem ne dok nije umrla. On je nju dobio onda kada ju je izgubio. Bio je sasvim spreman da ostane bez svega što je našao uz Megi i sa sobom ponese najlepše uspomene, jedino što će mu od nje ostati. Više mu nije bilo potrebno. Bio je uveren u to. “Suviše sam star za romantiku”, rekao je Kvin kao da ubeđuje sebe, “i da se vezujem za žensku suknju. Ona to shvata.”

“Mislim da odbacuješ nešto dragoceno”, rekao je Džek. Megi bi bilo drago da ga je čula.

“Samo ga vraćam, Džek, u tome je razlika.” Džek je odmahnuo glavom, a Kvin je uzeo svoju tašnu i osmehnuo mu se. “Vidimo se u petak.” Bilo je to za dva dana i Kvin se radovao druženju. Nije imao nameru da okonča njihove zajedničke večeri, pitajući se hoće li Džek

svaki put dovoditi Mišel ili će se i dalje družiti samo njih troje. Mada je Kvin rado želeo da je primi u društvo, voleo je intimnost koju su njih troje delili, ali je bio spreman da je žrtvuje zbog Džeka.

“Razmisli o onome što sam ti rekao”, doviknuo mu je Džek. Kvin ga je ignorisao i zatvorio vrata za sobom.

Knjigoteka

Jedanaesto poglavlje

Mišel i Džek pojavili su se na palubi u petak tačno u sedam sati. Megi i Kvin su ih čekali. Posada ih je poslužila šampanjcem, a paluba je bila ukrašena balonima i lampama, kao da su pravili žurku. Kvin i Megi su sami kačili dekoraciju. Ništa nisu hteli da kažu Džeku, ali proslavljali su njegovu "maturu". Kvin mu je napravio diplomu na kojoj je napisao njegovo ime i datum rođenja. Džeku je trebalo nekoliko trenutaka da shvati šta se dešava i bio je ganut do suza kada mu je nakon večere Kvin uručio diplomu. Megi je imala priliku da porazgovara sa Mišel. Bila je srećna jer joj se dopala.

Kad je Kvin uručio Džeku diplomu, pogledi obojice muškaraca se zamaglišu od suza i zagrlili su se.

"Odličan si bio, druže... Bravo..." Džek je bio toliko dirnut da ništa nije mogao da kaže, samo je klimnuo glavom. Niko nikad prema njemu u celom njegovom životu nije bio toliko ljubazan, osim Megi. Njih dvoje su mu postali pravi prijatelji koje je izuzetno cenio i znao je da Kvinu nikada neće zaboraviti kako mu je otvorio nove horizonte. Njegov život se zauvek promenio. Mišel ih je posmatrala, ništa nije rekla, samo je poljubila Džeka kad je seo pored nje. Osećala je strahopoštovanje prema Kvinu i Megi, a ona je njima delovala vrlo mlado. Imala je dvadeset četiri godine, bila je do ušiju zaljubljena u Džeka i videlo se koliko mu se divila.

Kad su popili drugu čašu šampanjca, Kvin je pozvao Džeka da prošetaju po palubi, dok su žene ostale da razgovaraju. Megi je imala osećaj kao da razgovara sa ćerkom. Mišel je upravo završila Višu medicinsku školu i mislila je da je Džek ostvarenje njenih romantičnih snova.

Džek je pošao za Kvinom na gornju palubu. Seli su i kratko posmatrali zvezde. Kvin je već izvesno vreme želeo da razgovara sa Džekom.

"Razmišljao sam o nečemu i želim to da podelim sa tobom", počeo je Kvin dok je palio cigaretu. Posmatrao je njen žar. "U pitanju je ponuda i nadam se da ćeš je prihvatiti." Džek je imao osećaj da je u pitanju nešto važno, što i jeste bilo ili će biti, ukoliko Džek prihvati

ponudu. Kvin je računao na njega, bio je to najveći dar koji je mogao da mu pokloni. "Nedavno sam našao posadu i kapetana za svoju jahtu. Okupićemo se u septembru da je isprobamo na moru, pa sam hteo da te pitam... ili da ti ponudim... Nadam se da ćeš moći da nam se pridružiš."

"Kad budete probali jahtu na moru?" Džek se zbunio, a Kvin se grohotom nasmejao.

"Ne, prijatelju. Već da postaneš član posade *Noćnog leta*. Mogao bi da budeš pomoćnik, učenik, šegrt. Ukoliko budeš učio tako brzo kao što si naučio sve ostalo, još pre nego što se otisnemo na putovanja postaćeš kapetan."

"Ti to ozbiljno? Mislim, da se pridružim posadi?" Na trenutak pozeleo je odmah da spakuje kofere i odjuri sa svojim učiteljem, a zatim se vratio u stvarnost razočaran.

"Možeš ti to. Ja znam da možeš." Kvin je shvatio šta ga muči i zašto se premišlja. "Biće to životno iskustvo."

"Znam da hoće", rekao je tiho Džek, "ili bi bilo. Ali ja ne mogu, Kvine."

"Zašto?" Kvin je bio iznenađen i ne malo razočaran. Očekivao je da Džek odmah prihvati i bude presrećan zbog ponude. I jeste bio, ali Kvin je uticao na pozitivne promene u Džekovom životu i više nego što je toga bio svestan, možda i više nego što je nameravao.

"Idem na koledž. Upravo sam se upisao, arhitektura. Nameravao sam večeras da ti kažem. Nisam stigao jer sam bio suviše uzbuđen zbog diplome koju si mi dao. Čeka me dug put. Želim da budem arhitekta jednog dana. Da nije bilo tebe ne bih se ni usudio da pomislim na to. Mada, prilično kasnim. Ne mogu da dozvolim sebi da godinu dana plovim oko sveta sa tobom. Ali dođavola, voleo bih!" Rekao je to sasvim iskreno.

"Znao sam da treba da te naučim da čitaš", ponosno je rekao Kvin i široko se osmehnuo, razapet između osećanja ponosa i razočaranosti. Zaista je želeo da Džek pođe sa njim. Koliko je bio svestan da ne bi bilo u redu da povede Megi sa sobom, toliko je želeo da Džeka uzme pod svoje i od njega napravi mornara. Istovremeno je bio oduševljen Džekovim planovima. Nikada mu nije spomenuo da namerava da upiše fakultet.

“Proći će dosta vremena dok diplomiram. Neka traje i sto godina, ali rešio sam to da završim. Učiću noću i ići ću na sva predavanja na koja budem mogao, jer moram i da radim. I...” na trenutak je oklevao, “Mišel i ja smo se verili. Venčaćemo se na Božić.”

“Gospode, pa ti si baš bio zauzet. Kada se sve to desilo?” Kvin je bio oduševljen, mada i tužan što je morao da odustane od sna da će Džek poći sa njim. Bilo bi to kao da ima sina na brodu. Ipak, svakako je poštovao Džekovo pravo da sledi svoje snove. “Sve se desilo ove nedelje dok ste vi bili u Holandiji.”

“Ako je tako, čestitam.” Pružio je ruku Džeku, ali se iznenada osećao kao da je nešto izgubio, kao da mu sin odlazi od kuće i to ne samo na studije, već se ženi. Shvatio je da Džek neće poći sa njim. Međutim, Kvin je to prihvatio kako treba i dva muškarca su se vratila ženama. Kvin je tužno pogledao Megi. Ona nije znala šta je Kvin hteo da ga pita, ali je pretpostavljala. Sada mu je u očima videla da nije ispalo onako kako je želeo.

“Treći musketar našeg kluba ima da objavi jedno važno saopštenje”, rekao je Kvin zvanično, pretvorivši svoje razočaranje u ushićenje dok je sipao šampanjac. “Džek ne samo da je rešio da upiše fakultet” rekao je Megi koja je slušala izuzetno zainteresovano, “već na jesen počinje da studira. A on i Mišel će se venčati na Božić.” Džekova mlada verenica pocrvenela je istog trenutka kad je Kvin to izgovorio, a Megi je dobila objašnjenje. Prvo je poljubila Džeka, a zatim i Mišel. Kvin je nazdravio šampanjcem i konjakom. Mladi par je ostao do jedan sat, a zatim otišao. Kvin je bio tužan kad su te noći legli u krevet. Megi je već bilo jasno šta je u pitanju.

“Hteo si da ga povedeš na jahtu, je li?” pitala ga je nežno kad je Kvin legao u krevet.

“Kako si znala?” Pogledao ju je iznenađeno i spustio glavu na jastuk.

“Poznajem te. Pitala sam se hoćeš li mu to predložiti. Bio bi odličan mornar, ali ti si mu umesto plovidbe dao život. Biće presrećan kad završi ono što namerava. Dao si mu sve što mu je potrebno za bolji život koji nikad ne bi imao da nije sreo tebe. Bolji život i od plovidbe.” Osmehnula se Kvinu. Nikada ga nije volela više nego u tom trenutku. Volela je njegovu ranjivost i velikodušnost, kao i beskrajno dobru dušu. U životu kakav je nekada vodio definitivno ga niko ne bi opisao tako, ali

ovo je bio čovek koga je upoznala i zavolela, onog koji je Džeku ukazao i otvorio put, a ne onaj koga su poznavali bivši poslovni partneri, pa čak i Džejn, i onaj koga je njegova ćerka mrzela. Kvina je ovakvog kakav je bio sada vodilo srce i uprkos njegovoj neverovatnoj jačini i snazi bio je ponizan, a samim tim mnogo bolji nego što je ikada bio. "Jesi li baš mnogo razočaran?" pitala ga je.

"Jesam, što je sebično, ali istovremeno mi je izuzetno drago zbog njega. A Mišel? Je l' ti se dopada?"

"Fina je i mnogo ga voli." Mišel je delovala Megi izuzetno mlado, ali i Džek je bio takav, na svoj poseban način. Oboje su bili naivni i nezreli i pretpostavljala je ili se bar nadala da će biti srećni.

"Potrebno je mnogo više", rekao je Kvin zamišljeno. "Potrebno je mnogo više od toga da bi brak uspeo." Sada je osećao duboko poštovanje prema ulozi supruga u kojoj se on izuzetno loše snašao. Bio je svoj najveći kritičar.

"Možda i nije", rekla je Megi nežno. "Možda u početku treba samo da veruješ sebi i osobi pored sebe."

"Odlično poznajem sebe da znam da sebi ne mogu da verujem" rekao je, okrenuo se i pogledao je. "Ali tebi verujem, Megi." Način na koji ju je pogledao dok je to izgovarao duboko ju je dirnuo.

"Tu si u pravu. Ali ja verujem u tebe, Kvine, stoprocentno." Želeo je da joj kaže da ne treba da mu veruje.

"Nisam siguran da je to mudro. Šta ako te povredim?" Već je znao da će to uraditi kad bude otišao. Ali ona je svojom voljom ušla u vezu znajući šta je čeka i da je rastanak neminovan.

"Ne verujem da ćeš me povrediti", rekla je iskreno, "ne s namerom. Biću tužna kad odeš, strašno tužna. To mi je jasno. Ali to nije isto kao kad bi me povredio. Nisi me lagao, nisi se pretvarao da si neko drugi, niti radio išta slično. To povređuje druge. Sve ostalo su životne okolnosti koje su nepredvidive i koje je nemoguće sprečiti. Važno je kako se ti postaviš. U odnosu dvoje ljudi ne postoje garancije, Kvine. Možeš samo da se trudiš i da daš sve od sebe." Ono što ga je ubijalo i izjedalo bilo je što nije dao sve od sebe. Više nije bilo ispravke, sat nije mogao ići unazad. Džejn je dala sve od sebe. I Megi je, znao je to. Ali on nije dao sve od sebe, a nije ni Megin muž. On nikada neće moći da izbriše bol koji je zadao drugima. Nije želeo da Megi bude jedna od njih,

mada je svesno pristajala na to. Želeo joj je bolje, makar to značilo da mora da je zaštititi od sebe. Smatrao je da ne zaslužuje njenu ljubav, niti je zasluživao Džejninu ljubav. Njeni dnevници i bol koji je u njima pročitao bili su dokaz za to. "Ne budi prestrog prema sebi" rekla je Megi i sklupčala se pored njega u mraku.

"Zašto? Ti nemoj da budeš tako blaga prema meni", rekao je tužno. Bio je tužan jer Džek ne ide sa njim, tužan jer je nju ostavljao. Koliko god mu je njegova nova jahta donosila radosti, znao je da ona neće predstavljati pobjedu, već poraz kad bude otišao. Znao je da je propustio da pruži Džejn ono najbolje što je mogao, a na neki način ponovo je isto radio sa Megi. Pristala je da se zadovolji onim što je mogao da joj pruži. Volela ga je, a ta njena ljubav će ga i pustiti da ode. To je čin istinske ljubavi na koji je ona bila spremna zbog njega. Znao je da je mnogo tražio od nje. Ako hoće da bude pošten, priznaće da je tražio previše.

"Volim te, Kvine", prošaputala je i pogledala ga. Zrak srebrne mesečine uvukao se u sobu i ona je mogla jasno da mu vidi lice obasjano mesečinom. Dugo je nepomično i ćuteći ležao pored nje, privukavši je sebi. Želeo je da joj izgovori iste reči, jer ih je osećao u srcu koje je želeo da otvori. Međutim, zastale su mu u grlu, nisu mogle da stignu do njegovih usana. Dok ju je držao u naručju i osećao njenu kosu na svom obrazu, u uglu oka pojavila mu se suza i tiho je skliznula niz obraz.

Dvanaesto poglavlje

Jul i avgust su im idilično prošli. Kvin je završio svoro sve u vezi sa dokumentima oko prenosa Džejnine imovine. Sredio je sve stvari koje su se nalazile u kući, razvrstao ih je, spakovao, neke od njih poslao *Sotebiju* u Njujork na aukciju. Nekoliko puta je zvao Aleks u Ženevu i pitao je šta od nameštaja želi da zadrži. Tražila je samo nekoliko omiljenih komada, portret svoje majke i zamolila ga da ih smesti u neko skladište, jer trenutno nisu imali mesta u kući za njih. Svaki put kad bi je pozvao, trudila se da što pre završi razgovor. Kada bi završili poslovni deo razgovora, kazala bi mu da mora da žuri i tako se svaki razgovor završavao. Kvin je nije video više od godinu dana, od sahrane njene majke. Spomenuo je to Megi jednog dana dok su ležali na brodu i uživali u letnjem suncu i plovidbi u kasno popodne. Tih dana su najveći deo vremena provodili na *Moli B*, a Džek je i dalje svakog petka dolazio da večera sa njima. Nije dovodio Mišel, voleo je da bude sam sa Kvinom i Megi. Rekao je da je srećan pored nje i da joj nimalo ne smeta što se vikendom viđa sa prijateljima.

“Šta da radim sa njom?” pitao je Kvin Megi u vezi sa Aleks. “Uopšte ne mogu da doprem do nje. Sasvim me je odbacila.” Ispričao joj je za telefonske razgovore koje su vodili u vezi sa nameštajem. Kada bi odgovorila na njegova pitanja, Aleks bi mu se zahvalila što je zvao i brzo prekinula razgovor.

“Razmisliće ona o tome jednog dana. Kada joj se bude desilo nešto ili kada je nešto bude uplašilo. Ne može da te otpiše zauvek, Kvine, ona ti je ćerka. Potreban si joj onoliko koliko je i ona potreba tebi.”

“Nisam”, rekao je zabrinuto. Bio je to još jedan njegov neuspeh. Znao je koliko je bila ljuta na njega nakon Džejnine smrti. “Ima svog muža i sinove. Ja joj nisam potreban.”

“Ona te kažnjava. Ne može to doveka da radi. U jednom trenutku shvatiće ko si ti zaista. Čak iako nisi bio tu za nju sve vreme, shvatiće zbog čega je bilo tako.”

“Nisam siguran ni da li ja shvatam. Neprekidno sam negde išao. Mislio sam da stvaram nešto, što i jesam. To mi je bilo važnije od dece i Džejn. Prioriteti su mi bili pobrkani. Jedino do čega mi je tada bilo stalo

bila je imperija koju sam stvarao, novac koji sam zarađivao i naredni poslovni plan. Ja tada toga nisam bio svestan, ali promašio sam smisao." Kad je to izgovorio setio se Daga i Džejn, pomislio na to kako se život u trenu menja, a mogućnosti da se nešto uradi ili ispravi nestaju zauvek. Konačno je to shvatio, ali prekasno.

"Mnogi muškarci se tako ponašaju, Kvine", rekla je Megi osećajno. Na trenutak je pozeleo da je tada bio oženjen Megi, a ne Džejn. Istog trenutka kad je to pomislio osetio je krivicu, Džejn je posmatrao kao svoju žrtvu. Nakon svega što je prepatila Megi je odlično znala šta se u njemu dešava i razumela ga je bolje nego što je on razumeo sebe. Bila je sasvim drugačija nego što je nekada bila. "Nisi ti jedini koji je to uradio. Ponekad žene napuštaju muževe zbog toga, a deca se ljute na očeve. Ljudi se osećaju prevareno zbog nečega što nisu dobili. Ali jesu, samo toga nisu svesni, ne znaju da im je taj čovek u tom trenutku dao najviše što je mogao. Čovek ne može da postigne sve na svim poljima, niti da bude savršen prema svima koje voli. Postoje žene koje se danas tako ponašaju - posvećuju se karijeri i zapostavljaju porodice. Teško je postići baš sve." Ipak, povredio je one koje je najviše voleo. To je sada znao. Takođe je znao i da je to prekasno shvatio. "Zašto ne pozoveš Aleks da dođe na jahtu, u Holandiju?"

"Ona mrzi brodove", rekao je sumorno, ležao žmureći i mrsio Meginu kosu, dok mu je ona ležala na grudima.

"Šta je sa njenim sinovima?"

"Suviše su mali. Imaju sedam i deset godina, ona nije imala poverenja u mene da bi ih pustila sa mnom. Sem toga, ja nisam bio sa svojom decom kada su bila tog uzrasta. Ne znam ni šta bih radio sa dva klinca na brodu." Ta ideja mu je zvučala suludo.

"Kladim se da bi se sjajno zabavljao. U pravom su uzrastu da uče o plovidbi. Na jahti veličine *Noćnog leta* bili bi savršeno bezbedni, čak ni Aleks ne bi mogla da nađe zamerku. Posada ti može pomoći oko brige o njima, ako ih zamoliš. Što ne bi pitao Aleks da ih povedeš na probu jahte u moru?" Pomislio je na to, ali nije mogao ni da zamisli da bi njegova ćerka svoju decu pustila sa njim, naročito nakon onoga što se desilo Dagu. Za nju je brod bio prokletstvo, mada je Megi bila u pravu. Na brodu veličine *Noćnog leta* dečaci ne bi bili ni u kakvoj opasnosti, osim ako bi skakali sa palube, što je znao da ne bi učinili. Bili su razumni i lepo vaspitani.

“Razmisliću o tome”, rekao je neodlučno i okrenuo se da poljubi Megi. “Neverovatno mi odgovaraš”, prošaputao je setivši se kako su tog jutra vodili ljubav. Veza koja se razvijala između njih bila je topla i bez trzavica, povremeno začinjena strašću, kakva je bila i Megi. Bila je to neobična kombinacija koju bi svaki muškarac pozeleo. U privatnosti sobe koju si delili ona je u njemu razbuktavala strast za koju nikad pre nije znao. Sve više se zaljubljavao u nju, a nije mogao to da joj kaže.

Za vikend su pozvali Džeka i Mišel da im se pridruže na brodu i plovili su obalom ka Santa Barbari. More je bilo nemirno, Megi se to dopadalo. Delovalo joj je uzbudljivije, ali je Mišel dobila morsku bolest dok su se vraćali, a Džek se izvinjavao Kvinu zbog toga što Mišel nije za mornara. Bilo joj je neprijatno kad su odlazili.

“Jadno dete”, rekla je Megi Kvinu kad su seli da večeraju. “Fina je devojka.” Međutim, oboje su smatrali da je izuzetno mlada, a Kvin je brinuo da nije dovoljno bistra da bi pratila Džeka. “Biće mu ona dobra žena”, uveravala ga je Megi. Ona je u njoj mogla da vidi nešto što Kvin očigledno nije. I dalje je želeo da Džek plovi sa njim na *Noćnom letu*. Smatrao je da bi to bilo najuzbudljivije iskustvo koje bi Džek mogao da stekne u životu. Međutim, Džek nije želeo uzbuđenja, želeo je sigurnost, porodicu i obrazovanje - sve ono što nikada nije imao, a sad mu je bilo na dohvat ruke, prvenstveno zahvaljujući Kvinu. “Pružio si mu ti nešto mnogo bolje od krstarenja po svetlu. Dao si mu mogućnost da ostvari svoje snove. To niko drugi nije mogao da mu da.”

“Ja sam ga samo naučio da čita. To je mogao da ga nauči svako”, rekao je Kvin iskreno, ali Megi je odmahнула glavom.

“Stvar je u tome što ga niko nije naučio.” Ovog puta je Kvin odmahnuo glavom, ali mu je bilo drago što je Džek napredovao. Sa Džekom je imao vezu koja se nikad ne može prekinuti. I nije zaboravljao da je upravo Džek doveo Megi u njegov život. Bila je toliko stidljiva, tužna i uplašena prvi put kad je ušla u njegovu kuhinju. Sada je procvetala i uživala je u plovidbi sa njim. Znao je da je povremeno bila tužna zbog svog sina, ali više se nije videla ona neprestana agonija u njenom pogledu kao onda kada su se prvi put videli, posle oluje.

“Ta oluja mi je donela sreću”, rekao joj je. “Napravila mi je rupu na krovu kroz koju si se ti uvukla.”

“Meni još veću”, rekla je i poljubila ga.

U prethodnih nekoliko meseci postala mu je draga toliko koliko nikada nije mogao ni da sanja. Njegova veza sa njom bila je potpuno drugačija od one koju je imao sa Džejn. Njihova veza je bila puna poštovanja i odanosti, tihog saosećanja, duboke naklonosti. Kod Džejn je imao beskrajno strpljenje. Veza sa Megi bila je veselija i radosnija, ali i mnogo strastvenija, baš kao što je bila i Megi.

Poslednji dani avgusta bili su im najlepši. Plovili su skoro neprestano. Svakim danom postajali su sve bliži, verovatno zato što su znali da se rastanak približavao. Umesto da se udaljavaju, izgledalo je da ga Megi voli sve slobodnije, a Kvin joj je postajao sve bliži i više nije osećao potrebu da se tome opire. Pored nje se osećao sigurnijim nego što se ikada i pored ikoga osećao u životu. Kao da je u dubini svog srca znao da može da joj veruje u svakom pogledu. U predhodnih mesec-dva dana nestao je i njegov san koji ga je mučio otkako je Džejn umrla. I dalje mu je nedostajala, samo na drugačiji način. Sada je bio mnogo smireniji.

Odvojio se od Megi samo kad je tim za selidbu došao da popakuje stvari u njegovoj kući. Sve što je ostalo slao je u skladište. Aleks je već poslao njene stvari, a spakovao je i garderobu i dokumente koje će poneti sa sobom kad krene u Holandiju u septembru. Kad kuća bude sasvim prazna, preseliće se na *Moli B.* dok ne otputuje. Obuzeo ga je čudan osećaj dok je posmatrao tim za selidbu kako prazni njegovu kuću. Osetio bi bol svaki put kad bi ugledao kako neku poznatu i dragu stvar stavljaju u kamion. Bilo mu je teško, kao da je neko odnosio sva obeležja njegovog života. Kada je kuća konačno bila sasvim prazna, on se osvrtao oko sebe osećajući kako mu srce podrhtava.

“Zbogom, Džejn”, rekao je naglas i začuo odjek svog glasa o prazne zidove sobe u kojoj je Džejn umrla. Bilo mu je teško, kao da je nju tu ostavljao i prvi put za četrnaest meseci, imao je osećaj da Džejn pripada delu njegovog života koji je prošao. Bio je neraspoložen te večeri kad je sa Megi otišao na *Moli B.*

“Jesi li dobro?” pitala ga je nežno i zabrinuto. Klimnuo je glavom, ali nije progovarao sve do posle večere. Bukvalno su živeli zajedno na brodu koji je iznajmio. U njegovoj rođenoj kući ne bi mogao da se oseća tako prijatno i opušteno sa njom. Oduvek je imao osećaj da je to Džejnina kuća. Pokušao je da objasni Megi kako se čudno osećao dok je

posmatrao kako nepoznati ljudi iznose iz kuće njihove stvari i dok je stajao u praznoj kući.

“I ja sam se tako osećala kad sam se selila iz kuće u kojoj je Endru umro. Imala sam osećaj kao da ga ostavljam tamo, a to nisam mogla da podnesem. Stajala sam dok su ljudi iznosili stvari i plakala, ali mi je kasnije bilo drago što sam se preselila. Tamo se nikad ne bih oporavila. Tamo sam živela sa Čarlsom. Endru je tamo umro. Svaki dan bih sve to preživljavala. Prijaće ti odlazak na jahtu”, rekla je velikodušno. Nije se protivila njegovom odlasku, niti pokušavala da ga zadrži, čime je Kvin bio oduševljen. Držala se svega što je obećala. Bilo mu je žao što nije mogao da je povede sa sobom na prvu probu jahte na moru. On putuje odmah nakon Dana rada, a ona se dan nakon toga vraća na posao. Kasnije se vraća u San Francisko na dve nedelje. Čak ni dan pre nego što je krenuo nije znao kako da se postavi prema Aleks. Megi je insistirala da joj se javi, ali on ipak nije, kao da se plašio da je pozove. Veče pre nego što je krenuo, seo je za sto i pozvao ju je. U Ženevi je bilo jutro.

“Stigao mi je nameštaj” rekla je čim je čula očev glas, kao da je to najvažnije. “Puno ti hvala. Sve je stiglo neoštećeno. Sigurno te je pošiljka mnogo koštala.” Poslao joj je stvari avionom.

“Tvoja majka bi želela da su te stvari kod tebe”, uveravao ju je. Ipak, čim je spomenuo Džejn osetio je promenu u Aleksinom glasu.

“Drago mi je što imam njen portret” rekla je Aleks i dodala kao da se setila nečega. “Gde ti sada živiš?” Ispričao joj je da je sve stvari poslao u skladište. Hteo je to da obavi pre nego što ode u Holandiju. Poslednje dve nedelje u gradu želeo je da provede mirno sa Megi, ne brinući o završnim detaljima. Pristao je da novim vlasnicima ustupi kuću dve nedelje ranije nego što je bilo dogovoreno.

“Iznajmio sam čamac preko leta. Na njemu ostajem sve dok ne otputujem, biću ovde još dve nedelje dok konačno ne odem za Holandiju.” Već je odlučio da mu Afrika bude prva stanica u novoj avanturi. “U stvari”, rekao je oprezno, “zato te i zovem.”

“U vezi sa brodom koji si iznajmio?” zbunila se, ali njihov razgovor nije bio toliko hladan kao svi prethodni, što je ulivalo malo nade.

“Ne. Zovem te zbog porinuća broda u more. Sutra putujem u Amsterdam. Pitao sam se hoće li ti smetati da svratim u Ženevu.”

“Grad ne pripada meni, pa da mi smeta”, rekla je kratko, a njemu se srce steglo.

“Mislio sam da dođem vas da vidim,

Aleks. Dečake nisam video od prošlog leta. Neće ni znati ko sam.” Zaustila je da kaže da ne moraju ni da znaju jer je to sasvim nevažno, ali je prvi put odolela potrebi da ga povredi. “U stvari, imam bolju ideju. Pitao sam se da li bi... da li bi želela... da li bi ti smetalo... da li bi mi dozvolila da ih povedem na porinuće broda. Horst i ti ste takođe dobrodošli, mada znam da nisi ljubitelj brodova i plovidbe, ali to bi moglo biti lepo iskustvo za Kristijana i Roberta. Voleo bih kad bi bili sa mnom,” Nastupila je beskrajna pauza sa njene strane. Bila je zatečena, nije znala šta da mu odgovori, pa je ćutala.

“Na porinuće broda?” ponovila je. “Ne misliš da su suviše mali? Neprestano bi morao da ih držiš na oku. I je li čamac siguran?” Kad ga je to pitala, učinilo mu se kao da je u njenom glasu nestalo suzdržanosti. Uprkos tome što to nije želela, bila je dirnuta što je želeo da povede dečake. To mu nikada ranije nije padalo na pamet.

“Nadam se da je jahta sigurna.” Nasmejao se kad joj je odgovorio. “Ako nije, biću u gadnom problemu kad budem plovio na njoj u oktobru. To je izuzetan brod, Aleks. Verujem da će se dečacima svideti. Naravno, i vas dvoje ste dobrodošli”, ponovio je želeći da bude siguran da ga je razumela. Ipak, znao je koliko je mrzela brodove i koji je razlog bio za to, isti koji je imala i Džejn. Uspela je da otruje Aleks. Mada, ni njegovi geni koji se tiču plovidbe izgleda da nisu prešli na nju, već samo na Daga.

“Moraću da porazgovaram sa Horstom”, rekla je zbunjeno. Ipak, nije odmah odbila. Nekim čudom začuo je drugačiji ton u njenom glasu, kao i ona u njegovom.

“Zvaću te sutra pre nego što krenem. Letim za London. Mogao bih na kratko da svratim u Ženevu, a zatim da odem u Holandiju.” Ponadao se, mada se pitao da li je to samo njena taktika da odloži negativan odgovor. I dalje nije mogao da veruje da bi mu dozvolila da povede dečake u Holandiju. Zaključio je da je Megi bila u pravu i da je trebalo da pozove Aleks. Ništa joj nije rekao za Megi. Nije bilo potrebe da zna. On i Megi se rastaju za pet nedelja i Aleks ne mora da zna da je prethodnih sedam meseci proveo sa njom. Mogla bi da pomisli da ne

poštuje uspomenu na njenu majku. Kada je spustio slušalicu, sa nadom je pogledao u Megi. Ona mu se osmehivala.

“Šta ti je rekla?”

“Da će porazgovarati sa mužem. Nije mi spustila slušalicu, niti rekla da sam sišao s uma i da bi radije umrla nego da mi da decu. I to je mnogo.”

“Nadam se da će ti izaći u susret”, kazala je Megi iskreno. Te noći nije više mislio na Aleks i unuke, već se u potpunosti posvetio ženi koju voli. Nije voleo što je ostavlja. Voleo bi da i ona bude sa njim kada jahtu budu porinuli u more.

Isprobaće *Noćni let* do njenih granica. On će biti na jahti tri nedelje, a zatim se vraća u San Francisko. Rekao je Megi da koristi *Moli B.* koliko god hoće, ona mu se zahvalila i rekla da bi joj bilo tužno na brodu bez njega. To ga je dirnulo.

Proveli su dugu noć punu ljubavi u zagrljaju jedno sa drugim. Megi nije dozvolila sebi da razmišlja o tome kako su im to poslednji zajednički trenuci. Imaće još dve nedelje kada se Kvin vrati, a onda će morati da ga pusti da ode zauvek. Uopšte neće biti lako, ali obećala mu je na početku da će biti tako.

Sutradan ujutru kad je ustao, Kvin je pozvao Aleks u Ženevu. Nije disao dok je slušao njen odgovor. U Švajcarskoj je bilo vreme ručka i čuo je dečake u pozadini.

“Šta je Horst rekao?” pitao ju je. Dao joj je mogućnost da krivicu za negativan odgovor prebaci na muža.

“Ja... on... pitao je dečake”, rekla mu je iskreno drhtavim glasom. “Rekli su da žele da idu sa tobom”, priznala je, a u Kvinovim očima pojavile su se suze. Do tada nije shvatao koliko mu je to značilo i koliko je bio tužan zbog svog odnosa sa ćerkom. Iako je očekivao da će ga odbiti, znao je da će ga to povrediti. Još uvek nije pristala. I dalje je bio siguran da neće.

“Hoćeš li ih pustiti?” pitao je oprezno, moleći se da njen odgovor bude potvrđan. Kvin je izuzetno retko viđao Kristijana i Roberta i ovo mu je bila idealna prilika da se zbliže na način koji će zauvek pamtiti.

“Da, tata, hoću”, rekla je tiho. Bio je to prvi njen gest poštovanja i poverenja prema njemu za ceo njen život. Kvin ju je pamtio samo ljutitu i ozlojeđenu. Ova njena reakcija bila je sasvim drugačija. “Samo ih drži

na oku. Kris je još mali, ali je Robert nezavisan. Ne dozvoli mu da se igde penje, niti da pravi gluposti." Bio je to najveći dokaz ljubavi koji je mogla da mu da - da mu poveri svoje sinove. Rat koji su vodili konačno se završio ili je barem podignuta prva bela zastavica.

"Hoćeš i ti poći sa njima?" pitao ju je nadajući se da će možda dobiti sve. Međutim, taj njegov poziv je odmah odbila.

"Ne mogu. U šestom mesecu trudnoće sam" Bio je iznenađen time što mu je rekla, ali istovremeno se podsetio koliko je malo delila sa njim, skoro ništa. Ipak, tog jutra oboje su napravili veliki i značajan korak u smislu međusobnog približavanja. Nadao se da je to početak novog razdoblja u njihovim životima.

"Dobro ću ih čuvati, obećavam." Dao bi svoj život za njih, zaboga. Pre bi umro nego dozvolio da njegova ćerka doživi tragediju koju je Džejn doživela. Bila je to i Aleksina tragedija, izgubila je brata. To je ostavilo neizbrisiv trag i Kvin je to znao, Džejn mu je pričala da njihova ćerka i previše brine o svojoj deci. Stoga je njena odluka da Kvinu poveri decu bila još značajnija, naročito protiv neslaganja koje je vladalo među njima. Kvin je to shvatio kao veliki gest opraštanja i poverenja u njega. "Hvala ti, Aleks. Ne znaš koliko mi to znači", rekao je, a ona je uzdahnula. Ceo dan je razmišljala o njegovom predlogu pokušavajući da odluči šta da radi. "Mislim da bi mami bilo drago." Nije baš bio siguran u to, znajući koliko je Džejn mrzela brodove, ali nije želeo da se upušta u dublje objašnjavanje onoga što je rekao. Mislio je da bi Džejn bilo drago što su zajedno.

"Promeniću karte na aerodromu i sutra stižem u Ženevu. Javiću ti kad sleće avion i kada imamo sledeći avion za Holandiju. Dovedi ih na aerodrom, a ja ću doći u posetu kad ih budem vraćao u Ženevu, ukoliko ti tako odgovara." Nije bio siguran da li je dobrodošao.

"Odgovara mi" rekla je tiho. Kad joj je ponudio da povede njene sinove na jahtu, imala je osećaj da ju je obasjao božanskom svetlošću. Osim svoje dece i muža, imala je još jedino njega. "Koliko si planirao da budu sa tobom?" zaboravila je to ranije da ga pita. Iznenadila se njegovim odgovorom.

"Proba jahte na moru traje tri nedelje, ali ja mogu da ti ih dovedem ranije, ako moraju u školu. Vratću ih avionom lično ja ili mogu da pošaljem sa njima nekoga od posade. Ali voleo bih tebe da vidim."

“Neka ostanu koliko god hoćeš, tata.” Bila je to retka prilika koja se nudila njenoj deci, a nekoliko dana izostanka iz škole neće ništa značiti. Bila je sigurna da će njena deca biti oduševljena jahtom svog dede. Neprestano su pričali o brodovima i plovidbi, sigurno su to nosili u svojim genima.

“Hvala ti, Aleks. Javiću ti se kasnije.” Kvin je imao let te večeri u šest i trebalo je još dosta toga da obavi pre nego što krene na aerodrom. Između ostalog, trebalo je da potpiše dokumente kod advokata. Kad je prekinuo vezu, Megi je bila nestrpljiva da čuje šta je Aleks odlučila.

“Šta je rekla?” Bila je radoznala da čuje, ali mu je ostavila mogućnost da kaže koliko je želeo.

U Kvinovim očima pojavile su se suze. “Pustiće decu sa mnom.” Obavila mu je ruke oko vrata i poljubila ga. Zatim je napravila malu piruetu, a on se nasmejavao dok ju je gledao kako pleše po kabini. Bilo joj je drago koliko i njemu. Znala je koliko mu znači što mu je ćerka oprostila. Bio je to najlepši poklon koji je mogla da mu da.

Spakovao je kofere na *Moli B.* i nakon pola sata krenuo ka kancelariji svog advokata. Trebalo je da svrati do Megine kuće oko tri sata, a ona će ga voziti na aerodrom. Kad je došao kod nje bio je obučen u odelo, nosio je kravatu, kao i akten-tašnu. Ona je donela njegov kofer sa jahte i oboje su bili spremni. Megi je obukla kratku crnu haljinu i cipele na štiklu. Bila je mlada i lepa. Mrzeo je što je ostavlja. Priznao joj je to u kolima dok ga je vozila na aerodrom.

“Voleo bih da si i ti pošla sa mnom.”

“I ja”, rekla je nežno, setivši se njihovog kratkotrajnog puta u Holandiju pre nekoliko meseci kada je prvi put videla *Noćni let*. Jahta joj je bila jedina superica, ali i dostojna protivnica koja će na kraju odneti pobedu, ili će, u stvari, pobediti njegova potreba za slobodom. Megi se nije protivila. Bila je to činjenica koju je prihvatila kad je dozvolila sebi da ga zavoli.

Na aerodromu ispratila ga je dokle god je mogla da ga prati, a on ju je poljubio pre nego što je otišao. Rekao joj je da će joj se javiti čim stigne na jahtu. Nadao se da sistem za komunikaciju besprekorno radi. “Ako ne budem uspeo, zvaću te iz govornice”, šalio se. Mislio je na kancelariju Tema Hekera.

“Lepo se provedi i uživaj”, rekla je velikodušno i još jednom ga poljubila. “Uživaj sa svojim unucima!” doviknula mu je. Okrenuo se, osmehuo joj se, pogledao je u oči i rekao glasno:

“Volim te, Megi.” Netremice ga je posmatrala. Bio je to prvi put da je to rekao. Ona mu je dala mnogo toga, između ostalog predlog da još jednom pozove Aleks. Više neće da pravi istu grešku, čuva svoja osećanja za sebe i ne pokazuje ih. Sem toga, Megi je to zaslužila. Reči koje joj je rekao zaista je zaslužila.

Trinaesto poglavlje

Kvin je pozvao Aleks sa aerodroma. Javila se pospanim glasom. Kod nje je bio jedan sat iza ponoći. Brzo joj je saopštio broj svog leta iz Londona i vreme dolaska u Ženevu. Zatim joj je kazao da se vrati u krevet i prekinuo vezu. Bio je uzbuđen i srećan što će je videti i bilo mu je drago što je ponovo trudna. Znao je da bi i Džejn bila srećna zbog toga. Ipak, dok je čekao let za Evropu više nije mislio o Džejn. Sada je mislio samo o Megi i počeo je da shvata koliko će mu biti teško da je ostavi. Uopšte neće biti tako lako kao što je na početku mislio. Boleće ga kao da čisti otvorenu ranu. Prethodnih nekoliko meseci Megi je lečila njegovo srce. Kada je bude ostavio ono će ga ponovo boleti, ali znao je da nema izbora. Kad bi odgodio svoj put bilo bi samo još gore, a nije mogao da je povede sa sobom. Znao je da bi to bilo pogrešno. Zakleo se da će čuvati uspomenu na Džejn. Zakleo se da će biti sam, da bi se iskupio za sve svoje greške i grehe. Verovao je da ga zato više ne proganjaju košmari u kojima ga Džejn moli da je ne ostavlja. Napravio je dogovor sa svojom savešću, održaće obećanje da ostane sam i sačuva uspomenu na nju, da ga osećaj krivice i griža savesti ne bi proganjali do kraja života. Bile su mu potrebne samoća i izolovanost na jahti koju je kupio, i sloboda, baš kao što je na početku rekao Megi. Na kraju, sloboda mu je bila potrebniya od svega. Smatrao je da nema pravo i da nije zaslužio životnog saputnika. Morao je da ode, a Megi je morala da se vrati svom životu, prijateljima i ljudima koje je poznavala. Nije mogao da je vucara po svetu sa sobom. Morao je da uradi onako kako je na početku rekao. Bez obzira na to koliko oboma bilo bolno i teško, morao je da je ostavi. Ali prvi put u svom životu počeo je da se pita koliko je zaista želeo slobodu.

Kada je seo u avion za London osećao se mnogo bolje. Kazao je sebi da su njegove zrele godine razlog što se toliko vezao za nju i da će za oboje biti bolje da se rastanu. Nije smeo da dozvoli sebi da odlaže rastanak. Zaspao je tokom leta, što mu se retko dešavao. U Londonu je imao malo vremena za presedanje. Sleteo je u Ženevu u pet sati po lokalnom vremenu. Čim je izašao, ugledao je Aleks. Njena duga plava kosa bila je puštena, kao što je Megi nosila puštenu, i iznenada je

shvatio da je i Megi izgledala jednako mlado kao Aleks. Raznežio se kada ju je video sa velikim stomakom. Nikada je nije video trudnu, ni sa Kristijanom, niti sa Robertom. Polako je krenula ka njemu, iza nje su išli dečaci, svaki je vukao svoj kofer. Neverovatno su ličili na nju. Bili su živahni mali plavušani. Zadirkivali su jedan drugog i smejali se.

Aleksin pogled je bio ozbiljan kad se srela sa ocem. "Kako si putovao?" pitala ga je ne dodirujući ga. Nije ga ni zagrlila, niti poljubila. Držala je ruke pored tela dok su posmatrali jedno drugo. Nije je video otkad je otišla sa Džejnine sahrane. Tada se čak nije ni pozdravila sa njim. Ovo je bio njihov prvi susret nakon toga.

"Divno izgledaš", rekao je Kvin osmehujući se. Jedva se opirao želji da je zagrlji, ali je znao da inicijativa treba da dođe od nje ili barem nekakav znak.

"Hvala ti, tata", rekla je, a u očima su joj blistale suze. Ali i u njegovim očima. Ispružila je ruke prema njemu, a on ju je zagrljio onako kako ju je grlio dok je bila mala, što je Aleks odavno zaboravila. "Nedostajao si mi", rekla je i zajecala.

"I ti si meni, dušo... i ti si meni..." Dok su stajali zagrljeni, dečaci su trčali oko njih i gurali majku. Kad je pustio ćerku iz zagrljaja, unuci su ga vukli za obe ruke i postavljali mu hiljadu pitanja. Iznenadio se kad je shvatio da obojica govore engleski sa švajcarskim naglaskom. Horst i Aleks su im se obraćali na francuskom, a dečaci su tečno govorili engleski, uprkos naglasku. Dok je odgovarao na dečija pitanja, nije puštao Aleksinu ruku.

Imali su sat vremena do leta za Holandiju, pa je Kvin predložio da odu na sladoled u najbliži restoran, što su dečaci sa oduševljenjem prihvatili. Neprestano su pričali, a Aleks se smešila dok je išla pored svog oca. Bila je mlada i lepa, a trudnički stomak joj je bio veliki. Kvin je na trenutak pozeleo da Megi može da je vidi. Bio je siguran da bi se dopale jedna drugoj.

"Odlično izgledaš, tata", rekla mu je dok je jela sladoled sa decom. Kvin je naručio šolju kafe, počeo je da oseća umor od prethodna dva leta. Dok ju je posmatrao, shvatio je da je sva njena ljutnja na njega koja je toliko dugo trajala, zauvek nestala. Nije znao kako, ali bio je zahvalan na tome.

Nakon pola sata ukrcao se u avion sa dečacima. Biće u Amsterdamu u pola osam, a na jahti dva sata kasnije. Već je obavestio posadu da

dolaze, a glavna stjuardesa će mu pomoći oko dečaka. Nije želeo da im se išta desi. To je bilo najmanje što je dugovao Aleks i pre nego što su poleteli ponovo ju je uveravao da će sve biti u redu. Rekao joj je da se opusti i uživa tri naredne nedelje sa mužem. Obećao je da će dečake vratiti ranije, ako im bude nedostajala kuća. Mahala je i brisala suze dok ih je pratila. U avionu je imao mnogo posla oko dečaka i bio je zahvalan stjuardesi na pomoći. Donela im je bojanke i flomastere, kao i po čašu voćnog soka. Deca su ga zabavljala. Iako ih nije video više od godinu dana, bili su sasvim opušteni pored njega. Hteli su da znaju sve o njegovoj novoj jahti. Odgovaranje na njihova pitanja ga je razbudilo i uživao je u razgovoru sa njima.

Kada su stigli u Amsterdam sačekali su ih kapetan, njegov zamenik i Tem Heker. Došli su kombijem, a zamenik kapetana je zabavljao dečake celim putem. Kad su stigli bili su oduševljeni veličinom broda, a stjuardesa ih je povelala na galeriju da večeraju.

Kvin je bio izuzetno zadovoljan svime što je video, raspitivao se o bezbroj detalja i bio je zadovoljan svim Temovim odgovorima. On i oba njegova sina ići će sa njima da isprobaju jahtu na moru. Odredili su rutu i manevre koje je Kvin zahtevao da se isprobaju na *Noćnom letu*. Bila je skoro ponoć kad se Kvin povukao u svoju kabinu, seo, uzdahnuo i pozvao Megi.

“Šta ima novo?” U San Francisku je bilo oko tri sata posle podne. Ona se nadala i očekivala njegov poziv. Bila je uzbuđena kad se javio. “Kako su dečaci?”

“Sjajno. Ponašaju se kao da su me videli prošle nedelje i obožavaju jahtu.” Otišao je do njihove kabine da proveriti šta rade. Zatekao ih je kako spavaju čvrstim snom, kao da ih je neko isključio iz struje i kao da su im baterije bile na punjenju. Pretpostavljao je da će u cik zore već biti budni i puni snage. “Kakav je *Noćni let?*”, pitala je Megi nestrpljivo.

“Lepši nego ikad.” Poželeo je da Megi može da je vidi, ali je znao da se to nikad neće desiti, a znala je i ona. Videla ju je jednom, a on joj je obećao da će joj doneti mnogo fotografija.

Pričali su pola sata i Kvin joj je sve detaljno opisao. Jahta je bila raskošnija nego što je očekivao. Sada kada je bila u vodi, izgledala je neverovatno. Trebalo je da je “krste”, a uradiće to u brodogradilištu kad se Kvin vrati u oktobru. Tem Heker će organizovati malu ceremoniju,

njegova žena će biti kuma Kvinovoj jahti. Hteo je da zamoli Aleks, ali bilo bi joj suviše teško da u svom stanju dolazi iz Ženeve.

“Kako je Aleks?” pitala je Megi zabrinuto. Kvin se nasmejao dok joj je odgovarao.

“Sasvim druga žena. Ona koju sam nekada znao. Čini mi se da mi je oprostila. Bila je vrlo ljubazna i pažljiva. Ja nisam zaslužio, ali zahvalan sam joj zbog toga.” Megi ga je nagovarala da učini prvi korak i pozove Aleks, Kvin joj je bio zahvalan na tome. Njena nežna ruka na mnogo načina je uticala na njegov život, jedna od njenih zasluga bila je što se Aleks vratila u njegov život, a to mu je bilo najvažnije. Tek sada je shvatao koliko mu je nedostajala. Kad ju je video, imao je osećaj da je ponovo ugledao Džejn. Aleks je mnogo ličila na majku, osim što je bila nešto viša.

“Ti jesi to zaslužio”, podsetila ga je Megi, a zatim se setila šta joj je rekao na aerodromu.

“Hvala ti na onome što si mi rekao”, kazala je, bila je dirnuta. Bio je to najveći poklon koji je on mogao da joj da i jedini koji je od njega želela.

“Šta sam ti ono beše rekao?” zadirkivao ju je dok je ležao na svom krevetu sa slušalicom u ruci. Radovao se nedeljama koje su bile pred njim i koje će provesti na jahti, ali radovao se i svom povratku u San Francisko. Ovo je bio početni pokušaj njegove slobode i dogovora koji je sklopio sa svojim snovima. Žrtvovao je ljubav koju je našao pored Megi, kako bi platio dug koji je osećao dauguje Džejn.

“Rekao si da me voliš”, podsetila ga je, “ne možeš sad da povučeš to što si rekao.”

“I ne nameravam.” Njegove reči, ipak, ništa nisu menjale. Moraće da je ostavi. Znao je da će je i dalje voleti, pa neka to zna i ona. Nije želeo da bude grub i neiskren prema njoj, nije želeo da slabi njihovu vezu pre nego što je prekine, znao je koliko njoj njegovo priznanje znači i mogao je barem da joj kaže istinu. On nju jeste voleo, a ona je bila srećna što joj je to priznao.

Još kratko su razgovarali. Deset minuta pošto su završili razgovor već je spavao u svom novom krevetu. Bio je sasvim iscrpljen, ali srećan u svom novom domu u *Noćnom letu*. Sada mu je tu bilo mesto.

Četrnaesto poglavlje

Probe na moru prošle su izuzetno dobro. Ceo sistem pokazao se mnogo bolje nego što je očekivao. Njegovi unuci su se sjajno zabavljali. Posada je bila efikasnija nego što se nadao. Nedelje su mu protekle kao minuti. Kvin nije mogao da veruje kako vreme leti. Čuo se nekoliko puta sa Megi. Kazala mu je da je premorena i iscrpljena, da je zaboravila kako izgleda podučavati decu i koliko učenici umeju da budu nemirni. Kazala mu je i da jedva čeka da ga vidi. Pozivao ju je češće nego što je želeo. Znao je da već treba da počinje da se povlači, kako konačan razlaz ne bi bio suviše bolan. A vreme za njega približavalo se velikom brzinom. Znao je da će se viđati retko, ali ipak će se viđati. Nije želeo da je sasvim napusti i zaboravi. Javljaće joj se s vremena na vreme. Ipak, bio je odlučan da je ne uvodi u svoj novi život. Zvaće je s vremena na vreme, ali za nju neće biti mesta u njegovom novom životu. Tako su se dogovorili još na početku, zbog njega, ali i zbog Megi. Ipak, jedva je čekao da provede dve nedelje sa njom u San Francisku. Biće to njihovi poslednji trenuci.

Nerado je napustio jahtu, a i dečaci su otišli plačući. Kvin im je obećao da će ih dovesti uvek kad im roditelji budu dozvolili. Imao je osećaj da mu se život nastavlja i bio je iznenađen time koliko je Robert ličio na Daga. Jedino nisu imali istu boju kose. Džejn je govorila da je Dag ličio na Kvina, ali kad je video unuka Kvin je shvatio da je njihov sin izuzetno ličio na Džejn, osim što je imao Kvinovu boju kose. Sada je imao utisak da su njegove crte lica bile nalik majčnim. Prvi put za dvadeset četiri godine shvatio je koliko mu nedostaje. Konačno je dozvolio sebi to da oseti. Tog dana kao da su se sve njegove pore otvorile i Kvin se umalo rasplakao kad je ugledao Aleks koja ih je čekala na aerodromu.

Prenoćio je kod njih. Dečaci su neprestano pričali roditeljima o avanturama koje su doživeli. Nije bilo nijednog trenutka neprijatnosti i zategnutosti, a dečaci će se uvek sećati putovanja na koje ih je poveo njihov deda. Kulturno, pažljivo i vaspitano su se ophodili prema svima i bili su živahna, pametna i draga deca. Sutradan ujutru pre nego što otišao, Aleks mu se još jednom zahvalila i kazala mu koliko joj je značilo

što ga je videla, kao da je sva ljutnja nestala iz nje, kao da je bila izlečena od bolesti od koje je dugo болоvala. Bilo je to čudesno izlečenje koje se desilo u prethodnih godinu dana koliko se nisu videli. Rekla mu je da joj je to bila velika želja.

“Hoće li ti biti dobro na jahti, tata?” Ona je takav život smatrala usamljeničkim, iako joj je sinoć rekao da upravo takav život želi.

“I više od toga”, rekao je uverljivo, “biću presrećan.” Sada je bio siguran u to. Bio je ushićen svakim trenutkom koji je proveo na svojoj novoj jahti u prethodne tri nedelje. Jedva je čekao da se otisne na put. Svoju odluku da život provede na njoj smatrao je ispravnom, uprkos tome što je postojala Megi ili upravo možda zbog nje. Smatrao je da nema pravo na novi život sa drugom ženom posle Džejn. Megi je bila avantura, trenutak sunčevog sjaja posle kiše i došlo je vreme da ponovo nastavi svojom usamljenom stazom. Bio je sasvim siguran da je upravo to želeo.

Kad je odlazio, obećao je Aleks da će pokušati da joj dođe u posetu kad se bude porodila. Doleteće u Ženevu, gde god se nalazio. Planirao je tada da bude u Africi, da uživa u toploj zimi i svim mestima koje je nameravao da obiđe. Sa kapetanom je proveo sate u razgovorima o tome, a Šon Mekenzi je imao odlične predloge. Kvin je trenutno bio fokusiran samo na to i deo njega kao da je već napustio način života koji je do skoro vodio u San Francisku.

Megi je to osetila kad se vratio. Bio je isti kao kad je otišao pre tri nedelje, a opet se videlo da je nekako drugačiji. Već prve noći provedene sa njim Megi je osetila da je deo njega već odustati. Ništa mu nije rekla, ali je znala da njegov zagrljaj više nije onako strastan kakav je bio pre nekoliko nedelja. Orao je već gledao prema nebu i spremao se da odleti i ostavi je.

Imala je dosta obaveza u školi, pa se izuzetno trudila da odvoji vreme za njega. Ponovo su se preselili na *Moli B*. Ona je nerado svake večeri morala da odvoji vreme da pregleda dečije zadatke. I Kvin je imao da se reši repova koje je vukao. Jedino uveče kad bi legli u krevet osećala je da su potpuno predati i posvećeni jedno drugom. Kada bi noću ležala u Kvinovom naručju osećala je koliko ga voli, a znala je da i on isto oseća prema njoj. Jedino tada Kvin nije imao gard prema njoj. Ona je to razumela. Morao je da se postavi tako jer ju je ostavljao. Nadao se da će tako biti manje bolno za nju. On više nije bio isti čovek

kakav je bio pre nekoliko godina i koji je mislio samo na sebe. Ovog puta bio je odlučan da nikoga ne povredi više nego što je bilo neizbežno. Poslednja osoba na svetu koju je želeo da povredi bila je Megi.

Vikendom su išli u lagane plovidbe, a vreme je bilo savršeno. Bilo je sunčano i toplo, a vetar idealan za jedra. Džek je petkom dolazio na večeru. Rekao je da mu se dopada u školi i da je Mišel zauzeta pripremama oko njihovog venčanja. Kvin je ponudio da im ustupi jahtu za medeni mesec, što je Džek sa žaljenjem odbio.

Mišel se to ne bi dopalo jer je patila od morske bolesti, za razliku od Megi koja je uživala u plovidbi.

Njihova prva nedelja na brodu prošla je mirno i prijatno. Kvin i Megi su nalazili vremena da se posvete jedno drugom i dosta vremena su provodili u noćnim razgovorima, kao da su sakupljali uspomene koje će im biti dragocene u godinama koje dolaze, a koje neće provesti zajedno. Čekanje da Kvin ode za Megi je bilo kao iščekivanje smrti ili planiranje sahrane. Znali su da rastanak stiže, znali su i kada. Znala je da će je boleti, ali nije znala da će bol biti toliki.

Druge nedelje očekivanje rastanka stvorilo je napetost i nervozu među njima. Bilo je nemoguće suzbiti ih. Megi je počela da sanja Endrua svake noći, proganjali su je i košmari sa Čarlsom i budila se vrišteći. Kvin nije mogao da učini ništa da joj pomogne. Mogao je samo da promeni svoje planove i odluči da ne ode, što Megi nikako ne bi očekivala od njega. Dani su prolazili jedan za drugim, a Megi je imala osećaj da vazduh napušta njena pluća. Poslednje nedelje jedva da je disala, a Kvin je izuzetno dobro znao kako se osećala, iako mu nikad ništa nije rekla. Znao je da mora da je ostavi. U jednom trenutku je umalo pitao da pođe sa njim. Ali to nikako nije smeo, zbog Džejn. Sem toga i Megi je bio potreban stvaran život među ljudima, pored prijatelja i na poslu. On nije mogao samo da je strpa na brod. Kad bi je i poveo, koliko god mu se to činilo privlačnim, prekršio bi obećanje koje je dao Džejn nakon što je umrla. Sve je to rekao Megi jednog popodneva dok su ležali na palubi i posmatrali jedra. Bila je nesrećna i tužna, i to više nije mogla da sakrije, nije ni pokušavala.

“Ne mogu da verujem da bi ona to od tebe očekivala”, rekla je Megi pogleda uprtog u more. Imala je osećaj kao da u njega prosipa

sopstveni pepeo. "Pročitala sam pesme koje ti je posvetila. Ona te je volela, Kvine. Ne bi želela da budeš nesrećan."

Što je bilo najčudnije, on nije bio nesrećan. Bio je tužan što je ostavlja, ali je znao da uz samoću i slobodu dolazi mir i imao je osećaj da je izabrao monaški život. Znao je da je to bilo potrebno njegovoj duši. Više nije imao snage da se navikava na život pored nekoga, a to nije ni zaslužio. Isuviše je povredio poslednju osobu sa kojom je živio i nije nameravao više nikom da učini išta slično. Nije želeo da pokušava sa Megi, nije hteo da rizikuje. Suviše ju je voleo da bi je povredio. Oboje su doživeli dovoljno bola u životu, on nije želeo da prouzrokuje još tuge u njenom. Želeo je da je ostavi sa saznanjem da joj je pružio trenutke sreće. Bili su divni jedno prema drugom i on nije želeo ništa više od nje, a osećao je da ni sam ne može da joj pruži više nego što već jeste. Voleli su se i bilo im je lepo. Sada je bilo vreme da tome dođe kraj. U ponedeljak on odlazi u Holandiju. To ga je podsetilo da im je ovo poslednji zajednički vikend. Džek je došao na večeru u petak. On i Džek su se oprostili jednim toplim zagrljajem i snažnim stiskom ruke.

U nedelju Megi je bila neobično ćutljiva. Jedva da je razgovarala sa njim. Nije imala šta da mu kaže. Sve je rečeno već hiljadu puta i na hiljadu načina. Žalila je što nije imala Džekov talenat za pisanje pesama. U svom srcu je osećala bol i tugu zbog gubitaka koje je često doživljavala u životu.

Kvin je ležao na palubi pored nje i držao je za ruku. Ležali su dugo, dugo, a posada im nije smetala, znajući šta se dešava. Kvin je tražio da im sprema posebnu večeru sa kavijarom i šampanjcem. Megi jedva da je išta okusila. Ubrzo su se povukli u kabinu. Tada se rasplakala, a njen pogled mu je cepao srce. Skoro da je zažalio što se uopšte vraćao iz Holandije. Bilo je suviše teško oboma, pitao se da li je pogrešio što se vraćao u San Francisco i da li je to bilo okrutno prema njoj. Ipak, šta god da su uradili, kraj bi svedeno bio težak i bolan.

Pre nego što su otišli u krevet ona je stajala u spavaćici i izgovorila reči koje je on strahovao da čuje. "Kvine, povedi me sa sobom."

"Ne mogu, Megi. I ti to znaš", rekao je tužno.

"Ne, ne znam. Meni je to besmisleno. Ne razumem zašto mora da bude ovako." Suze su se kao bešumne reke slivale niz njene obraze.

"Tako smo se dogovorili na početku", podsetio ju je. "I ti to znaš."

“To je bilo onda, sada je drugačije. Tada nismo znali da ćemo se zavoleti. Volim te, Kvine.”

“I ja tebe volim, Megi. Ali pre ili kasnije ja bih te povredio.” Hteo je da doda da je ne zaslužuje, ali se suzdržao. To je bila sva suština. On je osećao da mora da ispašta za grehe koje je ranije činio. Aleks mu ih je oprostila. Oprostila bi mu i Džejn, Megi je bila sigurna. Međutim, Kvin sebi nije mogao da oprost. Sve dok mu to ne pode za rukom on sebi neće dozvoliti da bude srećan. Morao je da se prepusti samoći kako bi okajao sve ono što više nije mogao da ispravi i želeo je da Megi to razume. “Povredio sam sve one koje sam voleo i do kojih mi je stalo. Moju ćerku, sina, Džejn... Kako sve to da zaboravim? Možeš li da me razumeš?” U Meginim očima on je bio isti kao Čarls, nije mogao da oprost sebi ono što se desilo, ali on je krivio i nju, a Kvin samo sebe. Kakvi god da su bili njihovi razlozi za odlazak, Endruovi, Čarlsovi ili Kvinovi, ona je bila ta koja je ostavljena.

“Ne možeš zauvek bežati, Kvine”, rekla je.

“Mogu”, rekao je tužno. “U prošlosti sam uspevao da pobegnem, ali to je onda bilo pogrešno. Ovog puta je ispravno, Megi, ja to znam. Biće ti život lepši bez mene.” Sa njim nije bilo rasprave. Bio je ubeđen da postupa ispravno i da je tako želeo. Megi nije mogla da ga razuveri. Ne bi joj dozvolio.

“Ja ne želim lepši život, ja želim da budem sa tobom. Ne moraš da se oženiš mnome, niti da izneveriš Džejn. Možeš zauvek da ostaneš oženjen njom, ja samo želim da budem sa tobom. Kako to možeš da odbaciš i odeš? To je potpuno suludo.” Ceo njihov dogovor joj je bio besmislen sada kada je znala da ju je voleo. Međutim, Kvinu je to bio razlog više da je ostavi. Bio je dužan da podnese tu poslednju žrtvu onima koje je u prošlosti povredio, razumela to Megi ili ne.

Cele noći je ležala u njegovom naručju i jecala. Ujutru su oboje izgledali kao da je neko umro. Trebalo joj je svako zrnice hrabrosti i snage da pođe stepenicama sa njim na doručak. Sedela je i ćutala dok su se suze i dalje slivale niz njene obraze. Posmatrao ju je sasvim ogoljenu i iskrenu. Nije se osećala tako otako je Endru umro. Tada je njeno lepo dete sebi oduzelo život, a sada ju je napuštao čovek koga je volela samo zato što je i on voleo nju.

“Ja mislim da je tako ispravno” rekao je Kvin tužno. “Molim te, ne čini ovo težim nego što već jeste.” Klimnula je glavom jer ga je mnogo

volela. Morala je bar da pokuša da se sabere. Već joj je kazao da ne želi da ga prati na aerodrom. Znala je i da nije mogla. Zagrlio ju je poslednji put i poljubio je, upijajući uspomene koje će poneti, a ona ga je još jednom pomilovala po licu pre nego što je sela u taksi. Njegov taksi je stizao za nekoliko minuta.

Kad je njen taksi krenuo, on je stajao na doku i gledao u nju. Pogledi im se ni na trenutak nisu odvajali. Još jednom je podigao ruku i mahnuo joj. Poslala mu je poljubac i čim je taksi skrenuo, a on više nije mogao da je vidi, počela je da jeca dok ju je taksista nemo posmatrao u retrovizoru. Odvezao ju je kući, a ona tog dana nije išla na posao. Nije mogla. Sedela je u kuhinji i posmatrala sat. U trenutku kad je njegov avion poletao spustila je glavu na kuhinjski sto i počela da plače. Sedela je tako satima i plakala. Prisećala se svih meseci koje je provela sa njim i znala je da mora da ispuni ono što je obećala, koliko god joj teško bilo. Morala je da ga pusti, razumela to ili ne. Ako ga je toliko volela kao što je tvrdila, morala je da mu da ono jedino što je tražio od nje, njegovu slobodu.

Dugo je žmureći sedela i mislila na njega. Želela mu je da bude slobodan koliko je sam želeo. U tom trenutku, avion u kome se nalazio napravio je okret iznad zaliva i uputio se ka Evropi. Posmatrao je Golden gejt dok su preletali iznad njega, a niz lice su mu klizile tihe suze.

Petnaesto poglavlje

Narednih nekoliko nedelja Megi se osećala isto kao onda kad je Endru umro. Dani su joj prolazili kao da ne živi i ne diše. Nije imala snage ni za šta, stalno je bila tužna, noću jedva da je skupila nekoliko sati sna, kad bi joj se neko obratio jedva bi sa njim razgovarala. Izgubila je interesovanje za sve oko sebe. Imala je osećaj da je sama na celom svetu, kao da je pala sa druge planete, kao da je govorila drugim jezikom koji ostali nisu razumeli, kao što ni ona nije razumela druge. Odlazila je na posao, ali je bila odsutna. Jedva je uspevala da drži časove i pregleda zadatke. Želela je da ne izlazi iz kuće i seća se trenutaka koje su proveli zajedno. Svaki od njih joj je sada izgledao dragocen.

Jedino korisno što je radila bilo je što je ponovo volontirala na SOS liniji za tinejdžere. Pauzirala je dva meseca tokom leta. Pošto ju je mučila nesanica, želela je da na koristan način iskoristi vreme. Međutim, bila je depresivna poput svojih sagovornika, mada se trudila da zvuči normalno dok je razgovarala sa njima. Ipak, ništa u njenom životu joj nije više izgledalo ni racionalno, niti normalno. Kvinov odlazak je ponovo otvorio ranu i podsetio je na sve one koje je volela i izgubila. Osećala se kao da je umrla još jedna osoba koju je volela. Povremeno je imala osećaj da je i sama umrla.

U petak uveče je večerala sa Džekom. Nije želela, ali je Džek insistirao. Podsećao ju je na Kvina. Druženje sa Džekom bio je još jedan dragocen dar koji joj je poklonio. I Džek je delovao skoro podjednako depresivno koliko i ona. Kazao je da mu Kvin mnogo nedostaje. Kvin je toliko toga podelio sa njima i bio je slobodan i otvoren, a ipak, Megi je znala da on sebi ne može da oprostí stare grehe. Imala je broj njegovog telefona na jahti, ali je rekla sebi da ga neće zvati. Imao je prava na slobodu koju je tako očajnički želeo. I ona će mu je dati bez obzira na to koliko je to koštalo. Ipak, pred njom se pružao život kao gola pustinja. Džek je kazao da je dan pred Kvinov odlazak bio toliko nervozan, da se čak posvađao sa Mišel oko venčanja. Sada se kajao što nije pošao sa njim.

“Tebe je barem pozvao”, rekla je Megi tužno. Oboje su se rasplakali.

“Svaki put kad nešto pročitam ja se setim njega.” Kazao je Megi da je na koledžu teško, ali da mu se sviđa i da i dalje želi da studira arhitekturu. Bio je rešen. “Biću najstariji arhitekta u San Francisku” rekao je i oboje su se nasmejali.

Bio je skoro Božić kad se Megi malo sredila. Ona i Džek su nastavili da se viđaju petkom uveče, mada više nisu igrali igru sa kockicama. Oboje ih je mnogo podsećala na Kvina. Umesto toga, sedeli su i pričali o njemu. Megi je jedino tada to sebi dozvoljavala. Niko u školi u kojoj je radila nije znao ništa o njemu. Džek joj je kazao da se Mišel više smučilo da sluša o Kvinu. Njihovo venčanje bilo je zakazano nedelju pre Božića. Megi je obećala da će prisustvovati venčanju, mada nije bila raspoložena za to. Nije imala ni snage ni volje da traži i kupuje novu haljinu, pa je obukla staru, kratku crnu haljinu tog popodneva kad je trebalo da krene na venčanje. Džek joj je pre nekoliko dana rekao da je dobio razglednicu od Kvina. Napisao mu je da leti iz Kejptauna u Ženevu u posetu Aleks i dečacima. Poneo je razglednicu sa sobom, želeo je da je pokaže Megi, ali ona nije htela da je vidi. Samo bi se ponovo rastužila i rasplakala, a to joj nije trebalo. Dosta je suza pustila u prethodna dva meseca. Dala mu je slobodu.

Tog popodneva je otišla na Džekovo venčanje i rasplakala se na ceremoniji. Tokom proslave bila je strahovito tužna. Nije želela ni sa kim da pleše. Sve što je želela bilo je da ode kući i misli o Kvinu. Pokušavala je da se sredi i prihvati situaciju, ah od Endruove smrti bila je izuzetno osetljiva na svaki gubitak nekoga ko joj je značio.

Kad je Kvin otišao kao da su se sve njene stare rane otvorile. Ipak, koliko god joj sve to bolno bilo i teško palo, znala je da mora da preživi. Dugovala je to Kvinu.

Čim joj se pružila prilika otišla je sa svadbene proslave. Osetila je olakšanje kad je stigla kući i pobegla od buke, hrane i pića. Bilo joj je drago što je Džek bio srećan, a Mišel je bila divna i uzbuđena. Megi je bila sigurna da će biti srećni.

Tek na Badnje večer je počela da prihvata sve što se desilo. Umesto da razmišlja o godinama koje je čekaju bez njega, rešila je da se seća meseci koje su proveli zajedno i misli o tome koliko je srećna što ga je imala. Baš kao što je pre dve i po godine činila kad je Endru umro. Usredsredila se na zahvalnost umesto na gubitak i razmišljala je da ga pozove ujutru na Božić i posle mučnog premišljanja i borbe sa sobom

koja je trajala čitava dva sata, rešila je da ga ipak ne pozove. Znala je da bi je pozvao da je hteo da priča sa njom, a nije. Sve što joj je ostalo bilo je da mu poželi sreću i čuva uspomene, a bilo ih je mnogo. Bile su joj dovoljne uspomene, morale su biti. Na Badnje večje je otišla u crkvu i upalila sveću za njega.

Knjigoteka

Šesnaesto poglavlje

Kvin je Badnje večće provodio u Ženevi sa Aleks i njenom porodicom. Otišao je sa njima na ponoćnu misu i po već zaboravljenoj tradiciji iz njegove mladosti, upalio je sveću za Megi.

Aleks se porodila pre dve nedelje, a on joj je obećao da će se potruditi da dođe da je vidi. Znao je da bi Džejn to uradila i on je to učinio umesto nje.

Aleks je rodila ćerku. Dečaci su bili oduševljeni. Neprestano su je grlili, dodirivali i ljubili. Aleks nije burno reagovala kada su je umalo ispustili. Bila je srećna i opuštena što je njen otac ponovo bio pored nje. Sedeli su i tiho pričali dok je hranila bebu. Podsetio se vremena kada se nije trudio da sa udaljenih krajeva sveta dođe kući za Božić. Izvinjavao joj se, a ona je tvrdila da ga razume. Izuzetno joj je značilo što je iz Kejptauna došao samo da je vidi. Jahta mu je ostala tamo i on se vraća na Božić ujutru.

Kvin je proveo kod njih nedelju dana.

Kad su se na Badnje večće vratili kući posle službe u crkvi, bio je u iskušenju da joj kaže za Megi, ali se ipak, suzdržao. I dalje je smatrao da postupa ispravno, ali je bio iznenađen koliko mu je nedostajala ta dva meseca otkako su se rastali. Njihova veza je bila jaća nego što je pretpostavljao i neprestano se pitao kako bi Aleks reagovala kada bi joj rekao, ali nije imao hrabrosti. Bio je siguran da bi to smatrala izdajom svoje majke.

On je i dalje voleo Džejn i mislio je na nju, ali Megi je bila ta kojoj su se njegove misli neprestano vraćale dok je noću sedeo na palubi i posmatrao okean. Džejn je bila deo poroštosti, a Megi je bila sadašnjost, i to veoma sveža. Ipak, budućnosti nije bilo. Budućnost mu se smešila usamljenošću sa *Noćnog leta*, u njoj će čuvati sve svoje pobeđe, poraze i sećanja na sve one koje je voleo, a koji više nisu sa njim.

Bio je srećan što Aleks više nije bila deo njegove prošlosti, već sadašnjosti. Izljubio se sa svima, ostavio im je poklone i otišao rano ujutru tog Božića. Proveo je nedelju dana kod njih i nije želeo duže da

im smeta. Hteo je da ih ostavi da sami provedu Božić. Za njega su praznici ionako bili tužni i bolni. U stvari, nikada ih nije ni voleo.

Sleteo je u Kejptaun i te večeri se kasno vratio na jahtu. Osetio je veliko olakšanje kad je stigao. *Noćni let* je sada bio njegov dom.

Zadržali su se u luci još nekoliko dana da obnove zalihe, a Kvin je sa kapetanom utvrđivao rutu. Oploviće Rt dobre nade i krenuti u obilazak istočne obale Afrike. Bilo je mesta na koja nije bilo pametno pristajati jahtom veličine *Noćnog leta*. Nije želeo da se približava nesigurnim oblastima, niti da posadu dovodi u nepotrebnu opasnost. Kad su ponovo razapeli jedra Kvin je bio srećan što isplivljavaju i kreću u obilazak novih i nepoznatih mesta.

Posle praznika vreme se pogoršalo i u drugoj nedelji januara počela je da pada kiša. Tri dana su imali pljusak i uzburkano more. Kvin je neprestano mislio o oluji koja je prošle godine zahvatila San Francisko. Loše vreme ga je podsećalo na tu oluju i Novu godinu, kada je prvi put video Megi koja je potpuno mokra stajala na kiši koja je pljuštala. Došao je u iskušenje da je pozove, ali nije. Znao je da bi oboma bilo teško kad bi se sada čuli. Bio je rešen da je pusti. Želeo je da Megi ima bolji život od onoga kakav je mogao da joj pruži.

Nakon nedelju dana pljuskova promenili su kurs i posle dve nedelje posada je bila umorna i iscrpljena od duge kiše, ali i Kvin. Izvadili su mape i krenuli da traže novi kurs nadajući se lepšem vremenu, međutim, samo je bilo još gore. *Noćni let* je plovio nemirnim i uzburkanim morima. Svima osim Kvinu i kapetanu je bilo muka. Kvin se šalio da će sve morati da ih veže za krevete ukoliko se uskoro ne razvedri. Bio je u krevetu te noći kad je čuo udarac i lomljavu.

Talasi su bili toliki da se jedan komad nameštaja razbio. Pogledao je kroz prozor svoje kabine i shvatio da vetar duva punom snagom. Obukao se i krenuo da porazgovara sa kapetanom. Novi kurs ih je izgleda odveo u još veću oluju. Kvin je bio zapanjen veličinom talasa koji su ulazili na palubu, kad se sastao sa kapetanom i inženjerom u kormilarnici. Gledali su izveštaje o vremenu, prognozu i posmatrali su radar. Paluba je bila prepuna zelene vode, a talasi su se nadvijali nad kormilarnicom. Delovalo je kao da će se jarbol svakog trenutka polomiti, ali Kvin je znao da neće.

“Kao da se kotrljamo i krivudamo”, rekao je Kvin i iznenadio se kad je shvatio koliko je kapetan zabrinut. “Kako se držimo?” Kvin nije

očekivao da bude ikakvih problema. *Noćni let* je čvrst i konstruisan je da izdrži sve vremenske uslove i prilike, i Kvin stoga nije plašilo uzburkano more. Trebalo je samo da ga predu. Kvin nikada nije imao morsku bolest.

“Tamo ima opasnih grebena”, rekao je kapetan nakon što je pažljivo pogledao radar i sonar, “U njihovoj blizini se nalazi jedan tanker koji je u opasnosti. Malopre se obalska straža čula sa njima i izgleda da će biti samo gore, ne bolje.”

“Kao da je u pitanju uragan, je li?” rekao je Kvin, ali nije verovao da se to njima dešava. Trenutak kasnije okrenuo se ka kapetanu. “Neka ljudi obuku sigurnosne prsluke i stave pojaseve.”

“Stavili smo sigurnosne pojaseve pre sat vremena”, uveravao ga je kapetan. Njihovi sigurnosni prsluci imali su na sebi signalne lampice, a za njih su bili zakačeni pojasevi kojima su se mogli privezati za brod za slučaj da se okliznu i upadnu u more. Ipak, Kvin je znao da kada bi neko po ovom vremenu upao u more bilo bi ga nemoguće spasiti.

“Kaži im da budu pažljivi”, rekao je Kvin prvom oficiru i izašao na palubu da vidi kako je posada. Svi su na sebi imali žuta gumena odela, kao i Kvin koga je kapetan upozorio da obuče sigurnosni prsluk pre nego što je izašao iz kormilarnice. “Da, gospodine”, osmehnuo mu se Kvin. Bilo mu je drago što je Šon bio brižljiv i oprezan.

Kvin je obukao prsluk i izašao da se pridruži ostalima. U tom trenutku začuo se prasak. Kvin se samo plašio da se nije slomio jarbol. U ovom trenutku nisu mogli ništa da urade sem da se nadaju da će što pre izaći iz oluje. Kvin je pogledao talase i prvi put se zaista zabrinuo. Nikada nije video nemirnije more. Talasi su bili visoki poput oblakodera. Izdizali su se između dvadeset i dvadeset i pet metara iznad njih. Bili su pretnja svakom brodu, pa i *Noćnom letu*. Dok je stajao i gledao u mrak začuo je vrisak u svojoj blizini. Jedan od mlađih članova posade sigurno bi upao u more da ga dvojica iskusnijih nisu zgrabila. Sva trojica bila su zakačena sigurnosnim pojasevima i činilo se kao da će sa broda pasti u more kad ih je nakrenuo jedan ogroman talas, kao da je prošla čitava večnost pre nego što su ponovo ustali potopljeni narednim talasom.

“Svi unutra!” viknuo je Kvin mašući. Ljudi su polako počeli da se vraćaju unutra. Jahta je bila skoro devedeset stepeni iskošena. Činilo se kao da je večnost prošla pre nego što su se svi skupili u kormilarnici

cedeci vodu sa sebe. Prvi put u svom životu Kvin je osetio strah na brodu, ali nikada nije video takvu oluju, čak ni na filmu. Spustili su na podove sve što su mogli, ali su se stvari svejedno kotrljale i lomile. Kvin uopšte nije mislio o šteti, već samo o tome da se izvuku i prežive. Cela posada je bila istinski uplašena. "E, ovo će biti za pamćenje i prepričavanje", rekao je Kvin da bi smanjio napetost, dok se činilo da je cela jahta rikala i vikala kako se pela na naredni talas. Kvin nije želeo nikome da pokaže da se čak i on uplašio i gorko se pokajao zbog kursa kojem su krenuli. On je doneo tu odluku koja se pokazala pogrešnom. Sada nisu mogli da urade ništa osim da se nadaju i mole da se izvuku.

Svanulo je sivo i tmurno jutro, a talasi su se činili još veći, a vetar snažniji. Do tada su im se dve stjuardese već pridružile u kormilarnici. Kapetan je insistirao da ne skidaju sigurnosne prsluke. Postojala je velika mogućnost da se ne izvuku.

Uspostavili su vezu sa najbližim brodom i saznali da tanker nije izdržao i da niko nije ni pokušao da se spase u čamcu za spasavanje. Ionako nije bilo svrhe. Tek u čamcu za spasavanje niko ne bi preživeo. Nedugo posle devet sati stigao je još jedan uznemirujući poziv. Flota ribarskih čamaca je potopljena. Kvin i kapetan su razmenili dug pogled, a negde u kormilarnici jedan član posade se naglas molio. Kvin je verovao da se svi mole u tišini. Dao bi im nešto da ih opusti jer su bili budni celu noć, ali je znao da moraju da budu svesni i pribrani.

Stajao je pored prozora kormilarnice i posmatrao talase, more koje je besnelo i kišu koja nije prestajala. Mogao se zakleti da je u njima video žensko lice, Megino. Mislio je o njoj i trenucima koje su proveli zajedno. Osećao je neodoljivu potrebu da je pozove i obećao je sebi da će to uraditi, ako prežive oluju, što je počelo da biva malo verovatno. *Noćni let* je već pretrpeo dosta, a oluja se pogoršala umesto da prestane. U kormilarnici je vladala mrtva tišina. Jedini zvuk koji se čuo bio je zvuk nameštaja koji je padao i lomljava predmeta.

"Pa, ljudi", rekao je Kvin tiho, "mi smo najvažniji, ali voleo bih da sačuvam i jahtu. Koštala me je pravo malo bogatstvo." Inženjer se glasno nasmejao, a nakon nekoliko minuta započeo je živ razgovor među posadom. Pričali su o olujama koje su preživeli, a Kvin je davao sve od sebe kako bi se konverzacija održala, mada je osećao strah koji se nadvijao nad njima, a prizor posade u sigurnosnim prslucima nije ulivao nikakvu nadu. Pojedini su palili cigarete, a bilo je i onih koji su

još uvek ćutali. Kvin je bio siguran da se mole, a on je, iako je pričao sa svima, neprestano mislio na Megi. Bio je ovo užasan način da se okonča život, mada, na neki način on je to želeo - da jednoga dana okonča svoj život na moru. Izgleda da je počelo da se dešava mnogo ranije nego što je očekivao. Bilo mu je drago što nije bila sa njim. Poslednje što je želeo jeste da bude krivac za njenu smrt. Obe stjuardese su plakale.

Kad se ponovo na brodu začuo prasak, dva muškarca su počela da pevaju. Ostali su im se polako pridružili. Ako će umreti, umreće kao ljudi, hrabro i sa stilom. Kako je oluja besnela tako su i oni postajali jači i hrabriji. Svaka sekunda činila im se kao večnost, ali do podneva već su polako ulazili u nešto mirnije vode. Oluja je i dalje trajala, ali su talasi počeli da bivaju manji i brod se nije naginjao kao ranije. Pala je noć kad su talasi počeli da se smiruju. Šteta unutar broda bila je znatna, ali i očekivana, s obzirom na okolnosti. Međutim, od ponoći je već bilo lakše. Jahta se i dalje izvijala na vetru i talasima, ali Kvin i kapetan su se složili da više nisu bili u smrtnoj opasnosti. Do jutra su već bili sigurni da su se izvukli. Krenuli su ka luci Durban koju su ugledali ranog popodneva. Niz lica su im se kotrljale suze, ali je na njima stajao i pobedonosan izraz.

“Ovu ćemo dobro zapamtiti”, rekao je kapetan Kvinu, a Kvin je klimnuo glavom i nasmejao se. Skoro dva dana je kao i svi ostali proveo razmišljajući o svom životu. Prethodne noći je stradalo više od pedeset ljudi. Kvin je bio zahvalan što niko od njegovih nije među njima. Bila je to oluja koju će pamtiti celog života. Dok su polako išli ka luci i usidrili se pored jednog ogromnog broda, Kvin je prišao kapetanu i zahvalio mu se. Još ranije su se složili da će *Noćni let* morati da vrate u Holandiju na popravku. Međutim, jedino je bilo važno da su svi članovi posade preživeli. Samim čudom niko nije nastradao. U jednom trenutku su i Kvin i kapetan bili sigurni da će jahta potonuti. Bilo je pravo čudo što nije. Prvi put u svom životu Kvin je bez sumnje znao da ih je samo čudo spasilo.

Sedamnaesto poglavlje

Megi je probudilo udaranje kiše o prozore. Bila je budna skoro cele noći, mučila ju je nesanica, razmišljala je o svemu što je sutradan trebalo da uradi. Ponovo je počela da uživa u svom poslu. Osim toga, pre neko veće spasila je jednu četrnaestogodišnjakinju koja joj se javila na SOS liniju za tinejdžere. Njen život je ponovo počeo da dobija smisao, mada nije mogla da kaže da uživa u njemu. Ipak, bila je mirna, a duša je nije neprestano bolela. Samo kad bi mislila na njega. Sada je već znala da će izgurati. Učinila je to ranije, pa će i sada. Srce može da zaceli. Naučila je to posle Endrua. Ožiljci i uspomene ostaju, ali srce uprkos svemu i dalje kuca. Nije mogla da dozvoli da joj Kvinov odlazak uništi život. Nije imala izbora već da preživi. Ukoliko to ne uradi, sve ono što je klincima govorila preko telefona bila je laž, a ona to nije smela da dozvoli. Ukoliko bi njima davala razlog da žive, morala je i sama da ga nađe. Nije smela da dozvoli sebi da žali za njim do kraja života.

Ustala je, istuširala se i spremila se da krene u školu. Popila je kafu, pojela parče tosta i pola grejpfruta. Obukla je kišni mantil i izašla na kišu. Išla je ka kolima dok je njena duga pletenica lepršala iza nje, kad je ugledala jednog čoveka kako ide prema njoj. Nije znala šta namerava, spustila je glavu, sakrivši se od vetra i kiše. Kad joj je prišao, pružio je ruke ka njoj, a ona je skočila u stranu. Nije mogla da pretpostavi da bi je neko napao u to doba dana. Međutim, on ju je zagrlio dok je Megi pokušavala da se otrgne. Samo je stajao i čvrsto je držao. Sklonio ju je od vetra, a ona dok je pokušavala da se oslobodi kapuljače i otrgne se, digla je glavu i ugledala njega. Kosa mu je bila kratka, lice preplanulo i bio je moker koliko i ona. Stajao je i držao ju je u naručju. Bio je to Kvin ili neko ko je izuzetno ličio na njega.

“Šta ćeš ti ovde?” pitala ga je zaprepašćeno. On je bio negde u Africi ili je bar trebalo da bude. Kako je mogao da stoji ovde i drži je u naručju?

“Jahta je skoro potonula u oluji kod obala Afrike. Odneo sam je u Holandiju na popravku”, rekao je. Bio je bez daha, kao i ona. Odmakla se od njega i pogledala ga, dok su kapi kiše padale na njih. Bio je premoren i iscrpljen, pretpostavljala je da je tek sleteo. Delovao je kao da danima

oka nije sklopio, baš kao i ona. "Video sam tvoje lice u oluji, onda kad sam mislio da smo gotovi. Zakleo sam se da ću te pozvati ako preživim," Sumnjičavo ga je pogledala. Prošla je pakao otkako ga je poslednji put videla.

"Nisi me zvao", rekla je kao da je to sad bilo važno, ali više nije. Nije znala zašto je došao, niti šta joj je pričao, kao da joj se obraćao na nekom stranom jeziku. Misli su joj se smenjivale neverovatnom brzinom.

"Nisam." U njegovom pogledu bilo je nečega što nikada ranije nije videla. Nečega snažnog, jakog i sigurnog, kao da je umro i ponovo se rodio. I zaista se tako osećao i sada je bio slobodan. "Želeo sam da te vidim. Jesi li dobro?" Klimnula je glavom razmišljajući koliko su snažne njegove ruke dok su je čvrsto grlile. Pomislila je da će je zadaviti kao što je umalo njegov odlazak nije udavio. Međutim, i ona se suočila sa olujom kada je on otišao, i preživela je. Stajali su tako na kiši i gledali se pokušavajući da vide šta je od njih ostalo, ukoliko je ostalo išta. Nosile su ih sile jače od njih samih i nisu znali hoće li uspeti da se vrate. "Sanjao sam Džejn kad sam se vraćao u Holandiju. Bila je tako mirna. Rekla mi je da je dobro i da me voli. Na kraju sna samo mi se osmehnula i otišla." Megi ga je slušala i klimala glavom. Oboje su znali šta to znači. Oproštaj, konačno.

"Kasnim u školu", rekla je ne znajući šta drugo da kaže. On kao da je nije čuo.

"Hoćeš li poći sa mnom?" Prešao je skoro hiljadu kilometara da bi joj to rekao, i više. Došao je sa ivice smrti, preko celog svog života. Ipak, u oluji je pronašao ono jedino što mu je bilo potrebno. U čeljusti smrti našao je oproštaj. Znao je da je, ukoliko preživi, zaslužio da bude sa njom. Zato je one noći i ugledao njeno lice u oluji, kao viziju, nagoveštaj i obećanje. Našao je ono što je tražio, ne samo oproštaj, već i slobodu. Okajao je svoje grehe i Džejn ga je konačno oslobodila.

"Ti to ozbiljno?" Gledala ga je kao da mu ne veruje.

"Da. Hoćeš li? Hoćeš li da pođeš sa mnom?" Oklevala je, a njeno ćutanje mu se činilo dugim kao večnost. Konačno je klimnula glavom.

"Hoću. Da li još uvek želiš da budeš sa mnom?" prošaputala je, a on se glasno nasmejao.

“Umalo nisam završio na dnu mora sa brodom, sam bog zna zašto nas je spasao, mene pogotovo. Iz Afrike sam otišao za Holandiju, pa u Njujork, da bih konačno došao ovamo. Da, Megi, želim da budem sa tobom. I više od toga - ja sam najveća budala koja je ikada postojala, bio sam najveći kreten koji je ikada zemljom hodao. Kunem ti se da te više nikada neću ostaviti. Hoću, ali ne onako kako sam uradio u oktobru. Bilo je potrebno skoro da umrem da bih shvatio šta zaista želim.” Kleknuo je, a ona se nasmejala. “Hoćeš li poći sa mnom?”

“Hoću, hoću. Ali moram da obavestim školu i da ocenim decu. Kad krećeš?”

“Ne krećem sve dok ti ne budeš pošla sa mnom. Jahta će najmanje dva meseca biti u Holandiji, možda čak i tri. Mogu li za to vreme da ostanem kod tebe?” pitao ju je, a ona se nasmejala. Svakim delićem svoga tela je želela da bude sa njim, dok su tako mokri stajali na kiši, kao onog dana kad su se upoznali. “Hoćeš da te odvezem u školu?” Osmehnula se i ponovo klimnula glavom. “Kada možeš da prestaneš da radiš?” pitao ju je dok mu je davala ključeve svog auta. Ovo je bilo neverovatno ludo i lepo, baš kao što je bio i on. Prešao je pola sveta da bi je pitao da pode sa njim i umalo nastradao na tom putu. Ali ako je to bilo potrebno, vredelo je.

“Danas ću ih obavestiti. Da li ti to odgovara?” pitala ga je, dok je on izlazio sa prilazne staze na put. Oboje su bili mokri do gole kože. Zaustavio je auto i pogledao je.

“Jesam li ti rekao da te volim?”

“Ne sećam se, ali svakako sam to shvatila. Ukoliko si prešao toliki put, čini mi se da me verovatno voliš. I ja volim tebe. A sada me vozi u školu, kasnim. Nasmrt si me preplašio. Mislila sam da si neki napadač.”

“Bio sam srećan što te vidim.” Osmehnuo joj se i nastavio niz ulicu. Složila se sa njim kad joj je ispričao za oluju koju je doživeo i preživeo. To jeste bilo čudo. Samo je čudo moglo da joj ga vrati. Kad se nagla ka njemu da ga poljubi podsetila ga je da ih je oluja spojila i prvi put.

Kad ju je odvezao do škole izašla je iz kola i mahnula mu, a on je ostao da je posmatra kako trči po kiši. Ona je bila čudo koje se desilo u njegovom životu i donelo mu oprostaj. A ljubav je bila čudo koje ga je izlečilo.